

ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

นางสาวสุพัตรา บุญญาภาพพงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา)

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-17-6550-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**FACTORS RELATED TO SEXUAL VALUES OF TEENAGERS
IN BANGKOK METROPOLITAN AREA**

Miss Suputra Boonyanupappong

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science in Human Sexuality (Inter-Department)**

Graduate School

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-17-6550-9

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร
โดย	นางสาวสุพัตรา บุญญาอนุภาพพงศ์
สาขาวิชา	เพศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม (ถ้ามี)	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยุพา อ่อนท้วม

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศรัทภัย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์นายแพทย์ สุรศักดิ์ ฐานีพานิชสกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยุพา อ่อนท้วม)

..... กรรมการ
(พันเอกนายแพทย์ วิวัฒน์ สุขศิษย์)

สุพัตรา บุญญานภาพงศ์ : ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร.
(FACTORS RELATED TO SEXUAL VALUES OF TEENAGERS IN BANGKOK METROPOLITAN AREA) อ. ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต,
อ.ที่ปรึกษาร่วม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยูพา อ่อนท้วม. 117 หน้า. ISBN 974-17-6550-9.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอาชีวศึกษา ที่ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 400 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ปัจจัยที่ศึกษาได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากบิดามารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความรู้เรื่องเพศ แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ส่วนตัวแปรตาม คือ ค่านิยมทางเพศ 6 ด้าน ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยส่วนที่หนึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่สองเป็นแบบวัด ได้แก่ แบบวัดวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง แบบวัดความรู้เรื่องเพศ แบบวัดการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และแบบวัดค่านิยมทางเพศข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา และวิเคราะห์ถดถอยพหุ

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 20.8 , ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ระดับการศึกษา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และอาชีพของมารดา ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 23.0 , ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และอาชีพของบิดา ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 36.1 , ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 27.3 , ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการทำแท้ง ได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดาและมารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 14.2 และปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา และเพศ ซึ่งทำนายค่านิยมดังกล่าวได้ร้อยละ 25.4

สาขาวิชา.....เพศศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา.....2547..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4589183520 : MAJOR HUMAN SEXUALITY

KEY WORD: SEXUAL VALUES / TEENAGERS / FACTORS

SUPUTTRA BOONYANUPAPPONG : FACTORS RELATED TO SEXUAL VALUES OF TEENAGERS IN BANGKOK METROPOLITAN AREA. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. SOMPOCH IAMSUPASIT, Ph.D. THESIS CO-ADVISOR : ASST. PROF. YUPHA ONTHUAM, 117 PP. ISBN 974-17-6550-9

The purpose of thesis research is to study the factors related to sexual values of teenagers in Bangkok metropolitan area. The sampling groups are the high school and vocational level students in Bangkok in academic year 2003 with the number of 400 students. The sampling groups particular identified the factors of studies such as sex, educational level, economic status, occupational parent, their parent marital status, monthly allowance, level of custody, sex education, sources of sex information and sexual values in groups. For 6 ways of sexual values are associated with a different sex for lover, love between sex, pre-marital sex, virgin, abortion and masturbation.

The use of questionnaire is divided into two parts. The first part included personal information. The second part contained assessment of parent custody, sex education, sexual values acceptance in group and sexual values. The data were analyzed with descriptive statistic and multiple regression.

The result of studies found that the factor related to associated with a different sex for lover were sexual values acceptance in group. Those factor could predict rate with 20.8 %. The factor related to love between sex were sexual values acceptance in group, mother's occupation, level of custody and sex education. Those factors could predict rate with 23.0 %. The factor related to pre-marital were sexual values acceptance in group and father's occupation. Those factors could predict rate with 36.1 %. The factor related to virgin were sexual values acceptance in group and level of custody. Those factors could predict rate with 27.3. The factor related to abortion were level of custody, occupational parent, sources of sex information and sexual values in groups. Those factors could predict rate with 14.2%. And the factor related to masturbation were sex education, level of custody, father's occupation and sex. Those factors could predict rate with 25.4%.

Field of study.....Human Sexuality.....	Student's signature.....
Academic year.....2004.....	Advisor's signature.....
	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูงที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และชี้แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ รวมทั้งสละเวลาในการตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์เพื่อให้งานทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปด้วยดี

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยุพา อ่อนท้วม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ รวมถึงการให้ความเอาใจใส่ และให้กำลังใจตลอดมา

กราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์นายแพทย์สุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุล ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานสอบวิทยานิพนธ์ และเรือเอก นายแพทย์มานพชัย ธรรมคันโธ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ คณาจารย์ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และระดับอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน ที่ให้ความร่วมมือ และความอนุเคราะห์แก่ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอบคุณพี่ๆ และเพื่อนๆ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาแพศศาสตร์ และเพื่อนๆ ชาวมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจเสมอมา

และสุดท้ายขอขอบคุณคุณพ่อ คุณแม่ และน้องชายที่คอยช่วยเหลือ และห่วงใยผู้วิจัยตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ

บทที่

1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
	ขอบเขตของการวิจัย.....	5
	คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
	ข้อจำกัดในการวิจัย.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	แนวคิดและทฤษฎี.....	21
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	43
	ประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	69
	สรุปผลการวิจัย.....	70
	อภิปรายผลการวิจัย.....	73
	ข้อเสนอแนะ.....	82
	รายการอ้างอิง.....	83

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.....	92
ภาคผนวก ข.....	93
ภาคผนวก ค.....	110
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	117

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. จำนวน ร้อยละของลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
2. คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด ของค่าใช้จ่ายประจำเดือน ที่ได้รับจากผู้ปกครอง คะแนนความรู้เรื่องเพศ คะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูของ ผู้ปกครอง คะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และคะแนนค่านิยมทางเพศ ของกลุ่มตัวอย่าง.....	55
3. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักของกลุ่มตัวอย่าง.....	58
4. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม การแสดงความรักระหว่างเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	59
5. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของกลุ่มตัวอย่าง.....	61
6. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
7. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม การทำแท้งของกลุ่มตัวอย่าง.....	65

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่

หน้า

8. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน
 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test)
 ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยม
 การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่าง.....67

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ เพศ ” เป็นส่วนสำคัญของบุคลิกภาพ และมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ และการปรับตัวเข้ากับสังคม จนกล่าวได้ว่าไม่มีอะไรมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตมากเท่ากับ “ เพศ ” (ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, 2523) Sigmund Freud ผู้ให้กำเนิดวิชาจิตวิเคราะห์ได้กล่าวว่า “ เรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตคน เพราะเรื่องเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ” (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา, 2543) เพศเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์มีสัญชาตญาณทางเพศมาตั้งแต่เกิด เรื่องเพศจึงเป็นเรื่องที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ทำให้เกิดความสุข ความรู้สึกพึงพอใจ โดยมีส่วนช่วยให้คนเราอยู่ในสังคมด้วยความผาสุก ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันของคนเราจึงมีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยตลอดเวลา ผู้ที่สามารถทำให้เรื่องเพศกลายเป็นเรื่องปกติได้จะเป็นผู้ที่มีความสุขในชีวิต จึงอาจกล่าวได้ว่า คุณภาพชีวิตของมนุษย์จะดีหรือเลว อาจขึ้นอยู่กับอิทธิพลของเรื่องเพศเป็นสำคัญ เรื่องเพศเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยเปิดประตู หรือนำทางบุคคลให้ได้พบกับความสุขและความสำเร็จต่างๆในชีวิต (สุชาติ โสภประยูร, 2534)

พฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้มีขึ้นในมนุษย์ เพื่อให้มีการสืบเผ่าพันธุ์ พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์เจริญเติบโตจนถึงวัยที่เรียกว่า “ วัยรุ่น ” ในวัยนี้ร่างกายและจิตใจจะได้รับการกระตุ้นจากฮอร์โมน ทำให้มีการเจริญเติบโตทางเพศที่สมบูรณ์ อิทธิพลจากฮอร์โมนนี้เอง ทำให้วัยรุ่นมีความต้องการทางเพศ สนใจเพศตรงข้ามรวมถึงการมีความรักระหว่างเพศ แรงขับทางเพศนี้ทำให้วัยรุ่นมีความอยากรู้ อยากลองสิ่งแปลกใหม่ในเรื่องเพศ

ในสังคมวัฒนธรรมไทย เรื่องเพศหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพศ ถูกกำหนดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย หรือพูดในที่สาธารณะ เรื่องเพศจึงเป็นเรื่องน่าอาย ต้องปกปิด เป็นเรื่องลึกลับ แต่ในปัจจุบันสภาพสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปมาก ก้าวไปสู่ความทันสมัยมากขึ้น ประกอบกับอารยธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้คนในสังคม ซึ่งในบางครั้งการยอมรับ และประพฤติปฏิบัติในเรื่องเพศตามวัฒนธรรมตะวันตกได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่รับวัฒนธรรมใหม่กับบุคคลที่ยังยึดมั่นในวัฒนธรรมไทย อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกได้ก่อให้เกิดความคิดอิสระและมีการประพฤติตนอย่างเสรีเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง การแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามตามแบบอย่างแฟชั่นตะวันตก การแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น

ในที่สาธารณะ เช่น นักเรียนหญิงนั่งตักนักเรียนชายบนรถโดยสารประจำทาง เยาวชนชายหญิงโอบกอดกันในที่สาธารณะ ผู้ชายนั่งชบผู้หญิงบนรถโดยสารปรับอากาศ (พูนศักดิ์ ประมงศ์, 2536) ตลอดจนพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น

การมีความคิด และแสดงพฤติกรรมที่อิสระเสรีในเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน การกอดจูบ หรือการมีประสบการณ์ทางเพศ แสดงให้เห็นได้ชัดจากงานวิจัยหลายๆ งาน ดังเช่น ผลการวิจัยของชวนชม สกลธวัฒน์ (2530) ซึ่งได้ทำการศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับการเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 502 คน ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 74 ของนักเรียนชาย และร้อยละ 31 ของนักเรียนหญิงซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษา มีทัศนคติว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องไม่เสียหาย และยังพบว่านักเรียนชายร้อยละ 36 มีความคิดเห็นว่าการเปลี่ยนคู่นอนเป็นเรื่องธรรมดา นอกจากนั้นแล้ว จุฬารัตน์ หัวหาญ (2539) ซึ่งได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 434 คน พบว่า วัยรุ่นเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 25.8 ซึ่งคู่สัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่ คือ เพื่อนหญิง ร้อยละ 59.8 และอายุต่ำที่สุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 8 ปี ในปีต่อมาชัยโรจน์ ขุมมงคล และถนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมธต์ (2540) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งได้ทำการสำรวจเยาวชนชายที่มีอายุตั้งแต่ 15-18 ปี จำนวน 273 คน ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนชายเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วร้อยละ 80.6 โดยที่เยาวชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.4) มีความต้องการทางเพศครั้งแรกตั้งแต่อายุ 10 ปี โดยที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 14.9 ปี และประพิมพร อันพาพรหม (2543) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเคยจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 โดยสาเหตุเกิดจากความรักรัก ความเสน่ห์หรือร้อยละ 29.30 ทั้งนี้เนื่องจากอารยธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทยมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นในสังคมไทยเกิดการเลียนแบบวัยรุ่นในสังคมตะวันตก มีการแสดงออกของความรักมากขึ้น เมื่ออยู่ด้วยกันก็จะแสดงความรัก ความเป็นเจ้าของโดยการจับมือถือแขน และยังพบว่านักเรียนเคยกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 เนื่องจากเมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังกับเพศตรงข้ามทำให้เกิดความใกล้ชิดสนิทสนม และนำไปสู่การกอดจูบกันได้

งานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ในสังคมไทยไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิง มีความคิดและแสดงพฤติกรรมทางเพศอย่างเสรีมากขึ้น นอกจากนั้นแล้วยังเห็นได้ก็อีกว่าวัยรุ่นมีประสบการณ์ทางเพศตั้งแต่อายุยังน้อย และผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยก็มีใช้หญิงบริการตามสถานบริการ แต่กลับเป็นเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นเหล่านั้น

จากอิทธิพลของอารยธรรมตะวันตก การติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดน ซึ่งทำให้สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็นตามวัยของวัยรุ่น และแรงขับทางเพศของวัยรุ่นที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ตลอดจนการมีสิ่งแวดล้อมที่เอื้อ สนับสนุน และช่วยยั่วยุให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมาในรูปแบบของการประพฤติตนที่ไม่เหมาะสม ขาดหลักและขอบเขตของการประพฤติตัวต่อเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะเลียนแบบและแสดงพฤติกรรมตามสิ่งที่ตนเองได้รู้ ได้พบเห็นทั้งจากพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ ซึ่งการแสดงออกทางเพศ เช่น การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การโอบกอด การแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจ และการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบกับการขาดความรู้ ความเข้าใจเรื่องเพศ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย เช่น การตั้งครรภ์ในเวลาเรียน การทำแท้ง โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

นอกจากปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีอีกปัญหาหนึ่งซึ่งมีพื้นฐานมาจากการมีประสบการณ์ทางเพศ ปัญหาดังกล่าวก็คือ “ การขายบริการทางเพศของนักเรียน นักศึกษา ” ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาเรื้อรังที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น จะเห็นได้ว่าประมาณ 3-4 ปีที่ผ่านมา สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรืออินเทอร์เน็ต ต่างก็ออกมามีแผ่ขื่อเท็จจริงในกรณีนี้มากมาย ดังเช่น หนังสือพิมพ์ “ มหาวิทยาลัย ” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาปีที่ 4 เอกหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฉบับวันที่ 30 ก.ค. - 5 ส.ค. 2542 ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุการขายบริการทางเพศของนักศึกษา ซึ่งพบว่า ส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาที่มาขายบริการทางเพศจะมีฐานะปานกลาง ซึ่งมักมีปัญหาการเงิน มาขายบริการทางเพศเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเทอม นักศึกษาบางคนมาขายบริการทางเพศเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุก ขายบริการต่างๆ ที่ไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน นอกจากหนังสือพิมพ์ “ มหาวิทยาลัย ” แล้ว ยังมีหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งที่จัดทำโดยกลุ่มนักศึกษา หนังสือพิมพ์ที่ว่านั้นคือ “ หนังสือพิมพ์อ่างแก้ว ” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ฉบับวันที่ 16-31 สิงหาคม 2542 ให้ข้อมูลว่า ปัจจุบันมีนักศึกษาหญิงหลายสถาบันการศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ขายบริการทางเพศ นักศึกษาที่มาขายบริการทางเพศ มักเป็นพวกที่ฟุ้งเฟ้อ ต้องการความสะดวกสบาย มีเงินทองใช้จ่าย นักศึกษาขายบริการทางเพศคนหนึ่งกล่าวว่า เริ่มขายบริการตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 เนื่องจากเดือดร้อนเรื่องเงินมาก การที่ตัดสินใจมาขายบริการนั้นเป็นเพราะเคยได้เสียกับเพื่อนชายมาแล้ว คิดว่าไหนๆ ก็เสียพรหมจรรย์ไปแล้ว จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่นอีกก็คงไม่เป็นไร การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนไม่ได้เงิน แต่มาขายบริการแบบนี้ได้เงินดี นักศึกษาที่ขายบริการทางเพศจะปกปิดไม่ให้ใครรู้ว่าขายบริการทางเพศ แต่จะมีบางคนที่เป็นสนิท หรือเพื่อนร่วมห้องพักทราบว่าขายบริการทางเพศ ซึ่งเพื่อนบางคนก็ทำแบบเดียวกัน

ปัญหาเรื่องเพศซึ่งถือว่าเป็นปัญหาเรื้อรังปัญหาหนึ่งในสังคมไทย เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมามากมาย เช่น ภาวะเสี่ยงต่อ

สุขภาพของมารดาวัยรุ่นและทารก การตัดทอนโอกาสทางการศึกษาของเยาวชน และยิ่งอาจส่งผลกระทบต่อภาวะเจริญพันธุ์ของประเทศให้เพิ่มสูงขึ้น ปัญหาเรื่องเพศเกิดจากหลายปัจจัย เช่น จากตัววัยรุ่นเอง อิทธิพลของเพื่อน ครอบครัว ทักษะคิด ความเชื่อ และสื่อที่มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ นอกจากนั้นแล้วค่านิยมทางเพศก็มีส่วนทำให้เกิดปัญหาทางเพศ เนื่องจากค่านิยมเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้พฤติกรรมของมนุษย์ และมีบทบาทมากต่อพฤติกรรมของมนุษย์ กล่าวคือ ค่านิยมเป็นตัวตัดสินใจ เป็นตัวกำหนด และเป็นตัวผลักดันให้พฤติกรรมของบุคคลโน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่ง ค่านิยมที่ดีจะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ดี ส่วนค่านิยมที่ไม่ดีก็จะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ไม่ดี ดังนั้นการได้รับการปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมทางเพศที่เหมาะสม จะนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมด้วย เช่น การรู้จักให้เกียรติต่อเพศหญิง มีความรับผิดชอบต่อเพื่อนหญิงเมื่อคบกันไม่ควรทำให้เสียหาย หรือทำความเสื่อมเสียให้แก่ฝ่ายหญิง ไม่คิดว่าเพื่อนหญิงเป็นเพียงที่บำบัดความใคร่ และหากต้องการมีเพศสัมพันธ์ต้องแน่ใจว่าสามารถรับผิดชอบต่อผลที่จะเกิดขึ้นได้ และในทางตรงกันข้าม หากมีการยอมรับค่านิยมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ย่อมทำให้เกิดปัญหาทางเพศตามมา

เกียรติศักดิ์ อชยานันท์ (2526 : 62) ได้กล่าวว่า “ ค่านิยมเป็นส่วนสำคัญที่บ่งชี้ว่า บุคคลจะประพฤติปฏิบัติอย่างไรทั้งต่อตนเองและสังคม หากบุคคลยึดถือค่านิยมที่เหมาะสม และเป็นค่านิยมที่ยอมรับของสังคม ก็แน่ใจว่าการกระทำของเขาจะเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง ที่พึงปรารถนา ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ค่านิยมเปรียบเสมือนหางเสือเรือที่จะนำเรือออกไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ”

ค่านิยมเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมต่างๆ ทางสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ค่านิยมมีทั้งแบบที่มีลักษณะที่ถาวร และแบบที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพราะค่านิยมจะมีระดับความสำคัญแตกต่างกัน ค่านิยมที่บุคคลจัดให้มีระดับความสำคัญมาก ก็จะเปลี่ยนแปลงยากกว่าค่านิยมที่มีความสำคัญน้อย (นีออน กลินรัคน์, 2525)

ค่านิยมจะสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมของสังคม และเป็นสิ่งที่สมาชิกในสังคมยึดถือร่วมกันอย่างกว้างขวาง เมื่อบุคคลยอมรับค่านิยมเป็นของตน ค่านิยมนั้นก็จะเป็นเป้าหมายในชีวิตของบุคคลนั้น พฤติกรรมต่างๆ ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับค่านิยมของแต่ละบุคคล เพราะค่านิยมเป็นตัวนำไปสู่พฤติกรรม และค่านิยมของแต่ละบุคคลก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล การที่จะเปลี่ยนแปลงค่านิยมได้นั้น จึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่เปลี่ยนแปลงไปตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เกิดจากการที่วัยรุ่นมีค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตนั่นเอง

วัยรุ่นเป็นประชากรกลุ่มเป้าหมายสำคัญกลุ่มหนึ่ง ที่จะต้องได้รับการเสริมสร้างคุณภาพชีวิต เพราะในอนาคตวัยรุ่นจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของการพัฒนาประเทศ วัยรุ่นถือเป็นวัยที่ไวต่อการยอมรับสิ่งใหม่ๆ และง่ายต่อการเปลี่ยนแปลง ในวัยนี้ค่านิยมจะมีบทบาทต่อ

การตัดสินใจ เพราะเป็นระยะที่ค่านิยมมีพัฒนาการได้มากที่สุด และเนื่องจากค่านิยมสามารถนำมาใช้พยากรณ์พฤติกรรมของมนุษย์ได้ส่วนหนึ่ง ดังนั้น การศึกษาถึงค่านิยมทางเพศ จึงน่าจะช่วยให้ทราบถึงแนวโน้มเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ รวมถึงช่วยให้สามารถพิจารณาถึงแนวโน้มของปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมทางเพศในอนาคตได้

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจในเรื่องเพศ และมีเพื่อนต่างเพศมาก มีความอยากรู้อยากเห็น และอยากทดลองในเรื่องเพศ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ จะทำการศึกษาวัยรุ่นเพศชาย และเพศหญิง ทั้งที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นนั้น จะทำให้ทราบว่า มีปัจจัยใดที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นบ้าง และปัจจัยเหล่านั้นมีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นอย่างไร เพื่อให้เข้าใจวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น และยังเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการกำหนดกิจกรรม หรือโครงการที่เหมาะสมในการบรรเทาปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาในครั้งนี้ มุ่งศึกษาค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นทั้งเพศชาย และเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ค่านิยมทางเพศ ครอบคลุมเนื้อหาดังต่อไปนี้

- การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก
- การแสดงความรักระหว่างเพศ
- การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส
- การให้คุณค่าของพรหมจรรย์
- การทำแท้ง
- การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากบิดามารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความรู้เรื่องเพศ แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

ตัวแปรตาม คือ ค่านิยมทางเพศ ซึ่งในที่นี้ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วัยรุ่น หมายถึง นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) และระดับอาชีวศึกษา (ปวช.) ทั้งเพศชาย และเพศหญิงที่ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546

ระดับการศึกษา หมายถึง กลุ่มการศึกษาในระดับต่างๆ ที่วัยรุ่นกำลังศึกษาอยู่ในขณะที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งกลุ่มการศึกษาออกเป็น 2 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา

ฐานะทางเศรษฐกิจ หมายถึง รายได้ต่อเดือนโดยรวมของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่ยังไม่ได้หักค่าใช้จ่าย

แหล่งความรู้เรื่องเพศ หมายถึง การได้รับข้อมูลที่น่าเสนอเพื่อให้เกิดความรู้ในเรื่องเพศ ซึ่งได้จากแหล่งความรู้ต่างๆ เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครู เพื่อน หนังสือ โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ความรู้ของนักเรียนชายหญิงที่อยู่ในวัยรุ่นตอนกลาง เกี่ยวกับเรื่องเพศศาสตร์ศึกษา ซึ่งงานวิจัยนี้วัดโดย

1. ลักษณะชีววิทยา ได้แก่ การเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย การตั้งครภ์ การคุมกำเนิด และการทำแท้ง
2. ลักษณะทางสุขวิทยา ได้แก่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
3. ลักษณะทางจิตวิทยา ได้แก่ ความรัก การระบายอารมณ์ทางเพศ ความต้องการทางเพศ และความเบี่ยงเบนทางเพศ
4. ลักษณะทางสังคมวิทยา ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

ค่านิยมทางเพศ หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ความต้องการทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ทางเพศ ซึ่งการยอมรับเชื่อถือ และปฏิบัติตามนั้นเกิดขึ้นทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเองและจากการประเมินค่าของบุคคลอื่นในสังคม

ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในความคิดของบุคคลและบุคคลนั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามความเชื่อนั้นๆ การศึกษาในครั้งนี้ คำนิยมทางเพศ หมายรวมถึงค่านิยมใน 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการมีความสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง-ชาย ในระดับที่มีความสัมพันธ์มากกว่าความเป็นเพื่อนธรรมดา มีการปฏิบัติตนในลักษณะที่รักใคร่ชอบพอกัน เป็นคู่รักกัน

ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการที่ชายหญิงสามารถแสดงความรักต่อกันในระดับต่างๆ ตั้งแต่การจับมือถือแขน การถูกเนื้อต้องตัว โอบกอด หอมจูบและการเส้าโลม

ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการที่ชายหญิงสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้โดยที่ยังไม่ได้สมรสกัน

ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการรักษาความบริสุทธิ์ของเพศหญิง โดยการไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศชายจนถึงขั้นมีการร่วมเพศ เมื่อหญิงนั้นยังไม่ได้ทำการสมรสกับชายผู้นั้น

ค่านิยมการทำแท้ง หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการกระทำให้ทารกออกจากครรภ์ ก่อนเวลากำเนิดในสตรีที่ตั้งครรภ์โดยไม่มีความพร้อม

ค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับในการประพฤติปฏิบัติ หรือการกระทำกิจกรรมทางเพศเพื่อปลดปล่อยลดความต้องการทางเพศด้วยตนเอง

การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน หมายถึง การที่เพื่อนของกลุ่มตัวอย่างมีการให้คุณค่า ยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ความต้องการทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ทางเพศ ซึ่งการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนในที่นี้ หมายรวมถึง ค่านิยม 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ ค่านิยมการทำแท้ง และค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง หมายถึง สภาวะต่างๆ ที่เด็กรู้ด้วยตนเอง เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ปกครองในการปฏิบัติต่อเด็ก ทั้งจากคำพูดและการกระทำ โดยการประมวลจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเด็ก ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้แนวทางการแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Diana Baumrind ซึ่งประกอบด้วย 4 รูปแบบ ดังนี้

การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) หมายถึง การที่เด็กรับรู้ว่ามีพ่อแม่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู โดยมีการควบคุม และเรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่

ในขณะเดียวกัน พ่อแม่/ผู้ปกครองก็ยึดตัวเด็กเป็นศูนย์กลางด้วยการยอมรับ และให้การตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style) หมายถึง การที่เด็กได้รับรู้ว่าพ่อแม่/ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู โดยมีการควบคุม และเรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ในขณะเดียวกัน พ่อแม่/ผู้ปกครองก็ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้วยการปฏิเสธ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style) หมายถึง การที่เด็กได้รับรู้ว่าพ่อแม่/ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู โดยไม่มีการควบคุม และไม่เรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ในขณะเดียวกัน พ่อแม่/ผู้ปกครองก็ยึดตัวเด็กเป็นศูนย์กลางด้วยการยอมรับ และให้การตอบสนองต่อความต้องการทุกอย่างของเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved Parenting Style) หมายถึง การที่เด็กได้รับรู้ว่าพ่อแม่/ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู โดยไม่มีการควบคุม และไม่เรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ในขณะเดียวกันพ่อแม่/ผู้ปกครองก็ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้วยการปฏิเสธ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัย ที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น
2. เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ที่สนใจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรม หรือโครงการ เพื่อป้องกัน แก่ไข หรือบรรเทาปัญหาที่เกิดจากค่านิยมทางเพศ
3. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาวิจัยในแง่มุมอื่นต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้เป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งนี้เนื่องจากทางโรงเรียนไม่สามารถหาชั่วโมงว่างในการรวบรวมนักเรียนทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ทำแบบสอบถามในช่วงเวลาเดียวกันได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มอบหมายแบบสอบถามให้แก่ทางโรงเรียน โดยที่ได้อธิบายถึงข้อคำถามในแบบสอบถามให้อาจารย์ฟังเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ทราบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจแบบสอบถามมากน้อยเพียงใด เข้าใจตรงกันหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้มีการพูดคุย และได้ทดลองให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามมาบ้าง ซึ่งพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าว มีความเข้าใจในสำนวนภาษา ตลอดจนข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามเป็นอย่างดี ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงถือว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ในการวิจัยครั้งนี้มีความเข้าใจในสำนวนภาษา และข้อคำถามในแบบสอบถามดังกล่าว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 : ค่านิยมทางเพศ ประกอบด้วย

1. ความหมายของค่านิยม
2. ความหมายของเพศ
3. ความหมายของวัยรุ่น
4. ค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น
5. พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ตอนที่ 2 : แนวคิด ทฤษฎี ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดู และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

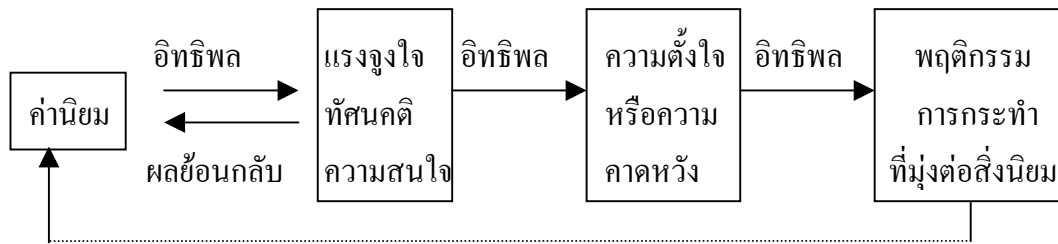
ตอนที่ 3 : งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ค่านิยมทางเพศในเรื่องต่างๆ และปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศ

1. ค่านิยมทางเพศ

“ ค่านิยม ” เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาต่างๆ ในด้านสังคมศาสตร์เกือบทุกสาขาวิชา ในทางการศึกษาถือได้ว่า “ ค่านิยม ” (Value) เป็นได้ทั้งตัวแปรตาม (Dependent Variable) และตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ในฐานะที่เป็นตัวแปรตาม ค่านิยมจะเป็นผลผลิตของวัฒนธรรม สังคม สถาบัน รวมทั้งแรงผลักดันส่วนบุคคล ที่ต่างก็มีอิทธิพลในการกำหนดค่านิยมขึ้นมา และในฐานะที่เป็นตัวแปรอิสระ ค่านิยมจะมีผลและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในทุกด้าน ซึ่งการศึกษาถึงค่านิยมในกลุ่มบุคคลจะทำให้เข้าใจและอธิบายถึงพฤติกรรม ตลอดจนจดหมายพฤติกรรมของบุคคลได้ส่วนหนึ่ง เนื่องจากค่านิยมมีส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการกำหนดหรือผลักดันให้เกิดพฤติกรรม

นอกจากนี้ “ ค่านิยม ” ยังเป็นตัวกำหนดเป้าหมาย และสร้างแรงจูงใจผลักดันให้บุคคลมุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ นักจิตวิทยายอมรับกันว่าค่านิยมทำหน้าที่เป็นทั้งมาตรฐานควบคุม และกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรม และเป็นแกนกลางอันมั่นคงถาวรในการสร้างเสริมแรงจูงใจทัศนคติ ความสนใจ ความตั้งใจ ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมนั้นในที่สุด ซึ่งอาจสรุปอิทธิพลของค่านิยมที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา, 2523)

แผนภูมิแสดงอิทธิพลของค่านิยมต่อพฤติกรรมของบุคคล

จากแผนภูมิดังกล่าว สรุปได้ว่า ค่านิยมเป็นตัวแปรจากบุคคลที่มีอิทธิพลผลักดันให้เกิดพฤติกรรมประเภทอื่นๆ ซึ่งมุ่งไปสู่การกระทำเพื่อให้ได้สิ่งที่นิยมมา ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ค่านิยมเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคม เพราะค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนในสังคม เพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับค่านิยม ในลำดับต่อไป จะขอเสนอเกี่ยวกับความหมายของค่านิยม ดังต่อไปนี้

ความหมายของค่านิยม

มีผู้ให้ความหมายของค่านิยมไว้มากมาย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

สารานุกรมศัพท์สังคมวิทยา-มานุษยวิทยา ได้ให้ความหมายของค่านิยม ไว้ว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง สิ่งที่บุคคลพอใจ หรือเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า แล้วยอมรับไว้เป็นความเชื่อหรืออยู่ในความสำนึก ค่านิยมจะฝังอยู่ในตัวบุคคลในรูปของความเชื่อ หรือความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดจนกว่าเจ้าตัวจะพบกับค่านิยมใหม่ซึ่งตนพอใจและยอมรับไว้ เมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์ต่างๆ ก็จะนำค่านิยมของตนมาใช้วัด หากเหตุการณ์นั้นตรงกับค่านิยมของตน บุคคลนั้นก็พึงพอใจและเห็นว่าถูกต้อง แต่ถ้าเหตุการณ์ไม่ตรงหรือขัดแย้งกับค่านิยมของตน ก็จะไม่เห็นด้วยและไม่พอใจค่านิยมจึงเป็นเสมือนพื้นฐานการประพฤติปฏิบัติของบุคคลโดยตรง (อุทัย หิรัญโต, 2526)

ส่วนคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2529) ได้ให้ความหมายของค่านิยมไว้คล้ายคลึงกันว่าค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น หรือกลับกลายมาเป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับต้องทำ ต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชายกย่อง และมีความสุขที่จะได้เห็นได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมของสังคม จึงเป็น “ วิถีของการจัดรูปความประพฤติ ” ที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิต หรือเผชิญกับเหตุการณ์ ทำให้มีการเลือกในสถานการณ์หรือเวลานั้น ค่านิยมจึงรวมไปถึงจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในชีวิต และสิ่งที่บุคคลชอบ

นอกจากนั้นแล้ว พัทยา สายหู (2516) ซึ่งเป็นนักวิชาการที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งของไทย ได้ให้ความหมายของค่านิยมว่า “ ค่านิยม ” คือความรู้สึก หรือความเชื่อของแต่ละบุคคลที่เชื่อใน

สิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชม หรือน่ากระทำ และยึดถือเป็นหลักประจำใจ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเห็นได้ว่า ความหมายดังกล่าวมีความสอดคล้องกับความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

อย่างไรก็ตาม ยังมีนักวิชาการบางท่าน ได้ให้ความหมายของค่านิยมแตกต่างไปจากที่ได้กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2518) ได้ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง ความคิด พฤติกรรม และสิ่งอื่นที่คนในสังคมใดสังคมหนึ่งเห็นว่ามีคุณค่า จึงยอมรับปฏิบัติตาม และวางแผนไว้ระยะหนึ่ง ค่านิยมมักเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย และความคิดเห็นของสังคมไทย ส่วนพนัส หันนาคินทร์ (2520) ได้ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง การยอมรับนับถือ และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคุณค่าที่คนหรือกลุ่มคนมีอยู่ต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเป็นวัตถุ ความคิด อุดมคติ รวมทั้งการกระทำในด้านเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม และสุนทรียภาพ ทั้งนี้โดยได้ทำการประเมินค่าจากทัศนคติต่างๆ โดยถ่วงรอบคอบแล้ว ค่านิยมของบุคคลจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรม หรือสังคมเดียวกัน และค่านิยมของแต่ละบุคคลจะเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงจากค่านิยมเดิมของเขาได้ ค่านิยมจึงมีลักษณะไม่คงที่ ในฐานะที่ค่านิยมเป็นเครื่องนำทางพฤติกรรมของคน การเปลี่ยนแปลงค่านิยมย่อมขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงวุฒิภาวะ และประสบการณ์ของบุคคลนั้น นอกจากนั้นแล้ว สุนทรีย โคมิน และ สนิท สมักรการ (2522) ได้ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” คือความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีลักษณะถาวร เชื่อว่าวิถีปฏิบัติบางอย่างหรือเป้าหมายของชีวิตบางอย่างนั้น เป็นสิ่งที่ตัวเองหรือสังคมเห็นดีเห็นชอบสมควรจะยึดถือหรือปฏิบัติมากกว่าวิธี หรือเป้าหมายชีวิตอย่างอื่น

จากความหมายของ “ ค่านิยม ” ตามคำนิยามของ ก่อ สวัสดิพานิชย์, พนัส หันนาคินทร์, สุนทรีย โคมิน และ สนิท สมักรการ จะเห็นได้ว่าแตกต่างจากความหมายของบุคคลอื่นที่ได้กล่าวมาแล้ว เนื่องจากบุคคลอื่นให้ความหมายของ “ ค่านิยม ” ไว้คล้ายคลึงกันว่า เป็นการให้คุณค่า หรือ การยอมรับ เชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จากการประเมินด้วยตนเองว่า สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่น่ายึดถือเป็นต้นแบบ แต่ในความหมายของ ก่อ สวัสดิพานิชย์, พนัส หันนาคินทร์ และ สุนทรีย โคมิน และ สนิท สมักรการ นั้นให้ความหมายของ “ ค่านิยม ” ในลักษณะของการยอมรับ เชื่อถือ และปฏิบัติตามสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากการประเมินค่าของบุคคลคนอื่นในสังคม

ในส่วนนักวิชาการต่างประเทศ ก็ได้ให้ความหมายของ “ ค่านิยม ” ไว้คล้ายคลึงกับ คำจำกัดความของนักวิชาการของไทย กล่าวคือ William (1951) ได้ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง ความรู้สึกนิยมชมชอบของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม นับเป็นความรู้สึกพอใจที่จะกระทำตาม ส่วน Crutchfield (1966) ได้ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง สิ่งซึ่งบุคคลหรือสมาชิกในสังคมยึดถือและยอมรับว่าเป็นสิ่งที่มีความหมาย มีความสำคัญสำหรับตน และบุคคลจะยอมรับเอาเป็นเป้าหมาย มาตรฐานและอุดมคติในชีวิตของตน ค่านิยม

ยังสามารถเปลี่ยนจุดมุ่งหมายในชีวิตของบุคคลได้ด้วย เพราะค่านิยมคือความเชื่อถือเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่ชอบ สิ่งที่ไม่ดีหรือไม่ชอบ

นอกจากนั้นแล้ว Rokeach (1968) ก็ได้ให้ความหมายของค่านิยมไว้ว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง ความเชื่ออย่างหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะถาวร เป็นแนวปฏิบัติหรือเป้าหมายของชีวิต ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นดีเห็นชอบในการยึดถือปฏิบัติตาม มากกว่าแนวทางหรือเป้าหมายอย่างอื่น จะเห็นได้ว่า ตามคำจำกัดความของ Rokeach นั้น “ ค่านิยม ” มีความหมายกว้างมากกว่าค่านิยมของนักวิชาการท่านอื่นๆ เนื่องจากให้ความหมายของ “ ค่านิยม ” ในลักษณะของการยอมรับ เชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเอง และจากการประเมินค่าของสังคม แล้วจึงยึดถือปฏิบัติตาม Feather (1975) ได้ให้ความหมายของ “ ค่านิยม ” ในเชิงสนับสนุนความหมายของ Rokeach กล่าวคือ ให้ความหมายว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง ความเชื่อที่มีลักษณะยั่งยืน เป็นแนวทางในการประพฤติ หรือเป้าหมายในการดำรงชีวิต เป็นสิ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นดีเห็นชอบ และสมควรจะยึดถือปฏิบัติ

จากความหมายของ “ ค่านิยม ” ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า “ ค่านิยม ” หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเอง และจากการประเมินค่าของบุคคลอื่นในสังคม สิ่งเหล่านั้นจะเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในความคิดของบุคคล และบุคคลนั้นก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามความเชื่อนั้นๆ

ถึงแม้จะเข้าใจความหมายของ “ ค่านิยม ” แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ความหมายของค่านิยม ดังกล่าวจะไม่สามารถสื่อความหมายอะไรได้มากนัก ถ้าไม่นำคำว่า “ ค่านิยม ” ไปประกอบกับ คำอื่นๆ ซึ่งจะมีส่วนเข้ามาช่วยขยายความให้เห็นว่า เป็นค่านิยมในเรื่องอะไร เช่น ค่านิยมทางเพศ ค่านิยมทางการเมือง ค่านิยมทางศาสนา ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางการศึกษา เป็นต้น

ความหมายของเพศ

การที่จะให้ค่านิยมของ “ ค่านิยมทางเพศ ” ได้นั้น จำเป็นจะต้องเข้าใจความหมายของ “ เพศ ” เสียก่อน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายว่า “ เพศ ” หมายถึง รูปที่แสดงให้รู้ว่าหญิง หรือชาย จะเห็นได้ว่า ตามความหมายดังกล่าว “ เพศ ” มีความหมายเพียงแค่ว่าลักษณะภายนอกที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายเท่านั้น วันทนีย์ วาสิกะสิน (2517) ได้ให้ความหมายของ “ เพศ ” ให้มีความชัดเจนมากขึ้น โดยได้กล่าวถึงเรื่องเพศ ในแง่ของ Sex และ Sexuality ว่า ในความหมายของคำว่า Sex หมายถึง การแสดงคุณลักษณะ เช่น เพศหญิงเพศชาย และเป็นการแสดงถึงเรื่องทางเพศอย่างกว้างๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ความต้องการทางเพศของชายและหญิง แต่คำว่า พฤติกรรมทางเพศ หรือ Sexuality นั้น รวมไปถึงค่านิยม ทักษะคติ ความรู้สึก และเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง 2 เพศ ตามแรงขับทางชีววิทยา จะเห็นได้ว่า ในความหมายดังกล่าว ทำให้เข้าใจความหมายของ “ เพศ ” มากไปกว่า

ลักษณะทางเพศที่ปรากฏให้เห็นตามสรีระ ในประเด็นเดียวกันนี้ Calderone (1970) ได้กล่าวว่า นอกจากเรื่องเพศจะเป็นเรื่องของการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง และการมีเพศสัมพันธ์แล้ว เรื่องเพศยังเป็นเรื่องของชีวิตและความเป็นอย่างที่ทุกคนกำลังเผชิญอยู่

จากที่กล่าวมาแล้วนั้น น่าจะสรุปได้ว่า “ เพศ ” คือลักษณะที่แสดงให้รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง รวมไปถึงพฤติกรรมต่างๆ ที่เพศชายและเพศหญิงแสดงต่อกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึก ความสนใจ ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์

เรื่องเพศ ถือเป็นแรงขับเคลื่อนตามธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนเมื่อเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ย่อมมีความต้องการทางเพศ และมีการแสดงพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบต่างๆ กันเพื่อสนองตอบต่อแรงขับทางเพศ Sigmund Freud (1970) จิตแพทย์ชาวออสเตรีย เชื่อว่า เรื่องเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้นในบุคคล และมนุษย์มีความรู้สึกทางเพศมาตั้งแต่เกิด

เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น ในที่นี้จะขอลำดับถึงขอบเขตของเรื่องเพศไว้ดังต่อไปนี้

1. เรื่องเพศ เป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเราเกิดมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้บรรลุผลตามที่ตั้งใจไว้

2. เรื่องเพศ เป็นแรงกระตุ้น หรือเครื่องเร้าใจที่สำคัญ ที่ทำให้เพศชาย และเพศหญิง มีความสนใจซึ่งกันและกัน

3. เรื่องเพศ เป็นสิ่งที่กำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเรา อย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากการแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและเพศหญิงที่มีลักษณะแตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะกำหนดให้เพศใดเพศหนึ่งมีความสำคัญกว่าอีกเพศหนึ่ง

4. เรื่องเพศ เป็นธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกาย และจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญที่สุดให้เห็นในชีวิตรัก และการครองเรือน

5. เรื่องเพศ เป็นเรื่องที่สามารถทำให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่งไปยังอีกช่วงชีวิตหนึ่ง โดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้ จะช่วยทำให้ลักษณะชีวิตที่ปวงของพ่อแม่ถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานได้ (Kiskendall, 1960)

ที่กล่าวมาในข้างต้นนั้น ได้อธิบายถึงความหมายของ “ ค่านิยม ” และ “ เพศ ” ไว้ ดังนั้นจึงสามารถให้ความหมายของ “ ค่านิยมทางเพศ ” ไว้ว่าหมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับ หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ความต้องการทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ทางเพศ ซึ่งการยอมรับเชื่อถือ และปฏิบัติตามนั้น เกิดขึ้นทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเองและจากการประเมินค่าของบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในความคิดของบุคคล และบุคคลนั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามความเชื่ออื่นๆ

จากความหมายของค่านิยมทางเพศ ตามที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้น เพียงแต่บอกถึงขอบเขตของค่านิยมทางเพศไว้อย่างกว้างๆ ว่า เป็นค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ความต้องการทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศ แต่ไม่อาจจะระบุได้ชัดเจนว่ามีค่านิยมอะไรเป็นค่านิยมทางเพศบ้าง ดังนั้นในการศึกษาวิจัย จึงต้องมีการกำหนดให้ชัดเจนถึงขอบเขตของค่านิยมทางเพศ ซึ่งการกำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดจากการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม ทักษะคิด และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยที่พบว่ามีการศึกษาค่านิยม ทักษะคิด และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหลายๆ ด้าน ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดต่อไปในหัวข้อของค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่น (Adolescence) เป็นวัยที่มีความสำคัญ และต้องปรับตัวอย่างยากลำบากที่สุดระยะหนึ่งของชีวิต เพราะเป็นระยะที่กำลังระหว่างความเป็นเด็ก และความเป็นผู้ใหญ่ มีผู้นิยามเรียกวัยนี้ด้วยฉายาต่างๆ เช่น “วัยรุ่น วัยรุ่น” , “วัยรุ่น วัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต” , “วัยรุ่น วัยพายุบูแคม” ฯลฯ วัยรุ่นมีพัฒนาการต่างๆ ที่เป็นด้านเด่นๆ ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา ด้านจริยธรรม และด้านเพศ ซึ่งพัฒนาการแต่ละด้านของวัยรุ่น เป็นไปอย่างรวดเร็ว มากมาย และเข้าใจยาก

Adolescence มาจากคำภาษาลาตินว่า Adolescere แปลว่า กระบวนการงอกงาม พ้นจากความเป็นเด็ก หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “วัยรุ่น” (พิมพ์มาศ ตาปัญญา, 2538) สุพัตรา สุภาพ (2525 : 2) ได้กล่าวว่า “วัยรุ่น คือวัยที่มีความเจริญทางด้านร่างกาย และจิตใจ ในด้านร่างกายนั้นก็ คือ การที่ไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ส่วนในด้านจิตใจนั้นก็คือ การรู้จักใช้เหตุผล รู้จักควบคุมอารมณ์ รวมทั้งสามารถเข้าร่วมกลุ่ม หรือทำกิจกรรมต่างๆ ในสังคมได้ ” ในความหมายของ “วัยรุ่น” ตามที่สุพัตรา สุภาพ ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า ไม่มีการกำหนดช่วงอายุว่า มีการเริ่มต้นและสิ้นสุดลงเมื่อใด ในประเด็นดังกล่าว สุชา จันทรธรม (2521 : 18-19) ได้กล่าวว่า “วัยรุ่น คือวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาวัยผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นขีดแน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด และสิ้นสุดลงเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสิ่งสำคัญ และถ้ากำหนดลงไปว่าเริ่มเมื่อใด ก็ถือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนขึ้นในที่ลับ ส่วนเด็กชายก็ถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำกาม ” ในส่วนของนักวิชาการต่างประเทศนั้น ได้มีการให้ความหมายของวัยรุ่นไว้คล้ายคลึงกัน คือ Herlock (1967) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “วัยรุ่น” หมายถึง การเจริญเติบโต หรือเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ ซึ่งเด็กจะบรรลุถึงวุฒิภาวะนั้น ไม่ใช่จะเจริญเติบโตแต่ทางด้านร่างกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจก็เจริญเติบโตเป็นเงาตามตัวไปด้วย นั่นคือ จะต้องมีการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน ไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ ด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และ

สังคม จากที่กล่าวมาแล้วนั้น น่าจะสรุปได้สั้นๆ ว่า “วัยรุ่น” คือ วัยที่เพิ่งพ้นจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่

อายุเป็นเกณฑ์ที่จะแบ่งวัยรุ่นให้แตกต่างไปจากช่วงวัยอื่นๆ แต่เป็นการยากที่จะระบุช่วงอายุของวัยรุ่น ดังที่ สุชา จันทรธรม ได้กล่าวแล้วว่า วัยรุ่น ไม่มีเส้นชัดเจนแน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด ดังนั้น การระบุช่วงอายุของวัยรุ่น จึงเป็นไปในลักษณะของการประมาณการเท่านั้น

พิมพ์มาศ ตาปัญญา (2538) กล่าวว่า ช่วงวัยรุ่นกินเวลาดังแต่ประมาณ 12-20 ปี ซึ่งเด็กบางคนอาจเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก่อนอายุที่กำหนด และบางคนก็อาจถึงช่วงวัยรุ่นหลังอายุที่กำหนด ช่วงวัยรุ่นอาจแบ่งออกเป็น 2 ระยะเวลาต่างๆ คือ ระยะเวลาวัยรุ่นตอนต้น (Puberty) ซึ่งจะอยู่ในช่วง 12-16 ปี และวัยรุ่นที่แท้จริง (Adolescence) ซึ่งจะอยู่ในช่วงอายุ 17-20 ปี ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การพัฒนาการส่วนใหญ่ มักจะเป็นพัฒนาการทางร่างกาย ส่วนช่วงวัยรุ่นที่แท้จริงนั้น การพัฒนาการส่วนใหญ่ มักจะเป็นไปทางด้านสังคม อารมณ์ และสติปัญญา

ในส่วนของต่างประเทศ มีการกำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นต่างจากของไทยเล็กน้อย กล่าวคือ ได้มีการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นตามเพศ โดยที่เพศหญิงจะอยู่ในช่วง 13-21 ปี ส่วนเพศชาย จะอยู่ในช่วง 15-21 ปี ซึ่งผู้ที่กำหนดช่วงอายุดังกล่าว คือ นักจิตวิทยาชาวอเมริกันชื่อ Luella Cole (1964) ได้แบ่งช่วงวัยของวัยรุ่น โดยการแบ่งแยกตามเพศ ดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น เพศหญิงจะมีอายุอยู่ในช่วง 13-15 ปี ส่วนเพศชายจะมีอายุอยู่ในช่วง 15-17 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง เพศหญิงจะมีอายุอยู่ในช่วง 15-18 ปี ส่วนเพศชายจะมีอายุอยู่ในช่วง 17-19 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย เพศหญิงจะมีอายุอยู่ในช่วง 18-21 ปี ส่วนเพศชายจะมีอายุอยู่ในช่วง 19-21 ปี

นอกจากนั้นแล้ว Herlock (1967) ยังได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นใกล้เคียงกับ พิมพ์มาศ ตาปัญญา และ Luella Cole เพียงแต่ไม่มีการแบ่งแยกเพศเท่านั้น กล่าวคือ กำหนดให้ช่วงอายุ 13-16 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นตอนต้น และช่วงอายุ 17-20 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลาย

จะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะมีการกำหนดช่วงอายุของวัยรุ่น แต่ก็ไม่สามารถระบุช่วงอายุของวัยรุ่นได้อย่างแน่นอน และช่วงอายุที่กำหนดขึ้นดังกล่าวก็ไม่สามารถนำเกณฑ์นี้ไปใช้ได้กับเด็กทุกคน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กแต่ละคนเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกัน ดังนั้น การศึกษาในครั้งนี้ จึงไม่ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แต่จะกำหนดเพียงว่า เป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา (ปวช.)

ค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น

ค่านิยมเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมของบุคคล โดยที่บุคคลจะประพฤติตามค่านิยมต่างๆ ที่ตนเองเห็นคุณค่า และให้การยอมรับ นอกจากนั้นแล้วค่านิยมยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม และวัฒนธรรมอีกด้วย การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นออกเป็น 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ ค่านิยมการทำแท้ง และค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งการกำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศนี้ ได้กำหนดจากการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งพบว่า มีการศึกษาค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นมานานหลายสิบปี กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2521 นั้น ได้พบงานวิจัยเกี่ยวกับการมีคู่รักในวัยเรียน การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และการทำแท้ง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในเรื่องของการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักนั้น พบได้จากงานวิจัยของ จิรดา รัตนรังสี ที่ทำการศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศ และการเลือกคู่ครองของนิสิตมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ส่วนในเรื่องของการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น พบได้จากงานวิจัยของนภดล ลิ้มสุรัตน์ ที่ทำการศึกษาคิดเห็นเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในสวนกลาง และในเรื่องของการทำแท้งนั้น พบได้จากงานวิจัยของมินา เศรษฐสุวรรณ ที่ได้ทำการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูภาคใต้ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงต่อการทำแท้ง

ส่วนในปี พ.ศ. 2539 พบว่า ได้มีการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับพรหมจรรย์ โดยพบได้จากงานวิจัยของพวงวรรณ จันทร์ตรี ซึ่งทำการศึกษาค่านิยมเรื่องการรักษาพรหมจรรย์ของสตรีโสดที่ศึกษาอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตชุมชนหนึ่งของภาคกลาง ต่อมาในปี พ.ศ. 2542 ธรรมนุญ กิติกุล ก็ได้ทำการศึกษาในเรื่องของค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนนายร้อยตำรวจ และยังมีการศึกษาในเรื่องของค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศที่พบได้จากงานวิจัยของจริญญา นิลแพทย์ ที่ทำการศึกษาในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารด้านเนื้อหาบันเทิง และบุคคลในวงการบันเทิงที่มีต่อทัศนคติในเรื่องความรัก และเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งทำการศึกษาในปี พ.ศ. 2541

ที่กล่าวมานี้ เป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาค่านิยมเฉพาะด้าน แต่ยังมีอีกหลายงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษาค่านิยมทางเพศหลายๆ ด้าน ซึ่งแต่ละงานวิจัยเหล่านี้ ก็ได้มีการกำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศไว้แตกต่างกัน เช่น งานวิจัยของชวลีพร อินทรไพบุลย์ (2536) ได้กำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศไว้ 4 ด้าน คือ การที่ชายหญิงชอบพอกัน การร่วมเพศ การเลือกคู่ครอง และการรักษาสุขอนามัยทางเพศ นอกจากนั้นแล้ว ในงานวิจัยของจรรยา เศรษฐบุตร (2536) ได้กำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศไว้ 3 ด้านคือ การคบเพื่อนต่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และการทำแท้ง และในงานวิจัยของประพิมพร อันพาพรหม (2543) ได้กำหนดขอบเขตของค่านิยม

ทางเพศไว้ 4 ด้าน คือ ด้านชีววิทยา (การเปลี่ยนแปลงด้านกายภาพในเรื่องเพศ) ด้านสุขวิทยา (โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์) ด้านจิตวิทยา (ความต้องการและความรู้สึกทางเพศ และการระบายออกทางเพศ) และด้านสังคมวิทยา (การเกี่ยวพาราสี การคบเพื่อนต่างเพศ การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การเลือกคู่ครอง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส)

ในลำดับต่อไป จะขอกล่าวถึงรายละเอียดของค่านิยมต่างๆ ที่ได้กล่าวมาในข้างต้น

- การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก และการแสดงความรักระหว่างเพศ ทั้งสองประเด็นดังกล่าวมีความเชื่อมโยงกัน กล่าวคือ การที่จะแสดงความรักกับเพศตรงข้ามได้นั้น จะต้องมีการคบหากับเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก และในทำนองเดียวกันคู่รักที่คบหากันก็มักจะมีการแสดงความรักต่อกันในลักษณะต่างๆ

สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความเคร่งครัด เข้มงวดในเรื่องเพศ โดยเฉพาะในเรื่องของการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักของวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศ จึงทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น และอยากลองในเรื่องเพศ เพื่อไม่ให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศในทางที่ไม่เหมาะสม ครอบครัวและสังคมจึงมีความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น แต่เนื่องจากสภาพสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงไป อิทธิพลของระบบการศึกษา และการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีโอกาสได้พบปะพูดคุย ใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น จึงทำให้ความสัมพันธ์ของเพศชายและเพศหญิงหลายๆ คู่ปรับเปลี่ยนจากความสัมพันธ์แบบเพื่อน กลายมาเป็นความสัมพันธ์แบบคู่รัก หรือที่มักเรียกกันว่า “ แฟน ” วัยรุ่นชายหญิง มีการคบหากันอย่างเสรีมากขึ้นภายใต้การยอมรับของสังคมไทย แต่อย่างไรก็ตาม การคบหากันนั้นยังคงต้องอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม เพศหญิงต้องมีการวางตัวอย่างเหมาะสม ไม่ควรมีการถูกเนื้อต้องตัวกับเพศชาย และการคบหากันยังคงอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่

แม้ว่าสังคมไทยจะมีบรรทัดฐานในการคบหากันระหว่างเพศหญิงและเพศชายในฐานะคู่รัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ปัจจุบันนี้วัยรุ่นชายหญิงส่วนหนึ่งที่คบหากันในฐานะคู่รัก มีการแสดงพฤติกรรมที่ขัดกับบรรทัดฐานของสังคม ดังจะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นที่เป็นคู่รักกันเดินจูงมือ โอบกอดกันในห้างสรรพสินค้า หรืออาจพบเห็นคู่รักวัยรุ่นกอดจูบกันตามสวนสาธารณะ เป็นต้น ซึ่งการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนี้ เกิดจากความใกล้ชิดสนิทสนมกันของคู่รัก แรงขับทางเพศที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของวัยรุ่น และความเชื่อว่าการกระทำเหล่านี้แสดงถึงความรักที่มีต่อกันและกัน โดยที่หลายๆ ครั้ง ฝ่ายชายมักจะกล่าวอ้างว่า การที่ตนเองแสดงพฤติกรรมกอดจูบ เล้าโลม หรือมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิง เพราะความรักที่มีต่อฝ่ายหญิง และบางครั้งฝ่ายหญิงเองก็สมยอมเพราะคำกล่าวอ้างของฝ่ายชาย และความต้องการพิสูจน์ความรักของตนเองที่มีต่อฝ่ายชาย ซึ่งการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของคู่รักที่เรียกว่าเป็นการแสดงความรักที่มีต่อกันนั้น ไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน การกอดจูบลูบคลำ และการเล้าโลม ล้วนแล้วแต่เป็นพฤติกรรมที่สามารถนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้

- การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นนั้น มักจะเข้าไปในลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์กันโดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน บางครั้งหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว อาจมีการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ซึ่งก็มีทั้งการที่ทั้งสองฝ่ายเช่าหอพัก หรือบ้านพักอยู่ร่วมกัน โดยที่ผู้ปกครองไม่ทราบ หรืออาจเป็นไปได้ในลักษณะที่ต่างฝ่ายต่างก็มีหอพักเป็นของตนเอง แต่จะมาอยู่ด้วยกันเป็นบางครั้งในวันหยุด แต่ก็มีหลายกรณีที่หลังจากมีเพศสัมพันธ์แล้วไม่ได้มีการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ซึ่งในกรณีนี้ วัยรุ่นที่เป็นคู่รักกัน มักจะหาโอกาสอยู่ด้วยกันตามลำพังในสถานที่ลับตาคน และมีเพศสัมพันธ์กันเป็นครั้งคราวโดยทั่วไปแล้ว สังคมไทยยังไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นโดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน เพราะถือว่าเป็นการชิงสุกก่อนห่าม มักมีการติฉินนินทาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมดังกล่าว โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงที่มักถูกมองว่าหมดคุณค่าในตนเองเพราะยอมปล่อยตัวปล่อยใจให้มีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายโดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ถูกมองว่าเป็นคนไม่รักนวลสงวนตัว ไม่เป็นกุลสตรี ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้นอกจากจะไม่ได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ในสังคมแล้ว ยังอาจทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาได้ เช่น ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ซึ่งเกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นต้น

- การให้คุณค่าของพรหมจรรย์

สังคมไทยมีค่านิยมเรื่องการรักนวลสงวนตัว และการรักษาความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงาน มาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งจะเห็นได้จากหลักฐานในสุภาษิตสอนหญิงของสุนทรภู่ ที่มีมาตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นที่กล่าวว่า

จงรักนวลสงวนนามห้ามใจไว้	อย่าหลงไหลจำคำที่พร้าสอน
คิดถึงหน้าบิดาและมารดร	อย่ารีบร้อนเร็ววันมักไม่ดี
เมื่อสุกงอมหอมหวานจึงควรหล่น	อยู่กับต้นอย่าให้พรากไปจากที่
อย่าชิงสุกก่อนห่ามไม่งามดี	เมื่อบุญมีคงจะมาอย่าปรามก

(ปิยนาค บุนนาค และมรรยาท กิจสุวรรณ, 2526)

ค่านิยมการรักษาความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงานมีการสืบทอดมาช้านาน ดังจะเห็นได้จากการพร้าสอนของผู้ใหญ่ที่สอนลูกหลานว่า ควรสงวน และรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกระทั่งถึงวันแต่งงาน เพราะการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานอาจก่อให้เกิดสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ได้เป็นหลักประกันว่า จะได้แต่งงานกับผู้ที่เรามีเพศสัมพันธ์ด้วย และถึงแม้จะแต่งงานกัน ก็ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่า จะสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข การที่ผู้หญิงไม่รักษาความบริสุทธิ์ของตนมักทำให้เกิดความทุกข์ ความเสียหาย เพราะฝ่ายชายอาจนำเรื่องที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงไปพูดโอ้อวดกันในวงสนทนา และที่ร้ายไปกว่านั้น การยินยอมมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยปราศจากความรู้ทางเพศศึกษา มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และยิ่งเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาอีกด้วย

- การทำแท้ง

วัยรุ่นส่วนใหญ่ที่มีเพศสัมพันธ์กัน และขาดการป้องกันที่ดี อาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ซึ่งการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่นั้น ถือเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง เนื่องจากระบบการศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับให้นักเรียนที่ตั้งครรภ์มาเรียนหนังสือในโรงเรียน หรือหากมีการอนุญาตให้นักเรียนที่ตั้งครรภ์มาเรียนได้ ก็มึ้นักเรียนน้อยรายที่จะกล้ามาเรียนต่อในโรงเรียนในขณะที่ตนเองกำลังตั้งครรภ์ วัยรุ่นหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ และเกิดการตั้งครรภ์ มีวิธีการแก้ไขปัญหา 2 วิธี คือ การยอมปล่อยให้ตนเองตั้งครรภ์ต่อไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้วการแก้ปัญหโดยวิธีนี้ มักจะทำให้วัยรุ่นหญิงหลายๆ คนเสียโอกาสทางการศึกษา ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือการแก้ไขปัญหาโดยการตัดสินใจทำแท้ง ซึ่งการทำแท้งมักเป็นไปในลักษณะที่ขัดกับกฎหมาย เนื่องจากในสังคมไทยยังไม่มึ้นกฎหมายที่อนุญาตให้มีการทำแท้งเสรี ดังนั้น แหล่งพึ่งพิงของวัยรุ่นที่ต้องการทำแท้งก็คือ การไปใช้บริการตามสถานที่ที่รับทำแท้งเถื่อน ซึ่งในสถานบริการเหล่านี้มักทำให้ผู้ใช้บริการเป็นอันตรายต่อชีวิต และเสี่ยงต่อการติดเชื้อ เนื่องจากการขาดความรู้ของผู้ทำแท้ง และความไม่สะอาดของอุปกรณ์ทำแท้ง

- การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ความต้องการทางเพศ เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งความต้องการดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อร่างกายของมนุษย์พัฒนาเข้าสู่วัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจเพศตรงข้าม และมีความต้องการทางเพศเกิดขึ้น ซึ่งแต่ละบุคคลย่อมมีหนทางในการตอบสนองความต้องการทางเพศแตกต่างกัน การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ก็เป็นวิธีหนึ่งในการตอบสนองความต้องการทางเพศ ซึ่งในอดีตที่ผ่านมามีความเชื่อผิดๆ เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เช่น หากสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองแล้วจะทำให้หูหนวก เป็นใบ้ เป็นสิ่วตาบอด เลือดออกทางจมูก หัวใจล้มเหลว และที่ร้ายแรงที่สุดคือกลายเป็นคนวิกลจริต ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ไม่ได้เป็นการกระทำที่เสี่ยงอันตราย และทำลายสุขภาพของตนเอง แต่เป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่งที่ใช้เพื่อระบายความต้องการทางเพศ เพราะเป็นวิธีที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น สามารถกระทำได้ทั้งเพศหญิง และเพศชาย โดยที่วิธีการทำนั้นอาจใช้การกระตุ้นที่อวัยวะเพศพร้อมกับการจินตนาการการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ตนเองรักไปด้วยจนกระทั่งถึงจุดสุดยอด หรืออาจใช้อุปกรณ์อื่นช่วยร่วมด้วยก็ได้ เช่น การใช้ตัวสั่นสะเทือน (vibrator) เป็นต้น

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ค่านิยมเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรม หลังจากที่ได้กล่าวถึงค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นแล้ว ในลำดับต่อไปจะขอสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การรักสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกับตนเอง วัยรุ่นที่มีช่วงอายุระหว่าง 15-18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบมากคือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียว โดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก เช่น ความลุ่มหลงต่อดารานักร้อง นักกีฬา เป็นต้น แต่ความรักในลักษณะนี้ จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้น หรือจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมลักษณะนี้ เป็นเรื่องปกติของพัฒนาการทางเพศในวัยรุ่นจำนวนมาก วัยรุ่นบางคนเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด จิตแพทย์ถือว่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศ หรือช่วยปรับตัวทางเพศ

3. ความสนใจในเรื่องเพศ วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีความสนใจต่อเพศตรงข้าม มีความรู้สึทางเพศ โดยจะแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหนังสือเรียงรายมาอ่าน บางครั้งก็อาจแสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลา หรือสถานที่ลับ

4. รักร่วมเพศ ระยะวัยรุ่น เป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ ความรู้สึทางเพศที่ยังเงินอวย หรือไม่แน่ใจในตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกับตน ซึ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดขึ้นได้ทั้งเพศหญิงและเพศชาย และพฤติกรรมดังกล่าว อาจคงอยู่จนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ หรืออาจหายไปเมื่อพ้นจากวัยรุ่นก็ได้ (ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม, 2527)

ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นพฤติกรรมทางเพศที่เห็นได้ชัดเจนในช่วงวัยรุ่น ซึ่งมีทั้งการรัก สนใจเพศตรงข้าม การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง มีความสนใจในเรื่องเพศ และการรักร่วมเพศ แต่อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไม่ได้มีเพียงที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีพฤติกรรมทางเพศอีกหลายพฤติกรรม ที่ในปัจจุบันถูกมองว่าเป็นปัญหา เช่น การแสดงความรักระหว่างเพศในที่สาธารณะ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และการทำแท้ง เป็นต้น ซึ่งพื้นฐานของพฤติกรรมเหล่านี้ส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่เป็นไปตามพัฒนาการของวัยรุ่น อีกส่วนหนึ่งก็มาจากตัววัยรุ่นเอง สื่อ และสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีส่วนกระตุ้นให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา อย่างไรก็ตามวัยรุ่นทุกคน ก็ไม่ได้แสดงพฤติกรรมทางเพศในลักษณะ

เดียวกันหมด ทั้งนี้เนื่องจากมีหลายปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นแต่ละคน แสดงพฤติกรรมทางเพศออกมาในลักษณะที่แตกต่างกัน

Jenne & Frank (1990) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกันดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ โดยมีปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เด็กหญิงที่มีพัฒนาการเข้าสู่ระยะวัยรุ่นเร็ว มีแนวโน้มที่จะเป็นอิสระจากบิดามารดา มีการนัดหมายกับเพศตรงข้ามและมีเพศสัมพันธ์ก่อนเด็กหญิงที่เข้าสู่ระยะวัยรุ่นช้ากว่า
2. ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมเรื่องเพศของบิดามารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศ ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น
3. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนที่ไม่ดี และมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าวัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ ซึ่งพบว่าวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่ำ มักจะเป็นผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีด้วย
4. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนการบริการของรัฐ และสังคมที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีความแตกต่างกัน นอกจากนั้นแล้ว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน ก็มีผลทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกันด้วย

2. แนวคิด และทฤษฎี

การอบรมเลี้ยงดู

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528 : 3) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่ผู้ใกล้ชิดเด็ก มีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งทางด้านคำพูด และการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายต่อเด็ก ทั้งทางด้านความรู้สึก และอารมณ์ของผู้กระทำ ตลอดจนเป็นทางให้ผู้เลี้ยงดูสามารถจะให้รางวัลและลงโทษเด็กได้ นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสให้เด็กได้ดูแบบอย่างการกระทำของผู้เลี้ยงดูตนด้วย

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting style)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่นิยมใช้ในการศึกษาพัฒนาการทางด้านต่างๆ ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่น ก็คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Dianna Baumrind (Baumrind, 1967 cited in Baumrind, 1971) โดยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลจากการประพฤติกฎปฏิบัติของพ่อแม่ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ด้วยการสังเกตการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับบุตรวัยก่อนเรียน ที่บ้านและที่ห้องทดลอง โดยใช้การสัมภาษณ์และใช้แบบวัดมาตรฐาน จากการสังเกตพบว่า สามารถจัดแบ่งประเภทของการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ออกเป็น 4 รูปแบบ (Baumrind, 1991 ; Kurdek & Fine, 1994 ; Lamborn et al, 1991 cited in Berk, 1994) ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุนให้ลูกมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ โดยกำหนดขอบเขตของพฤติกรรม พร้อมทั้งมุ่งหวังให้เด็กเชื่อฟัง แต่ขณะเดียวกันก็ยังให้เด็กได้เป็นตัวของตัวเอง โดยพ่อแม่แสดงการยอมรับความคิดเห็นของเด็ก สนใจอารมณ์ ความรู้สึกของเด็ก ให้ความอบอุ่นและอธิบายเหตุผล ซึ่งเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่สมดุลกันระหว่างการควบคุม และการปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ (Authoritarian) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ใช้อำนาจควบคุม ออกคำสั่งให้เด็กทำตามที่พ่อแม่ต้องการ โดยไม่เปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง ไม่สนใจอารมณ์ ความรู้สึกของเด็ก ไม่ยอมรับความคิดเห็นของเด็ก ห้างเหิน และอบอุ่นน้อย

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง สนับสนุน และยอมรับเด็ก ปล่อยให้เด็กทำตามความต้องการของตัวเองโดยไม่มีขอบเขต โดยไม่เรียกร้องให้เด็กทำตามที่พ่อแม่ต้องการ ไม่มีการประณามเด็ก ตอบสนองต่อความต้องการของเด็กในระดับสูง ให้ความรักโดยไม่มีการควบคุมพฤติกรรมเด็ก

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) คือ พ่อแม่ที่ห่างเหินกับลูก ขาดการสื่อสารซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก พ่อแม่สนใจความประพฤติของลูกน้อย และไม่ตระหนักถึงความต้องการของเด็ก ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางโดยสนใจความสนุกสนาน และความสะดวกของตนเป็นเบื้องต้น ไม่แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ดี หรือไม่ถูกต้องของเด็ก เพราะรู้สึกว่า เป็นการยุ่งยาก และเสียเวลา นั่นคือ ไม่ตอบสนองความต้องการของเด็ก ขณะเดียวกันก็ไม่สนใจควบคุม เรียกร้องให้เด็กประพฤติปฏิบัติสิ่งใดๆ

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ผู้นำทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม คือ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) ทฤษฎีนี้จะอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะของการปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ระหว่างสติปัญญา (Cognitive) พฤติกรรม (Behavior) และตัวกำหนดทางสิ่งแวดล้อม (Environment determinant) พัฒนาการด้านบุคลิกภาพของมนุษย์เริ่มขึ้นได้โดยอาศัยความสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่นๆ กระบวนการเรียนรู้

ทางสังคมเริ่มขึ้นในวัยเด็ก และในขณะที่เจริญเติบโตสู่วัยต่างๆ บุคคลจะมีการเรียนรู้ในการปฏิบัติตน ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เกิดความคิด ความรู้สึก เห็นประโยชน์และคุณค่าของสิ่งต่างๆ รอบตัว เด็กเล็กๆ จะเติบโตขึ้น โดยมีพฤติกรรมส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับสมาชิกในครอบครัว และสมาชิกในสังคมที่เขาอาศัยอยู่ กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมนี้จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิตมนุษย์

ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ โดยกล่าวว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยประสบการณ์จากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ (Model) เป็นผลให้เกิดพฤติกรรมใหม่ๆ ได้โดยต้องมีการลองผิดลองถูก การเรียนรู้โดยการเลียนแบบมี 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. ความตั้งใจ (Attention process) ความตั้งใจนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะถ้าบุคคลขาดความตั้งใจในการสังเกต จะทำให้การรับรู้บกพร่องได้ ในเรื่องของความตั้งใจนี้จะขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตว่า มีความตั้งใจจริงมากน้อยเพียงใด และขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบอีกด้วย ถ้ากิจกรรมที่เลียนแบบมีความสลับซับซ้อนมาก ก็จะทำให้การเลียนแบบยากขึ้น
2. การเก็บจำไว้ (Retention process) ในขั้นนี้ผู้สังเกตจะคงพฤติกรรมที่เขาได้สังเกตเห็นแล้วเก็บไว้เป็นความจำในรูปแบบของสัญลักษณ์ ทั้งในการสร้างภาพพจน์ และการใช้ภาษา
3. การแสดงออก (Motor reproduction process) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะเปลี่ยนสัญลักษณ์ที่ตนได้จำไว้ในขั้นที่ 2 ออกมาเป็นการกระทำที่เหมาะสม โดยใช้ความคิดของตนเองรวบรวมองค์ประกอบต่างๆ ของพฤติกรรมที่ตนสังเกตเห็นให้เป็นรูปแบบขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับระดับความรู้ หรือสติปัญญา (Cognitive level) ของแต่ละคน และความซับซ้อนของพฤติกรรม ถ้าพฤติกรรมซับซ้อนมา ก็ย่อมจะจำองค์ประกอบได้ไม่ครบถ้วน พฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ก็ย่อมผิดแผกไป
4. การจูงใจ (Motivational process) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้พฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออกมา คงอยู่ได้นานตลอดไป โดยการให้การเสริมแรง (Reinforcement) และการย้อนกลับ (Feed back)

กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะเริ่มขึ้นตั้งแต่แรกเกิด เด็กเล็กๆ จะมีการเรียนรู้ทางสังคม โดยการสังเกต และการเลียนแบบบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ หรือคนเลี้ยง เมื่อเด็กเติบโตขึ้น มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน ตัวแบบของเด็กก็จะเพิ่มมากขึ้น ครูและเพื่อนเริ่มมีบทบาทสำคัญในการวางแนวทาง และปั้นแต่งพฤติกรรมของเด็กเป็นอย่างมาก การเรียนรู้ทางสังคมจะเกิดขึ้นกับบุคคลตลอดเวลา ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นในสังคมนั้นๆ โดยที่บุคคลไม่ทันรู้ตัว ซึ่งแหล่งการเรียนรู้ทางสังคมที่สำคัญ 5 แหล่ง ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน โรงเรียน ชุมชน และสื่อมวลชน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเรียนรู้ทางสังคมในครอบครัว ครอบครัวเป็นแหล่งการถ่ายทอดทางสังคม แหล่งแรกของคนส่วนมาก โดยสมาชิกที่มีอาวุโสมากจะเป็นตัวแบบให้กับสมาชิกที่อายุน้อยกว่า เช่น พ่อแม่แสดงแบบอย่างพฤติกรรมควบคู่กับการสอนลูก และมีการส่งเสริมให้กำลังใจลูก เมื่อลูกแสดงพฤติกรรมตามที่พ่อแม่ได้แสดงเป็นแบบอย่างให้ดู
2. การเรียนรู้ทางสังคมในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการแต่งกาย การพูดจา กิริยาท่าทาง ความเชื่อ เจตคติ รสนิยม และค่านิยมต่างๆ วัยรุ่นที่คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ดี ก็มีแนวโน้มการเรียนรู้พฤติกรรมไปในทางที่ดี ในทางตรงข้ามวัยรุ่นที่คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ก็มีแนวโน้มการเรียนรู้ของพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ดี การที่วัยรุ่นได้คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อน เป็นสิ่งผลักดันให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งจัดเป็นการเรียนรู้ทางสังคมแบบหนึ่ง
3. การเรียนรู้ทางสังคมในโรงเรียน ในโรงเรียนครูจะมีบทบาทเป็นตัวแบบที่สำคัญกับนักเรียนมาก การกระทำของครูควรจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ครูสอน เพื่อที่นักเรียนจะได้นำไปเป็นแบบอย่าง และควรให้การเสริมแรงเมื่อนักเรียนได้แสดงพฤติกรรมตามที่ครูสอน
4. การเรียนรู้ทางสังคมในชุมชน ชุมชนเป็นโลกภายนอกสำหรับนักเรียน ที่นักเรียนจะได้พบเห็นการกระทำต่างๆ ทั้งที่สอดคล้อง และไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา เมื่อใดที่นักเรียนได้ไปพบเห็นการกระทำของบุคคลในสังคมที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา เมื่อนั้นก็จะเกิดปัญหาความขัดแย้งในใจว่าตนจะตัดสินใจปฏิบัติอย่างไรดี ซึ่งการที่จะตัดสินใจกระทำอย่างนั้น ขึ้นอยู่กับว่า นักเรียนยึดมาตรฐานภายในที่ตนได้เรียนรู้มามากน้อยเพียงใด
5. การเรียนรู้ทางสังคมจากสื่อมวลชน อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อบุคคลในสังคม มีทั้งทางบวกและทางลบ มีทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ดังนั้นการเสนอข่าวสาร สารระบับเชิงทางสื่อมวลชน ควรจะได้มีการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดตามมาภายหลังในสังคมด้วย (โสภณัท นุชนาถ, 2542)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ในเรื่องของการคบเพื่อนต่างประเทศในฐานะคู่รักนั้น Goldsen (1960) ได้ทำการศึกษาทัศนคติในเรื่องเพศของนักศึกษา พบว่า ทั้งนักศึกษาชายและหญิงต่างก็ให้ความสำคัญของการมีนัดกับเพื่อนต่างประเทศ เพราะคิดว่าการมีเพื่อนต่างประเทศทำให้มีโอกาสรู้จักกันมากขึ้น นักศึกษาหญิงเห็นว่าควรมีนัดกับคนที่คาดว่าจะแต่งงานด้วย ส่วนนักศึกษาชายเห็นว่า ควรมีนัดกับเพื่อนหญิงให้มากที่สุด ซึ่งสถานที่นัดพบที่เหมาะสมที่สุดคือ ที่บ้าน นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า ทั้งสองเพศต่างก็ให้ความสำคัญของการเลือกคู่ครอง โดยเริ่มต้นจากการนัดพบกับเพื่อนต่างประเทศ และยึดถือว่า

ความรักเป็นสิ่งสำคัญในการเลือกคู่ครอง ผลการวิจัยดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า “ เพศ ” ไม่ได้เป็นตัวทำให้เกิดความคิดที่เสรี หรือปิดกั้นในเรื่องเพศ ไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิง ต่างก็ให้ความสำคัญในเรื่องความรัก การคบเพื่อนต่างเพศ และสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรม ตลอดจนความต้องการทางเพศได้อย่างเท่าเทียมกัน

ในประเด็นเดียวกันนี้ Offer (1971) ยังได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศของกลุ่มวัยรุ่น โดยทำการศึกษาดิตตามเป็นระยะยาว ซึ่งได้ศึกษาในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมปลายปีที่ 1 จนกระทั่งสำเร็จชั้นมัธยมศึกษา และเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45 ของนักเรียนไม่เคยมีนัดกับเพื่อนต่างเพศเลยจนสำเร็จชั้นปีที่ 1 แต่การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นร้อยละ 77 เมื่อศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 จากผลการวิจัยดังกล่าว น่าจะสรุปได้ว่าถึงแม้วัยรุ่นในต่างประเทศจะให้ความสำคัญกับความรักและการนัดเพื่อนต่างเพศ แต่ก็จะไม่แสดงพฤติกรรมทางเพศในลักษณะของการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ จนกระทั่งตนเองมีความพร้อมในด้านความคิด และวุฒิภาวะทางอารมณ์ ซึ่งก็อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายที่กำลังจะก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่แน่นอน

ในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส Reiss (1967) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า คนหนุ่มสาวยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่าวัยอื่น ผู้หญิงยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้น กล่าวคือ ระหว่างปี 1915 – 1920 ผู้หญิงมีพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 25 เป็นร้อยละ 50 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 75 ระหว่างปี 1965-1970 แต่สำหรับผู้ชายนั้น พฤติกรรมดังกล่าวไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก ซึ่งการที่ผู้หญิงมีพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้นนั้นเป็นเพราะความเชื่อในเรื่องของความรัก และสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ในหมู่คนรุ่นใหม่ ซึ่งเป็นความคิดที่สืบเนื่องมาจากการรณรงค์เรียกร้องสิทธิมนุษยชน และสิทธิสตรีตั้งแต่ปี 1965 เป็นต้นมา

ต่อมา Offer (1971) ได้ทำการศึกษาค่านิยมของการมีเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาชาย และหญิงในสหรัฐอเมริกา ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 80 เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นสิ่งที่กระทำได้ แต่ควรจะทำเมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมปลายเสียก่อน เพราะถ้าตั้งครรภ์ก็จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเมื่อศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 3 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 เมื่อศึกษาในระดับอุดมศึกษาปีที่ 1 และเพิ่มเป็นร้อยละ 50 เมื่อศึกษาในระดับอุดมศึกษาปีที่ 3

จะเห็นได้ว่า หากพิจารณาผลการศึกษาทั้งของ Reiss และ Offer แล้ว จะพบว่า ถึงแม้จะทำการศึกษาต่างเวลาและต่างสถานที่กัน แต่ผลการศึกษาก็มีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสก็มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

สำหรับในประเด็นของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส นั้น มีผลการศึกษานึ่ง ซึ่งสนับสนุนผลการศึกษาของ Offer ที่ได้นำเสนอไปแล้ว ผู้ที่ทำการศึกษาคือ Rosero (1991) ซึ่งได้ศึกษาเหตุการณ์ แนวโน้มและปัจจัยกำหนดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสใน Costa Rica โดยที่ได้ทำการสุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์สตรีทั่วประเทศที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ผลการศึกษาพบว่า อายุของสตรีที่อยู่ในช่วง 17-19 ปี เป็นช่วงอายุที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากที่สุด คือประมาณร้อยละ 10 และจะเพิ่มเป็นร้อยละ 38 เมื่ออายุครบ 20 ปี ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นสตรีที่มีอายุน้อย มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสน้อยกว่ากลุ่มสตรีที่อายุมากกว่า ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Offer ในประเด็นที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสขณะที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 3 ซึ่งหากพิจารณาแล้วพบว่า ผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นดังกล่าวจะมีอายุประมาณ 17 ปี

และ Yankelovich (1974) อ้างถึงใน Stewart (1978) ยังได้ทำการศึกษาในเรื่องของค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ซึ่งพบว่า วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับมหาวิทยาลัย ร้อยละ 47 มีความเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรม ในขณะที่นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีความเห็นเช่นนี้เพียงร้อยละ 22

อาจกล่าวได้ว่า วัยรุ่นในประเทศแถบตะวันตกเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นช่วงที่ถือได้ว่ามีความพร้อมทั้งในด้านการเจริญเติบโตทางร่างกายและด้านวุฒิภาวะทางอารมณ์ ตลอดจนสภาพสังคมที่เปิดเสรีในด้านความคิด และการที่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ ส่งผลให้วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความคิดเปิดกว้างในเรื่องเพศ ซึ่งทำให้มีแนวโน้มในการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้น

สำหรับเรื่องของการทำแท้งได้มีการประมาณว่า ร้อยละ 10-20 ของการตั้งครรภ์ในสหรัฐอเมริกา จบลงด้วยการทำแท้ง และพบว่า 1 ใน 3 ของผู้ทำแท้งมีอายุต่ำกว่า 20 ปี 1 ใน 3 มีอายุ 20-25 ปี และอีก 1 ใน 3 มีอายุมากกว่า 25 ปีขึ้นไป (Thomas & Lewis, 1975) นอกจากนั้นแล้ว Yankelovich (1974) อ้างถึงใน Stewart (1978) ยังทำการศึกษาในประเด็นนี้และพบว่า นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ให้การยอมรับการทำแท้งมากกว่าวัยรุ่นกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลของการศึกษา การมีโอกาสรับรู้เรื่องเพศอย่างเพียงพอ ตรงไปตรงมา และการมีประสบการณ์ชีวิตมากกว่าวัยรุ่นกลุ่มอื่น

ส่วนในเรื่องของ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการระบายอารมณ์ทางเพศที่วิธีหนึ่งนั้น การศึกษาของ Kinsey (1948) พบว่า ผู้ชายร้อยละ 97 และผู้หญิงร้อยละ 67 เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเมื่ออายุ 16 ปี นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงทั้งเพศชาย และเพศหญิงเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำ จะเห็นได้ว่า ในต่างประเทศนั้น ให้การยอมรับและปฏิบัติในเรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในสัดส่วนที่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในต่างประเทศให้การยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวว่าเป็นพฤติกรรมปกติ สามารถ

กระทำได้เมื่อมีความต้องการทางเพศ และอาจเป็นเพราะการที่สามารถพูดถึงเรื่องเพศได้อย่างเสรี ไม่ได้ถือเป็นเรื่องปกปิดที่ดูลึกลับเหมือนสังคมไทย

ผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้น เป็นการสำรวจและการวิจัยเกี่ยวกับค่านิยม และความคิดเห็นของวัยรุ่นจากประเทศต่างๆ ในซีกโลกตะวันตก ซึ่งค่านิยมและความคิดเห็นเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของสังคมโดยรวม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในซีกโลกตะวันตกนั่นเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่านิยมจากผลการศึกษาดังกล่าว และนำมาเปรียบเทียบกับค่านิยมของสังคมไทยที่มีหลักฐานปรากฏให้เห็นอยู่ในวรรณกรรมต่างๆ ของไทย เช่น ค่านิยมเกี่ยวกับการรักนวลสงวนตัว การอบรมสั่งสอนให้ลูกผู้หญิงประพฤติตัวอยู่ในกรอบประเพณีที่ปรากฏอยู่ในสุภาษิตสอนหญิง เป็นต้น จะเห็นได้ว่าค่านิยมทางเพศของสังคมไทย และค่านิยมในซีกโลกแถบตะวันตกมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

แต่อย่างไรก็ตามค่านิยมทางเพศในสังคมไทย ก็ได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เนื่องจากมีการติดต่อกับประเทศแถบตะวันตกมากขึ้น ดังนั้น แนวคิดและอุดมการณ์แบบตะวันตกจึงไหลบ่าเข้ามาในสังคมไทย นอกจากนั้นแล้วสื่อมวลชนต่างๆ ก็มีบทบาทในการเผยแพร่วัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น ทำให้ค่านิยมในสังคมไทยที่ยึดถือกันมาช้านานเปลี่ยนแปลงไป เกิดการผสมกลมกลืนกันระหว่างค่านิยมตะวันตก และค่านิยมเดิมในสังคมไทย แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าคนไทยทุกคนจะยอมรับ และปฏิบัติตามค่านิยมแบบตะวันตก ยังคงเกิดความขัดแย้งระหว่างผู้ที่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และผู้ที่ตอบรับกระแสของค่านิยมในแถบซีกโลกตะวันตก ซึ่งส่วนใหญ่แล้วกลุ่มที่ทำให้การยอมรับและปฏิบัติตามกระแสค่านิยมตะวันตกมักเป็นกลุ่มวัยรุ่น เนื่องจากเป็นวัยที่เปิดกว้างในด้านความคิด และพร้อมรับสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ ดังนั้น จึงมีการศึกษาวิจัยในเรื่องของค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น เพื่อชี้ให้เห็นว่าวัยรุ่นไทยมีค่านิยมทางเพศอย่างไร เปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะได้นำกล่าวถึงผลการวิจัยด้านความคิดในเรื่องเพศที่ได้ทำการศึกษาในประเทศไทยในลำดับต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ

การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริ

สังคมไทยในอดีตค่อนข้างจะเข้มงวดกวดขันในเรื่องเพศ มีการปิดกั้นห้ามคบหาเพื่อนต่างเพศ ประเพณีการคบเพื่อนต่างเพศ การนัดพบ และการไปเที่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศของหญิงไทยในอดีตยังไม่เป็นที่รู้จักของคนไทย เพราะหนุ่มสาวไม่มีโอกาสพบปะกันตามลำพัง แต่เมื่ออารยธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามาในสังคมไทย มีผลทำให้ค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติ

ในประเด็นดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป โดยเริ่มมีการยอมรับให้มีการคบหา และออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น แต่ทั้งนี้บรรทัดฐานของสังคมก็ได้มีการกำหนดขอบเขต และแนวทางปฏิบัติตัวต่อเพื่อนต่างเพศไว้ กล่าวคือ ในการคบหากันนั้นชายหญิงจะไม่สัมผัสร่างกายกันและกันโดยไม่จำเป็น และมักจะไม่มี การพูดคุยกันในเรื่องที่ไม่สุภาพเกี่ยวกับเพศ

สำหรับการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักในสังคมไทยนั้นยังคงมีทวิมาตรฐาน (Double standard) กล่าวคือ พ่อแม่มักให้อิสระแก่ลูกชายในการคบหาเพื่อนต่างเพศมากกว่าลูกสาว เนื่องจากคิดว่าลูกผู้ชายไม่มีอะไรเสียหาย แต่มักจะเข้มงวดกับลูกสาว มีการอบรมสั่งสอนให้รักษาวลสงวนตัว และให้รักษาพรหมจารี ถือว่าหากสูญเสียพรหมจารีไปแล้วจะทำให้หมดคุณค่าในตนเอง และยังอาจถูกผู้อื่นติฉินนินทาได้

ผลการศึกษาในประเด็นนี้ส่วนใหญ่พบว่า วัยรุ่นจะให้การยอมรับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต ระบบการศึกษาทำให้หนุ่มสาวมีโอกาสพบปะกันมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของรัชนิกร เศรษฐฐโร (2519) ซึ่งได้ทำการศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ จำนวน 521 คน พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เคยมีนัดกับเพื่อนต่างเพศมาแล้ว นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการที่คนหนุ่มสาวได้มีโอกาสพบปะ มีนัดกับเพื่อนต่างเพศ นอกจากนั้นแล้ว นิสิตยังเห็นว่า การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศอาจเป็นประโยชน์ในการศึกษาพฤติกรรม และความรู้สึกนึกคิดของเพศตรงข้าม เป็นโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้ทดสอบว่า มีความพอใจต่อกันหรือไม่ ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จริยา พงศ์วิวัฒน์ (2526) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 88 เห็นความจำเป็นในการคบเพื่อนต่างเพศ โดยให้เหตุผลส่วนใหญ่ว่า เพื่อศึกษาซึ่งกันและกัน ช่วยให้มีการวางตัวและปรับตัวอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษายกย่องการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะเพื่อนมากกว่านักศึกษาชาย นักศึกษาชายคบเพื่อนต่างเพศโดยหวังจะมีความสัมพันธ์ เช่น การเป็นคู่รักกัน มากกว่านักศึกษายกย่อง และผลการวิจัยยังพบอีกว่า นักศึกษาเหล่านี้มีทัศนคติที่ดีต่อการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง การอยู่เป็นโสด และการแต่งงาน

แต่อย่างไรก็ตามในเรื่องของการปฏิบัติตัวในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักของเพศหญิงและเพศชายนั้นยังคงมีความแตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาของจิรดา รัตนรังสี (2521) และนาฏสุคนธ์ อุเงิน (2543) พบว่า เพศชาย และเพศหญิงมีค่านิยมในการปฏิบัติตัวในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักแตกต่างกัน โดยที่เพศชายจะมีอิสรภาพในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก เป็นไปในลักษณะที่ยึดขนบธรรมเนียมประเพณีมากกว่าเพศชาย

จากที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นไทยยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักตามกระแสของวัฒนธรรมตะวันตก แต่ก็ยังคงยึดมั่นในขนบธรรมเนียม

ประเพณีไทย โดยที่ยังคงคบหากันอย่างมีขอบเขต โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงซึ่งจะประพฤติตัวอยู่ในกรอบประเพณีมากกว่าวัยรุ่นชาย ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการอบรมสั่งสอนจากครอบครัวที่ยังคงให้มีการรักษาวลสงวนตัว และมีการสอนให้เห็นคุณค่าของพรหมจรรย์

การแสดงความรักระหว่างเพศ

การแสดงความรักระหว่างเพศ เป็นการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน การกอดจูบ การเล้าโลม หรือการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้มักจะเป็นการกระทำต่อกันระหว่างคู่รัก ผลการวิจัยในประเด็นของค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ มีทั้งเป็นไปในทิศทางที่ยอมรับ และไม่ยอมรับค่านิยมดังกล่าว

ในส่วนของการยอมรับค่านิยมดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นจากผลการวิจัยของ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) ซึ่งได้ทำการศึกษาคำนิยามให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยปิด สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 568 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีแนวโน้มจะยินยอมให้ผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นคู่รักกันสามารถกอดจูบกันได้มากกว่าการเล้าโลม หรือการร่วมเพศ โดยที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติเห็นด้วยกับพฤติกรรมการกอดจูบของผู้ชายและผู้หญิง ร้อยละ 40 รองลงมาคือไม่แน่ใจร้อยละ 20.6 และไม่เห็นด้วยร้อยละ 17.9 ส่วนการที่ผู้ชายและผู้หญิงควรจะมีเพศสัมพันธ์กันได้นั้น นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติไม่เห็นด้วยร้อยละ 29 รองลงมาคือไม่แน่ใจ ร้อยละ 23.1 และเห็นด้วยร้อยละ 21.7 ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับการร่วมเพศของผู้ชายและผู้หญิงนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 42.6 รองลงมาไม่เห็นด้วยร้อยละ 28.7 และไม่แน่ใจร้อยละ 15.7 ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของประพิมพร อัมพพรหม (2543) ซึ่งพบว่า นักเรียนเคยจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความสนใจ (ร้อยละ 29.30) การอยู่ตามลำพังสองคน (ร้อยละ 21.87) การเอาใจคู่รัก (ร้อยละ 16.02) และความอยากลอง (ร้อยละ 9.96) ตามลำดับ ซึ่งสถานที่ที่นักเรียนแสดงออกความรักในลักษณะนี้มากที่สุดคือที่สาธารณะ (ร้อยละ 35.37) รองลงมาคือ ที่โรงพยาบาลนตร์ (ร้อยละ 33.05) นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า นักเรียนเคยกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 ซึ่งสาเหตุส่วนมากเกิดจากรัก ความสนใจ (ร้อยละ 25.90) การอยู่ตามลำพังสองคน (ร้อยละ 24.70) การควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ (ร้อยละ 13.91) และความอยากลอง (ร้อยละ 13.43) ตามลำดับ สำหรับสถานที่ที่นักเรียนแสดงออกความรักในลักษณะนี้มากที่สุด คือ ที่พัก (ร้อยละ 58.90) และที่โรงพยาบาลนตร์ (ร้อยละ 21.46) และที่สาธารณะ (ร้อยละ 11.87) ตามลำดับ และในประเด็นเดียวกันนี้ ดวงหทัย นุ่มนวน (2546) ก็ได้ทำการศึกษาและได้ผลการศึกษามากคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นบริเวณสยาม แสควร์ และ Center Point จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปัจจุบันมี และ

เคยมีเพื่อนต่างเพศ มีพฤติกรรมที่เคยปฏิบัติกับเพื่อนต่างเพศ คู่รัก หรือ แฟน ดังต่อไปนี้คือ เคยจับมือถือแขน ถูกเนื้อต้องตัว ร้อยละ 39.2 เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 28.1 เคยหอมจูบ ร้อยละ 23.5 และโอบกอดในที่สาธารณะ หรือที่ลับตาคน ร้อยละ 9.2

ในส่วนผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงการไม่ยอมรับในค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ คือ ผลการศึกษาของ จริยญา นิลแพทย์ (2541) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านเนื้อหาบันเทิงและบุคคลในวงการบันเทิงที่มีต่อทัศนคติในเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ วัยรุ่นบริเวณสยามสแควร์ และตลาดนัดจตุจักร จำนวน 401 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังไม่ยอมรับพฤติกรรมการแสดงความรักเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามประเพณี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การมีคู่รักในวัยรุ่นเป็นการให้กำลังใจซึ่งกันและกันในการเรียนไม่ควรมีความสัมพันธ์ทางกายเข้ามาเกี่ยวข้อง และเห็นด้วยว่าการแสดงความรักต่อกันด้วยการกอดจูบในคู่รักวัยรุ่น ถือเป็นเรื่องไม่ถูกต้องตามประเพณี วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่า คู่รักวัยรุ่นสามารถกอดจูบลูบลำกักันได้ และไม่คิดว่าหากคู่รักในวัยรุ่นคนใดไม่เคยกอดจูบกันถือว่าลำสามึ้น นอกจากนั้นแล้วยังไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า วัยรุ่นยอมรับการกอดจูบลูบลำกัระหว่างคู่รักได้ เพราะถือว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ

จากที่กล่าวมาในข้างต้น จะเห็นว่า ถึงแม้จะมีผลการศึกษาที่พบว่า วัยรุ่นให้การยอมรับในเรื่องของการแสดงความรักระหว่างเพศ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่ายังคงมีขอบเขตของการแสดงความรักระหว่างเพศ คือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้การยอมรับการจับมือถือแขน และการกอดจูบมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งการที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ให้การยอมรับในการจับมือถือแขนของคู่รักนั้น อาจเป็นเพราะพฤติกรรมดังกล่าว เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของและเป็นพฤติกรรมที่เมื่อแสดงออกแล้ว ส่วนใหญ่จะไม่ถูกบุคคลอื่นในสังคมวิพากษ์วิจารณ์ในทางลบ

และจากการที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ให้การยอมรับในการมีเพศสัมพันธ์ในสัดส่วนที่น้อยกว่าการแสดงความรักระหว่างเพศในรูปแบบอื่น จึงทำให้น่ามีการทบทวนงานวิจัยต่อไปว่า หากมีการศึกษาในประเด็นของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส วัยรุ่นจะให้การยอมรับหรือปฏิเสธการมีค่านิยมดังกล่าวอย่างไร

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

การมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่แล้วจะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การกอดจูบลูบลำกั การโอบกอด ซึ่งพฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้แสดงถึงความใกล้ชิดระหว่างเพศหญิงและเพศชาย เมื่อมีการสัมผัสร่างกายซึ่งกันและกัน ประกอบกับการมีบรรยากาศและสถานที่ที่เอื้อต่อการประพฤติดูเกินขอบเขต อาจทำให้คู่รักหลายๆ คู่มีการเฝ้าโลมกันและมีเพศสัมพันธ์กันที่สุดในที่สุด

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น และมีอยู่ทั่วไปในสังคมปัจจุบัน ซึ่งการที่ในสังคมปัจจุบันเปิดกว้างมากขึ้นในเรื่องของการคบหากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ตลอดจนมีการเปิดโอกาสให้ทั้งสองเพศมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น ทำให้ชายหญิงที่เป็นคู่รักกันมีเพศสัมพันธ์กันโดยที่ยังไม่ได้มีการสมรสกัน ในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น บางครั้งเกิดจากความเชื่อที่ได้รับการบอกเล่ามาอย่างผิดๆ ว่า ปัญหาการหย่าร้างในสังคมที่เกิดขึ้นทั่วไปนั้น เกิดขึ้นจากความไม่เหมาะสมกันระหว่างอวัยวะเพศของเพศหญิงและเพศชาย จึงมีการทดลองมีเพศสัมพันธ์กันเพื่อประกอบการตัดสินใจแต่งงาน ซึ่งแท้ที่จริงแล้วช่องคลอดของฝ่ายหญิงสามารถยืดหยุ่นได้ และขนาดขององคชาตก็ไม่ได้มีความสำคัญต่อความรู้สึกทางเพศของฝ่ายหญิงเลย นอกจากนั้นแล้วยังไม่มีหลักฐานที่พบว่าการทดลองมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสจะสามารถทำนายเรื่องความรู้สึกทางเพศในชีวิตครอบครัวในอนาคต และก็ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสจะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตครอบครัว

สำหรับการศึกษาในประเด็นนี้พบว่า การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสโดยตรงเป็นเรื่องยาก เนื่องจากข้อจำกัดหลายๆ ด้าน เช่น ค่านิยมในเรื่องดังกล่าวยังไม่เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในสังคมไทย จึงทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวไม่กล้าเปิดเผยเนื่องจากกลัวว่าจะถูกคนในสังคมติฉินนินทา และจะไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นในสังคม ดังนั้น การศึกษาวิจัยในประเด็นนี้ส่วนใหญ่จะทำการเก็บข้อมูลเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเท่านั้น ซึ่งการศึกษาวิจัยส่วนใหญ่ก็มักจะทำการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่น และผลการศึกษาก็พบว่า มีทั้งกลุ่มผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมดังกล่าว

ในส่วนของการเห็นด้วยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เห็นได้ชัดจากงานวิจัยของชูลิพร อินทรไพบุลย์ (2536) ซึ่งได้ทำการศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สายสามัญ และนักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ 3 สายอาชีพ (แผนกช่างอุตสาหกรรม และแผนกพาณิชยการ) จำนวน 906 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่น ร้อยละ 39.08 เห็นว่า การได้เสียก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติในปัจจุบัน เนื่องจากเหตุผลที่สำคัญ 3 ประการคือ ความอยากลอง สังคมเริ่มยอมรับการได้เสียก่อนแต่งงาน และในปัจจุบันสามารถหาซื้อยาและอุปกรณ์ในการคุมกำเนิดได้สะดวก ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2526) ซึ่งได้ทำการศึกษาความรู้ ทัศนคติ และความต้องการของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในเรื่องเพศศึกษา จำนวน 195 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาทั้งหมดเห็นด้วยกับทัศนคติที่ว่า เป็นธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน และเป็นเรื่องเสื่อมเสียที่ผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน โดยนักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาหญิง แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ผลการศึกษาของทั้งสองงานวิจัยนี้จะแสดงให้เห็นถึง

การยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส แต่การยอมรับนั้น ก็ยังตั้งอยู่บนทวิมาตรฐาน (Double standard) กล่าวคือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้นเป็นสิ่งที่เพศชายสามารถกระทำได้มากกว่าเพศหญิง

ส่วนงานวิจัยที่แสดงถึงการไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้น เห็นได้ชัดจากงานวิจัยของ พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ (2532) ซึ่งได้ทำการศึกษาความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี ที่เป็นโสด ทั้งในเมืองและในชนบท จำนวน 1,015 คน ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนร้อยละ 90.7 ไม่เห็นด้วยกับการที่หนุ่มสาวที่ยังโสดจะมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ ไม่ถูกศีลธรรม เสียชื่อเสียง และอนาคต และยังไม่สมควรแก่เวลา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเกื้อ วงศ์บุญสิน และเยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม (2532) ซึ่งทำการศึกษาทักษะคิดและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนทั้งในเมืองและชนบท จำนวน 1,018 คน ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนไทยร้อยละ 30.7 ไม่เห็นด้วยที่หนุ่มสาวจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และยังพบว่าเยาวชนหญิงมีทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยมากกว่าเยาวชนชาย

จากทั้งหมดที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตก ได้มีส่วนทำให้เยาวชนไทยบางส่วนยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีเยาวชนไทยจำนวนไม่น้อยที่ยังคงยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ในเรื่องของการไม่ชิงสุกก่อนห่าม

คุณค่าของพรหมจรรย์

ในหลายๆ สังคมถือว่าพรหมจารีของผู้หญิงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากถือว่าเป็นเครื่องชี้วัดความบริสุทธิ์ของเพศหญิง ซึ่งในอดีตเชื่อกันว่าหญิงใดที่สามารถรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนถึงวันแต่งงานได้ จะถือว่าเป็นผู้หญิงที่ดี เป็นกุลสตรีเพราะมีความรักนวลสงวนตัว สำหรับการศึกษานในประเด็นดังกล่าวนี้ ก็ยังคงมีทั้งผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับค่านิยมดังกล่าว กล่าวคือ ในงานวิจัยของ อติรัตน์ วัฒนไพลิน (2527) ซึ่งได้ทำการศึกษาเจตคติ และพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระดับปริญญาตรี โท เอก จำนวน 358 คน ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความเห็นด้วยกับความคิดที่ว่า พรหมจารีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับผู้หญิง และการมีเพศสัมพันธ์หลังแต่งงานแล้วย่อมดีกว่าก่อนแต่งงาน ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการศึกษาของ พวงวรรณ จันทร์ตรี (2539) ซึ่งได้ทำการศึกษาค่านิยมเรื่องการรักษาพรหมจารีของสตรีโสดที่ศึกษาอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตชุมชนหนึ่งของภาคกลางกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษาซึ่งเป็นสตรีโสด อายุระหว่าง 13- 29 ปี ที่กำลังศึกษาแบบทางไกลกับศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 330 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีค่านิยมระดับปานกลาง และเห็นว่าการรักษาพรหมจารีก่อนแต่งงานเป็นสิ่งที่ดีที่ควรปฏิบัติ

อย่างไรก็ตามผลการศึกษาทั้งสองนั้น ได้มีความขัดแย้งกับผลการศึกษาของชวนชม สกลธวัฒน์ (2530) ซึ่งได้ทำการศึกษาความรู้ ทักษะและการปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 502 คน ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นร้อยละ 82.1 ยอมรับว่าตนเองไม่รังเกียจผู้ที่มีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ร้อยละ 48.2 ของนักเรียนชายยอมรับว่าไม่รังเกียจหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นมาแล้ว ร้อยละ 40.2 เห็นว่าพรหมจรรย์ของหญิงที่จะมาเป็นคู่ชีวิตของตนไม่ใช่สิ่งสำคัญ และนักเรียนร้อยละ 45.6 เห็นว่า นักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด และไม่เป็นเรื่องเสียหาย

ในลำดับต่อไปจะขอเสนอเกี่ยวกับค่านิยมการทำแท้งเพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นในสังคมไทยมีค่านิยมดังกล่าวในทิศทางใดบ้าง

การทำแท้ง

การทำแท้งตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 นั้น หมายถึง การริดลูกมีเจตนาทำให้ทารกออกจากครรภ์ก่อนถึงกำหนด และตาย

ในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งอย่างเสรี แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายก็ได้มีข้อยกเว้นให้มีการทำแท้งได้ โดยที่จะมีการทำแท้งได้ก็ต่อเมื่อแพทย์พบว่าหากปล่อยให้มารดาตั้งครรภ์ต่อไปแล้วจะเป็นการทำลายสุขภาพของมารดา และอาจเป็นอันตรายร้ายแรงต่อชีวิต และการทำแท้งจะเกิดขึ้นได้อีก 2 กรณีหนึ่งคือ กรณีที่หญิงสาวตั้งครรภ์เนื่องมาจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และกรณีที่แพทย์วินิจฉัยว่าหากทารกในครรภ์คลอดออกมาแล้วจะมีความพิการทางร่างกายและจิตใจ

สาเหตุของการทำแท้งส่วนใหญ่จะเป็นเพราะผู้ที่ตั้งครรภ์ยังไม่พร้อมที่จะมีบุตร ซึ่งต้นเหตุของปัญหานั้นเกิดขึ้นทั้งจากการขาดความรู้เรื่องการคุมกำเนิด หรืออาจเกิดจากการมีความรู้เรื่องการคุมกำเนิดแล้วไม่ปฏิบัติตาม

การศึกษาเกี่ยวกับการทำแท้ง มีความคล้ายคลึงกับประเด็นการศึกษาในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส กล่าวคือ ไม่สามารถทำการเก็บข้อมูลจากพฤติกรรมดังกล่าวได้ ทั้งนี้ไม่ได้เป็นเพียงเพราะว่าสังคมไทยยังไม่ยอมรับค่านิยมดังกล่าวเท่านั้น แต่เป็นเพราะกฎหมายของสังคมไทยยังไม่อนุญาตให้มีการทำแท้งอย่างเสรี ผู้ที่ทำแท้งจึงถือว่ามีผิดกฎหมาย ดังนั้นในการทำวิจัยประเด็นดังกล่าว จึงเป็นไปได้ที่จะเก็บข้อมูลจากพฤติกรรมการทำแท้ง จะทำได้ก็เพียงการสำรวจทัศนคติ และความคิดเห็นที่มีต่อประเด็นดังกล่าวเท่านั้น

ผลจากการสำรวจทัศนคติในประเด็นนี้พบว่า ส่วนใหญ่แล้วจะมีความคิดเห็นในทางที่ไม่เห็นด้วยกับการทำแท้ง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างก็ยังคงเห็นว่า ควรให้มีการทำแท้งในกรณีที่หญิงสาวเกิดการตั้งครรภ์โดยไม่พร้อม ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์จากการข่มขืน การตั้งครรภ์

ในขณะที่ยังศึกษาอยู่ หรือการตั้งครรภ์ในกรณีที่ฝ่ายชายไม่ยอมรับในการตั้งครรภ์นั้น ซึ่งงานวิจัยที่มีส่วนสนับสนุนในประเด็นดังกล่าวคือ งานวิจัยของ มินา เศรษฐสุวรรณ (2521) ซึ่งได้ทำการศึกษาทัศนคติต่อการทำแท้งของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครูภาคใต้ พบว่า สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 863 คน มีความเห็นว่า การทำแท้งเป็นบาป แต่ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ จะมีความเห็นชอบให้ทำแท้งแตกต่างกันไปตามสัดส่วน เช่น ร้อยละ 59 เห็นด้วยกับการทำแท้ง ถ้าฝ่ายชายไม่ยอมรับ ร้อยละ 52 เห็นด้วยถ้าการตั้งครรภ์ขัดต่อการศึกษา ร้อยละ 71 เห็นด้วยถ้าการตั้งครรภ์เกิดจากการข่มขืน และร้อยละ 60 จะตัดสินใจทำแท้ง หากตนเองประสบปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา นอกจากนั้นแล้ว การศึกษาของ วิมลฤดี พงษ์ศิริบุญ (2523) ยังได้ผลการศึกษาที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย กล่าวคือ จากการศึกษาความรู้และความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลางต่อการทำแท้ง จำนวน 860 คน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 85 เห็นด้วยกับการทำแท้งในกรณีที่เกิดจากการถูกข่มขืน ร้อยละ 63 เห็นด้วยกับการทำแท้งในกรณีที่เกิดกับนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 76 เห็นด้วยในกรณีที่การตั้งครรภ์ขัดกับการศึกษา และร้อยละ 63 เห็นด้วยกับการทำแท้งในกรณีที่ฝ่ายชายไม่ยอมรับผิดชอบต่อการตั้งครรภ์

นอกจากนั้นแล้ว การศึกษาของ จิรยา พงศ์วิวัฒน์ (2526) ยังแสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นที่แตกต่างกันของเพศชายและเพศหญิงในประเด็นดังกล่าว คือ พบว่า การทำแท้งเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับคนบางคน โดยที่นักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยสูงกว่านักศึกษาชาย มีนักศึกษาจำนวนร้อยละ 41.5 เห็นว่า การทำแท้งเป็นการคุมกำเนิด ส่วนนักศึกษาอื่กร้อยละ 58.4 เห็นว่า การทำแท้งไม่ใช่การคุมกำเนิด ซึ่งการที่ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยสูงกว่านักศึกษาชายนั้น อาจเป็นเพราะการทำแท้งเป็นการตัดสินใจ และการกระทำของเพศหญิง ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงจึงแสดงความคิดเห็นนอกเหนือใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย ส่วนชนิดา โพธิ์ชนะพันธุ์ (2539) ก็ได้พบว่า กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการยอมรับคำนิยามการทำแท้ง ซึ่งผลการศึกษาในประเด็นดังกล่าว พบว่านักเรียนที่มีเพื่อนสนิทให้การยอมรับการทำแท้งสูง มีแนวโน้มที่จะยอมรับการทำแท้งสูง

ในส่วนของผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาอันนำไปสู่การทำแท้งนั้น พบว่า ศิริพจน์ ฤกษ์สภาพ (2540) ได้ทำการศึกษาในประเด็นดังกล่าว และพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความไม่ระมัดระวังตัวของหญิงสาว และการเสพยาเสพติด ตลอดจนสถานที่ยุติธรรมมีมาก เป็นปัจจัยที่ทำให้ทำให้วัยรุ่นไม่กลัวเรื่องการตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนา และเห็นว่า การที่หญิงสาวถูกข่มขืนแล้วเกิดตั้งครรภ์ ควรทำแท้งบุตรในครรภ์ได้ หากหญิงผู้นั้นยินยอม

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีผลการศึกษาหนึ่ง ที่ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีการยอมรับการทำแท้ง ไม่ว่าจะเป็นการทำแท้งด้วยเหตุผลใดก็ตาม จริยญา นิลแพทย์ (2541) ทำการศึกษาและพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับการทำแท้งในทุกกรณี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการทำแท้ง

เป็นทางเลือกแรกเมื่อวัยรุ่นรู้ว่าตั้งครรภ์ขณะยังเรียนหนังสืออยู่ ไม่เห็นด้วยว่าการที่หญิงตั้งครรภ์ก่อนแต่งงานสามารถทำแท้งได้หากไม่พร้อม และไม่เห็นด้วยว่า ไม่ว่าจะพร้อมหรือไม่หากตั้งครรภ์ไม่ควรทำแท้ง

การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ถือว่าเป็นการระบายอารมณ์และความรู้สึกทางเพศที่ดีวิธีหนึ่ง ผลการศึกษาในประเด็นดังกล่าว พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ในสังคมไทยให้การยอมรับในพฤติกรรมความสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และพบว่าเคยทดลองปฏิบัติมาแล้ว ซึ่งมีหลายงานวิจัยที่แสดงให้เห็นได้ชัดเจนในประเด็นนี้ ดังเช่นการศึกษาของ นกตล ลิมสุรัตน์ (2521) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในสวนกลาง จำนวน 480 คน ผลการศึกษาพบว่า ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต่างก็เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยที่นักเรียนชายที่เคยสำเร็จความใคร่มีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิง กล่าวคือ นักเรียนชายที่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมีจำนวน ร้อยละ 95 ส่วนนักเรียนหญิงที่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง มีจำนวนร้อยละ 46 ผลการวิจัยดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริยา พงศ์วิวัฒน์ (2526) ซึ่งพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 60 มีความเข้าใจถูกต้องในเรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองว่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเกิดกับทุกเพศในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่เป็นส่วนใหญ่ โดยที่ความรู้ ความเข้าใจนี้ไม่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีนักศึกษาบางส่วนที่เข้าใจผิด โดยที่นักศึกษาชายร้อยละ 11.90 เชื่อว่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะทำให้อ่อนเพลีย และจิตใจผิดปกติ ร้อยละ 7.14 เชื่อว่า การสำเร็จความใคร่ อาจทำให้เกิดอันตรายต่ออวัยวะเพศ และร้อยละ 2.38 เชื่อว่า ทำให้เกิดสิวและเกิดภาวะไร้สมรรถภาพทางเพศ

และผลการศึกษาของศิริพจน์ กฤษ์สภาพ (2540) ก็ออกมาสอดคล้องกัน กล่าวคือ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่เข้มงวด และการที่ได้รับอิทธิพลในเรื่องเพศจากการคบค้าสมาคมกับเพื่อนมากมีค่านิยมถูกต้องสูงที่สุด และกลุ่มตัวอย่างยังเห็นว่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสามารถลดอัตราความเสี่ยงต่อการติดโรคเกี่ยวกับเพศ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ลดปัญหาอาชญากรรมทางเพศและโสเภณี เป็นการผ่อนคลายทางเพศที่ดีที่สุด และเป็นวิธีที่ได้รับการยอมรับจากสังคม

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นการทบทวนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของค่านิยมทางเพศในด้านต่างๆ ซึ่งพบว่า การศึกษาในประเด็นดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่แล้วจะมีทั้งผู้ที่ยอมรับและไม่ยอมรับค่านิยมนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ค่านิยมการทำแท้ง หรือ

ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น พบว่า มีความคิดเห็นไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ มีการเห็นด้วย ยอมรับ และปฏิบัติตามค่านิยมดังกล่าว ซึ่งอาจเป็นเพราะการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่คนในสังคมไทยส่วนใหญ่ให้การยอมรับ และมองว่าเป็นการกระทำที่เป็นการระบายออกทางเพศที่วิธีหนึ่ง

การที่กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นทั้งในทางที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยในค่านิยมทางเพศในด้านต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นเพราะมีปัจจัยหลายประการที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมแตกต่างกัน ในลำดับต่อไปจะขอนำเสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรต่างๆ ที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น

2. งานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศ

เพศ

สำหรับตัวแปรเพศนั้น จากการทบทวนเอกสารที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศในวัยรุ่น พบว่า ทุกผลการวิจัยมีความสอดคล้องกัน โดยที่พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งเพศหญิงมีค่านิยมทางเพศเชิงบวกดีกว่า และเป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมมากกว่าเพศชาย (ชูลิพร อินทรไพบูลย์, 2536 ; สายสุนีย์ อุดมณา, 2541 ; ศรีอวยลย์ สุขดา, 2543 ; รัตนา พุ่มสวรรค์, 2544) ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า เพศเป็นตัวแปรที่ทำให้วัยรุ่นมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน

ซึ่งการที่เพศหญิงมีค่านิยมทางเพศเป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องมากกว่าเพศชายนั้น อาจเป็นเพราะเพศหญิงยังคงยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในเรื่องของการรักษาวลสงวนตัวไม่ซิงสุกก่อนห้าม และในการคบหาเพศตรงข้ามก็อยู่ภายใต้การดูแลของผู้ปกครอง ส่วนเพศชายก็ยังคงยึดมั่นในพื้นฐานค่านิยมของไทยแบบทวิมาตรฐาน (Double standard) ที่มีความไม่เสมอภาคกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิงในเรื่องของการแสดงพฤติกรรมทางเพศ เช่น มีการกำหนดให้เพศชายสามารถแสดงพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเสรีมากกว่าเพศหญิง เพราะความเชื่อที่ว่าเพศชายทำอะไรก็ไม่เสียหาย เป็นต้น และการที่เพศชายบางคนเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นแล้วยังไม่เคยมีเพื่อนต่างเพศหรือไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ ถูกเพื่อนล้อเลียน ทำให้เกิดความอับอาย จึงอาจทำให้เพศชายมีความคิด และค่านิยม ตลอดจนแสดงพฤติกรรมในแนวทางที่ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมมากกว่าเพศหญิง

นอกจากนั้นแล้วยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ที่ผลการศึกษานับสนุนผลการศึกษาที่ได้กล่าวมาในข้างต้น กล่าวคือ ผลการศึกษาล้วนแล้วแต่พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยที่พบว่า เพศชายให้การยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่าเพศหญิง ซึ่งเพศชาย

เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของเพศชายและเพศหญิงเป็นเรื่องธรรมดา ในขณะที่เพศหญิงเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของเพศชายและเพศหญิงเป็นเรื่องน่ารังเกียจและไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งที่เป็นเช่นนั้น ก็เป็นเพราะความคิดเดิมที่เชื่อว่าเพศชายเป็นฝ่ายได้เปรียบ และฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ หากเพศหญิงมีความประพฤติดีเสื่อมเสียเรื่องเพศ จะถือว่าเป็นการไม่รักนวลสงวนตัว ซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหาย (อุทิศ เชาวลิต , 2521 ; กรองทิพย์ จันแยม , 2538 ; พรรณี ภาณุวัฒน์สุข และรัตนา ลำโรงทอง , 2538 ; สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ , 2541)

แต่สำหรับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น กลับพบว่าเพศชายให้การยอมรับค่านิยมดังกล่าวมากกว่าเพศหญิง ซึ่งนภค ลิ้มสุรัตน์ (2521) ได้พบว่า นักเรียนชายมีการยอมรับและสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งเป็นเพราะนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ถูกปลูกฝังให้อยู่ในกรอบของความเรียบร้อย การแสดงออกในเรื่องเพศมักอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่มากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงก็มีความต้องการทางเพศน้อยกว่านักเรียนชาย รวมถึงมีวิธีการหลีกเลี่ยงความต้องการทางเพศมากกว่านักเรียนชาย

ระดับการศึกษา

จากการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นนี้ พบว่า ระดับการศึกษา ก็เป็นตัวแปรหนึ่ง ที่ทำให้วัยรุ่นมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งศูนย์แนะแนววัยรุ่นและหนุ่มสาวแห่งหน่วยวางแผนครอบครัว คณะแพทยศาสตร์ศิริราช ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนนักศึกษา 5 สถาบัน โดยที่ทำการสำรวจวัยรุ่นชาย จำนวน 1,813 คน และวัยรุ่นหญิงจำนวน 1,607 คน ซึ่งศึกษาในระดับพณิชยการ ระดับมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นเพศชายที่ศึกษาในระดับพณิชยการ (อายุต่ำกว่า 19 ปี) ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสร้อยละ 72.8 ส่วนวัยรุ่นชายที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู (อายุระหว่าง 20-24 ปี) ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ร้อยละ 8.2 สำหรับวัยรุ่นหญิงมีการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ร้อยละ 13.8 เท่านั้น (อารีย์ สมบูรณ์สุข , 2527)

ผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536) ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสายวิชา หรือแผนกวิชาที่แตกต่างกัน คือ สายสามัญ ช่างอุตสาหกรรม และพณิชยการ มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยที่พบว่า กลุ่มนักเรียนสายสามัญมีค่าเฉลี่ยค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มนักเรียนพณิชยการ และกลุ่มนักเรียนช่างอุตสาหกรรมมีคะแนนเฉลี่ยค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งพบว่า ในกลุ่มนักเรียนช่างอุตสาหกรรมเห็นด้วยกับค่านิยมต่างๆ ดังต่อไปนี้มากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น กล่าวคือ เห็นด้วยกับค่านิยมที่ว่า การทำแท้งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบัน การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างศึกษาสามารถทำได้ เพราะมีอุปกรณ์คุมกำเนิดหลายวิธี ปัจจุบันเที่ยวหญิงบริการได้โดยไม่เสี่ยงจากโรค

เนื่องจากมีวิธีการรักษาและป้องกันการติดเชื้อที่หาได้สะดวก และการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในระหว่างศึกษาเป็นเรื่องน่าลอง

จะเห็นได้ว่าค่านิยมต่างๆ ที่ได้กล่าวมานั้น ล้วนแต่เป็นค่านิยมทางลบทั้งสิ้น ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวนั้นได้สะท้อนให้เห็นว่า วัยรุ่นในสังคมไทยมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศในแนวทางที่ขัดกับบรรทัดฐานของสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนช่างอุตสาหกรรม

นอกจากตัวแปรในด้านเพศ และระดับการศึกษาแล้ว จากการทบทวนงานวิจัย ยังพบว่า มีตัวแปรอื่นๆ อีกที่พบว่าเกี่ยวข้องกับการศึกษาในเรื่องของค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งจะได้นำเสนอตัวแปรอื่นๆ ในลำดับต่อไป

ฐานะทางเศรษฐกิจ

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นนี้ ได้มีการแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ในส่วนแรกจะเป็นการกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้/เดือนของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างกับค่านิยมทางเพศ อีกส่วนหนึ่งจะกล่าวถึงรายได้/เดือนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับจากผู้ปกครอง จากการทบทวนผลงานวิจัยต่างๆ พบว่า มีความขัดแย้งกัน กล่าวคือ ในงานวิจัยของ ชุติพร อินทรไพบุลย์ (2536) พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน คือ สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง (มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท/เดือน) ปานกลาง (มีรายได้ระหว่าง 8,001-20,000 บาท/เดือน) และต่ำ (มีรายได้ต่ำกว่า 8,000 บาท/เดือน) มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวขัดแย้งกับผลการศึกษาของ สายสุนีย์ อุดมณา (2541) ที่พบว่า ครอบครัวที่มีรายได้ 8,001-20,000 บาทขึ้นไป นิสิตมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศสูงกว่าครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 3,001-8,000 บาทต่อเดือน

ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นการกล่าวถึงรายได้/เดือนของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศ สำหรับผลการศึกษาในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างรายได้/เดือนที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากผู้ปกครองกับค่านิยมทางเพศนั้น พบได้จากผลการศึกษาของ กรองทิพย์ จันแยม (2538) ซึ่งพบว่านักศึกษาที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่างกัน ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวนั้น มีความขัดแย้งกับผลการศึกษาของรัตนา พุ่มสวรรค์ (2544) ที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบังที่มีรายได้ต่างกันมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่าง โดยที่พบว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน และมีรายได้ตั้งแต่ 5,000-7,000 บาท/เดือน มีค่านิยมทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท/เดือน ซึ่งผู้วิจัยให้เหตุผลว่า อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีรายได้มากสามารถใช้เวลาออกเหนือจากการเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ มีการใช้เงินเพื่อซื้อเครื่องแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม จึงทำให้มีการยอมรับค่านิยม และวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น

สำหรับตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดตัวแปรดังกล่าว ทั้งจากรายได้ทั้งหมดของครอบครัว และรายได้ที่นักเรียน/นักศึกษาได้รับประจำเดือนด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากทั้งสองตัวแปร อาจส่งผลทำให้วัยรุ่นมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน

อาชีพของบิดาและมารดา

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นนี้พบว่า ผลการศึกษามีความขัดแย้งกัน กล่าวคือ ในการศึกษาของซูลิพร อินทรไพบูลย์ (2538) ได้พบว่าถึงแม้บิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างจะมีอาชีพและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ก็ไม่ได้ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน ทำนองเดียวกับการศึกษาของฉวีวดี วิจิตรธรรม (2539) และระพีพรรณ ภูผกาพันธ์พงษ์ (2540) ที่พบว่า อาชีพของบิดา ไม่มีความสัมพันธ์กับการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรส ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าว มีความขัดแย้งกับผลการศึกษาของศิริพจน์ กฤษ์สภาพ (2540) ที่พบว่า วัยรุ่นชายที่มารดามีอาชีพต่างกัน จะมีค่านิยมด้านการใช้ถุงยางอนามัยในการร่วมเพศ และความเชื่อด้านความบริสุทธิ์ของหญิงแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มารดามีอาชีพรับราชการ มีค่านิยมทางเพศในเรื่องของการใช้ถุงยางอนามัยในการร่วมเพศถูกต้องสูงที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะมารดาที่รับราชการ เป็นผู้มีความรู้ และได้รับการศึกษามาในระดับหนึ่ง จึงสามารถถ่ายทอดในเรื่องของการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันให้กับบุตร ได้ดีกว่ามารดาที่เป็นเกษตรกร ซึ่งส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาน้อยกว่า แต่สำหรับในเรื่องของความเชื่อเรื่องความบริสุทธิ์ของหญิงนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีมารดาเป็นเกษตรกร กลับมีค่านิยมในเรื่องดังกล่าวถูกต้องสูงที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะมารดาที่เป็นเกษตรกร มีความเป็นอยู่และใช้ชีวิตโดยการยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีที่เชื่อเรื่องความบริสุทธิ์ของหญิงสาว และไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส จึงถ่ายทอดความเชื่อ และค่านิยมดังกล่าวให้แก่บุตร

สถานภาพสมรสของบิดามารดา

นอกจากตัวแปรที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น สถานภาพสมรสของบิดามารดา ก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งจากการศึกษาของพรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) ได้ค้นพบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยที่นักศึกษาที่บิดาหรือมารดาเสียชีวิต ยินยอมให้มีความสัมพันธ์ก่อนสมรสร้อยละ 43.9 ส่วนนักศึกษาที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ยินยอมให้มีความสัมพันธ์ก่อนสมรสร้อยละ 31.6 และนักศึกษาที่บิดามารดาหย่าร้างกัน ยินยอมให้มีความสัมพันธ์ก่อนสมรสร้อยละ 17.9 ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของเพ็ญศรี เป็ลียนขำ (2544) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน โดยที่พบว่านักศึกษาที่มีบิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่ จะมีค่านิยมทางเพศในระดับต่ำ

แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาทั้งสองมีความขัดแย้งกับผลการศึกษาของสุปาจริย์ วิชัยโรจน์ (2529) และชูลิพร อินทรไพบูลย์ (2536) ที่พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ แต่เมื่อพิจารณาแนวโน้มแล้ว พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาหย่าร้าง/แยกกัน เป็นกลุ่มที่ให้การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีสูงที่สุด

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

จากการศึกษาของศิริพจน์ กฤษ์สภาพ (2540) พบว่า วัยรุ่นชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีค่านิยมด้านการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเมื่อมีความต้องการทางเพศแตกต่างกัน โดยที่พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบไม่เข้มงวด มีค่านิยมถูกต้องสูงที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของธรรมบุญ กิติกุล (2542) ที่ทำการศึกษาค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนนายร้อยตำรวจ ผลการศึกษาพบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนนายร้อยตำรวจ โดยที่มีลักษณะของความสัมพันธ์เป็นไปในเชิงลบ กล่าวคือ นักเรียนนายร้อยตำรวจที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จะมีค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสน้อย และในทางตรงกันข้าม นักเรียนนายร้อยตำรวจที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะมีค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมาก และในประเด็นเดียวกันนี้ ใจทิพย์ พวงทอง (2540) ก็พบว่า การที่บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบควบคุมพฤติกรรมทางเพศมาก บุตรไม่มีโอกาส หรือมีโอกาสนในการมีเพศสัมพันธ์น้อย ทำให้บุตรมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นไปในทางไม่เห็นด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับการที่บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบควบคุมพฤติกรรมทางเพศน้อย บุตรไม่ถูกควบคุมพฤติกรรมทางเพศ จึงมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น ทำให้บุตรมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นไปในทางเห็นด้วย

แต่การที่วัยรุ่นได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบถูกควบคุมมากเกินไป อาจทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้าน กระทำในลักษณะที่ตรงกันข้าม ซึ่งในประเด็นนี้ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2527) พบว่าครอบครัวที่พยายามเข้มงวดกวดขันกับเด็กไม่ให้เกิดติดต่อกับเพศตรงข้าม ถือว่าการคบเพื่อนต่างเพศอย่างสนิทสนมถือเป็นเรื่องน่าละอาย ทำให้วัยรุ่นเป็นคนเก็บกด ไม่สามารถแสดงออกตามใจปรารถนา เมื่อได้โอกาสที่ห่างจากการควบคุมก็จะปล่อยกายปล่อยใจโดยปราศจากการยับยั้ง จนทำให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ถ้าเป็นชายเมื่ออยู่ในที่ลับตาคน อาจก่อคดีความผิดทางเพศได้ง่าย และถ้าเป็นหญิงก็แอบหาโอกาสในการคบหาเพื่อนชาย อยู่ใกล้ชิดกันสองต่อสองในที่ลับตา หรือชิงสุกก่อนห่าม

ความรู้เรื่องเพศ

จากการทบทวนงานวิจัย พบว่า ความรู้เรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของสายสุนีย์ อุดมณา (2541) ที่พบว่า ความรู้เรื่องเพศมีอิทธิพลต่อค่านิยมทางเพศของนิสิต โดยที่มีความสามารถในการทำนายค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 23.36 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของรัตนา พุ่มสวรรค์ (2544) ที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง ที่มีความรู้เรื่องเพศต่างกัน จะมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยที่พบว่า นักศึกษาที่มีความรู้อยู่ในระดับดี และระดับปานกลาง จะมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีความรู้อยู่ในระดับไม่ดี ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความรู้เรื่องเพศ มีอิทธิพลต่อค่านิยมทางเพศ ทำนองเดียวกับวิชาญ รุ่งอุทัย (2523) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ที่พบว่า การมีความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ดีนั้น จะทำให้วัยรุ่นรู้จักการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมทางเพศได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมมากกว่าวัยรุ่นที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาในระดับต่ำ

แหล่งความรู้เรื่องเพศ

มีหลายงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษาในประเด็นของความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข้อมูลข่าวสารที่มีเนื้อหาทางเพศกับค่านิยมทางเพศ ซึ่งผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า ทั้งสองตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กัน (วิชาญ รุ่งอุทัย , 2533 ; จรรยา เศรษฐบุตร , 2536) และกรองทิพย์ จันแยม (2538) ก็ยังพบว่า การเปิดรับสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับข้อความที่แสดงถึงการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น กล่าวคือ การที่นักศึกษา มีการเปิดรับสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์มาก ยิ่งมีการยอมรับข้อความที่แสดงถึงการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นน้อย แต่สำหรับสื่อมวลชนประเภทนิตยสาร และสื่อบุคคล ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติ บุคคลอื่นๆ ในครอบครัว และเพื่อน ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาดังกล่าว ขัดแย้งกับผลการศึกษาของธรรมบุญ กิติกุล (2542) และรัตนา พุ่มสวรรค์ (2544) ที่พบว่า การได้รับข่าวสารเรื่องเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ ทั้งๆ ที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับข่าวสารในเรื่องเพศสูงมาก แต่เมื่อทดสอบทางสถิติกลับไม่พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ

การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

สำหรับในประเด็นนี้ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) พบว่าการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของเพื่อน มีทิศทางเดียวกันกับการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของกลุ่มตัวอย่าง ทำนองเดียวกับธรรมบุญ กิติกุล (2542) ที่พบว่า การยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนายร้อยตำรวจ

ซึ่งลักษณะของความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หากนักเรียนนายร้อยตำรวจ มีการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในกลุ่มเพื่อนมาก จะทำให้นักเรียนนายร้อยตำรวจ มีค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากด้วย และคารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 131-132 อ้างใน หทัยรัตน์ กิจบำรุง , 2546) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร ก็พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่ เพื่อนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมี เพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น

จากทั้งหมดที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า มีการศึกษาถึงค่านิยมทางเพศไว้หลายงานวิจัย ซึ่ง งานวิจัยส่วนใหญ่มักจะศึกษาค่านิยมทางเพศในระดับการศึกษาใดระดับการศึกษาหนึ่ง หรือศึกษาค่านิยมทางเพศในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เช่น การศึกษาค่านิยมและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาค่านิยมทางเพศของนักศึกษาศรีอยุธยา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นต้น ซึ่งเมื่อนำผลการศึกษาของวัยรุ่นในกลุ่มการศึกษาต่างๆ มาเปรียบเทียบกัน ก็พบว่า มีทั้งในส่วนที่สอดคล้องกัน และในส่วนที่ขัดแย้งกัน จึงไม่อาจหาข้อสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหรือไม่ แม้ว่าจะนำผลการวิจัยต่างๆ มาเปรียบเทียบกัน ก็ไม่อาจหาข้อสรุปที่แน่นอนได้ เพราะแต่ละงานวิจัย ก็ทำการศึกษาในระยะเวลาที่แตกต่างกัน ใช้ตัวแปรที่ศึกษาแตกต่างกัน และกำหนดขอบเขตของค่านิยมทางเพศไว้แตกต่างกัน ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศในวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยแบ่งเป็น 2 ระดับการศึกษา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา

และเมื่อพิจารณาถึงผลการศึกษาในส่วนของปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น จะเห็นได้ว่ามีหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า ผลการศึกษาของหลายๆ งานวิจัยก็มีความขัดแย้งกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศที่ค้นพบจากงานวิจัยต่างๆ และผลการศึกษาในประเด็นต่างๆ ของแต่ละงานวิจัยที่มีความขัดแย้งกัน มากำหนดเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษาครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) และอาชีวศึกษา (ปวช.) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) และอาชีวศึกษา (ปวช.) ที่ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในเขตดุสิต และเขตวัฒนา จำนวน 400 คน โดยที่แบ่งเป็นระดับการศึกษาละ 200 คน และแต่ละระดับการศึกษาแบ่งเป็นเพศชาย 100 คน และเพศหญิง 100 คน

ซึ่งการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร

$$n = \frac{Z^2 PQ}{e^2}$$

โดยที่

n = จำนวนตัวอย่าง

Z = คะแนนมาตรฐาน

P = สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร

Q = 1-P

e² = ความคลาดเคลื่อนของสัดส่วนที่ได้จากตัวอย่าง

แทนค่า

$$n = \frac{(3.84) (0.5)(0.5)}{(0.1)^2}$$

n = 100

ในแต่ละกลุ่มย่อยจะต้องมีจำนวนตัวอย่างอย่างน้อย 100 คน และงานวิจัยนี้มี 4 กลุ่มย่อย ได้แก่

1. นักเรียนเพศชายระดับมัธยมศึกษา
2. นักเรียนเพศชายระดับอาชีวศึกษา
3. นักเรียนเพศหญิงระดับมัธยมศึกษา
4. นักเรียนเพศหญิงระดับอาชีวศึกษา

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน

ในการเลือกตัวกลุ่มอย่างนั้น ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกแบบ 2 ขั้นตอน โดยที่

ขั้นที่ 1

ผู้วิจัยคัดเลือกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และโรงเรียนระดับอาชีวศึกษา ระดับละ 1 แห่ง โดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) โดยที่ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตคูสิต และเขตวัฒนา

ขั้นที่ 2

สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ทำการสุ่มห้องเรียนจากระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งจะทำการสุ่มทั้ง 3 ระดับชั้น ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน และให้นักเรียนในห้องเรียนที่สุ่มได้เป็นตัวแทนของระดับชั้น

สำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษา ทำการสุ่มสายการเรียนในระดับชั้น ปวช. โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จากนั้นจึงสุ่มห้องเรียนในแต่ละระดับชั้น ทั้ง 3 ระดับชั้น (ปี1-ปี3) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเช่นกัน และให้นักเรียนในห้องที่สุ่มได้เป็นตัวแทนในแต่ละระดับชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจ สถานภาพสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดาและมารดา ค่าใช้จ่ายประจำเดือนของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครอง และแหล่งความรู้เรื่องเพศ

ส่วนที่ 2 แบบวัดซึ่งแบ่งเป็น

1. แบบวัดวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง เป็นมาตรวัดการเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind ซึ่งพัฒนาโดย คณะผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (หัวหน้าโครงการ), คัดนางค์ มณีศรี, ชีระพร อูวรรณโณ, พรรณระพี สุทธิวรรณ, เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, สุภาพรรณ โตกรจรัส (เรียงตามลำดับตัวอักษร) ในปี 2543 มาตรวัดดังกล่าวใช้รูปแบบการรายงานตนเอง โดยที่ได้จัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 4 แบบ คือ

- 1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)
- 2) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)
- 3) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)
- 4) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolvement Parenting Style)

ลักษณะมาตรวัด

มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเอง ใช้แบบประเมินค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) มีข้อเลือก 5 ระดับ คือ ไม่ตรงเลย ไม่ค่อยตรง ตรงและไม่ตรงพอๆ กัน ตรง และตรงมาก รูปแบบการเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 99 ข้อ โดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ จะประกอบด้วยลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) จำนวน 25 ข้อ
 - 1.1 Demand ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 8 16 24
 - 1.2 Rules / regulations / discipline ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 33 39
 - 1.3. Rule enforcement ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 56 64 72
 - 1.4 Warmth / affection / support ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 3 11 19 25 26
 - 1.5 Bi – directional and clear communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 42 49 55
 - 1.6 Encouraging independence & individuality ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 5 13 21
 - 1.7 Right of both parent and child ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 30 36 51
 - 1.8 Reward - Punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 61 69 77
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian) จำนวน 26 ข้อ
 - 2.1 Strong demand ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 82 89 26
 - 2.2 Absolute sets of standards ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 4 9 17
 - 2.3 Value of obedience ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 27 34 47 54
 - 2.4 Less nurturant ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 59 67 75 80
 - 2.5 Discouraging bi – directional ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 84 91 98
 - 2.6 Suppressing child independence and individuality ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 44 86 93
 - 2.7 Biased in favor of parental needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 6 14 22
 - 2.8 Threat and punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 31 37 52
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive)
 - 3.1 Avoid making demand ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 57 65 73
 - 3.2 Few rule / limits ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 83 90 97
 - 3.3 Tolerate and accepting immature behavior without parental restraint

ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 2 10 18

3.4 Moderate nurturant , less involved ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 1 12 20

3.5 Child dominated communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 29 35 50

3.6 Allow immature and irresponsible decision making ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่
62 70 78

3.7 Biased in favor of child needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 87 94

3.8 Little punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 7 15 23

4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolvement)

4.1 Understanding ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 28 41 48

4.2 No rules / ignoring ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 58 66 74

4.3 Neglect / maltreatment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 40 43 46

4.4 Emotionally detached ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 60 68 76 81

4.5 Infrequent communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 8 92 99

4.6 Allow child independence without parental support ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่
32 38 53

4.7 Biased in favor of parental needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 63 71 79

4.8 Physical and / or psychological abuse ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 45 88 95

2. แบบวัดความรู้เรื่องเพศ

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากแนวคิดของบลูม (Bloom , 1956 อ้างถึงในทิกสนา
แอมณี , 2545) ในการวัด Cognitive Domain 6 ระดับ ซึ่งได้แก่ ด้านความรู้ ความจำ (Knowledge)
ความเข้าใจ (Comprehension) ด้านการนำไปใช้ (Application) ด้านการวิเคราะห์ (Analysis) และ
ด้านการประเมินผล (Evaluation) โดยมีเนื้อหาครอบคลุมความรู้เพศศาสตร์ศึกษา 4 ด้าน คือ

ด้านชีววิทยา ได้แก่ การตั้งครรภ์ การคุมกำเนิด การทำแท้ง การเจริญเติบโต และ
การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย (ข้อ 1 , 2 , 3 , 4 , 10 , 11)

ด้านสุขวิทยา ได้แก่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (ข้อ 5 , 6 , 7 , 8)

ด้านจิตวิทยา ได้แก่ การระบายอารมณ์ทางเพศ ความต้องการทางเพศ ความเบี่ยงเบน
ทางเพศ ความรัก (ข้อ 12 , 13 , 14 , 16 , 17)

ด้านสังคมวิทยา ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส
(ข้อ 9 , 15 , 18 , 19 , 20)

แบบวัดในส่วนนี้มีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ โดยที่คำถามจะมีลักษณะให้เลือกตอบที่ถูก
เพียงคำตอบเดียวจาก 4 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดไม่ได้
คะแนน ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความรู้เรื่องเพศไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ

ความตรงของเนื้อหา (Content validity) แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขในข้อที่ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดดังกล่าวไปให้นักเรียนวัยรุ่นที่มีคุณสมบัติ ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน ทดลองทำ และได้พูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในสำนวนภาษา ที่ใช้ในแบบวัด แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาใหม่อีกครั้งในข้อที่นักเรียนวัยรุ่นไม่เข้าใจ เมื่อปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำแบบวัดความรู้เรื่องเพศไปหาความเที่ยง (Reliability) โดยการทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำผลที่ได้ มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Conbach ได้เท่ากับ 0.76

3. แบบวัดค่านิยมทางเพศ

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องของค่านิยม ทางเพศ ซึ่งได้แก่ งานวิจัยของจิรดา รัตนรังสี (2521) , จรรยา เศรษฐบุตร (2536) , ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536) , กรองทิพย์ จันแยม (2538) , จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2538) , พวงวรรณ จันทร์ตรี (2539) , กาญจนา ปฏิยุทธ (2541) , สายสุนีย์ อุคมนา (2541) , ธรรมนุญ กิติกุล (2542) และประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของงานวิจัยดังกล่าวนี้ มาพัฒนาเป็น แบบวัดค่านิยมทางเพศ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ โดยสร้างคำถามที่มีทั้งค่านิยม ทางบวกและทางลบ ซึ่งคำถามแต่ละข้อจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งแบบวัดค่านิยมมีเนื้อหาครอบคลุม 6 ด้านคือ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก (ข้อ1-4) การแสดงความรักระหว่างเพศ (ข้อ 5-7) การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส (ข้อ 8-11) การให้คุณค่าของ พรหมจรรย์ (ข้อ 12-14) การทำแท้ง (ข้อ 15-17) และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (ข้อ 18-20) โดยที่ได้แบ่งคำตอบออกเป็น 4 ระดับ ซึ่งความหมายของระดับต่างๆ มีดังต่อไปนี้

- ข้อความที่เป็นเชิงบวก ซึ่งได้แก่ ข้อ 2 , 4 , 6 , 10 , 11 , 12 , 13 , 14 , 15 , 16 , 17 , 18 , 19 , 20 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน
ไม่ยอมรับ	ได้	2	คะแนน
ยอมรับ	ได้	3	คะแนน
ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	4	คะแนน

- ข้อความที่เป็นเชิงลบ ซึ่งได้แก่ ข้อ 1 , 3 , 5 , 7 , 8 , 9 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	4	คะแนน
ไม่ยอมรับ	ได้	3	คะแนน
ยอมรับ	ได้	2	คะแนน
ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน

ผู้วิจัยนำแบบวัดค่านิยมทางเพศไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรง แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขในข้อที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ซึ่งจากความคิดเห็นของ

ผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นสมควรให้มีการลดข้อคำถามที่มีความซ้ำซ้อนกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ลดข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ เหลือข้อคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดดังกล่าวไปให้นักเรียนวัยรุ่นที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน ทดลองทำ และได้พูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบวัด แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาใหม่อีกครั้งในข้อที่นักเรียนวัยรุ่นไม่เข้าใจ เมื่อปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำแบบวัดค่านิยมทางเพศไปหาความเที่ยง (Reliability) โดยการทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Conbach ได้เท่ากับ 0.75

4. แบบวัดการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องของค่านิยมทางเพศ ซึ่งได้แก่ งานวิจัยของจิรดา รัตนรังสี (2521) , จรรยา เศรษฐบุตร (2536) , ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536) , กรองทิพย์ จันแยม (2538) , จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2538) , พวงวรรณจันทร์ตรี (2539) , กาญจนา ปฏิยุทธ (2541) , สายสุนีย์ อุคมนา (2541) , ธรรมบุญ กิติกุล (2542) และประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของงานวิจัยดังกล่าวมาพัฒนาเป็นแบบวัดการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ โดยสร้างคำถามที่มีทั้งค่านิยมทางบวกและทางลบ ซึ่งคำถามแต่ละข้อจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน 6 ด้าน ได้แก่ การแสดงความรักระหว่างเพศ (ข้อ 1-3) การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก (ข้อ 4-7) การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ (ข้อ 8-10) การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส (ข้อ 11-14) การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (ข้อ 15-17) และการทำแท้ง (ข้อ 18-20) โดยที่ได้แบ่งคำตอบออกเป็น 4 ระดับ ซึ่งความหมายของระดับต่างๆ มีดังต่อไปนี้

- ข้อความที่เป็นเชิงบวก ซึ่ง ได้แก่ ข้อ 1 , 2 , 5 , 7 , 8 , 9 , 10 , 13 , 14 , 15 , 16 , 17 , 19 , 20 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน
ไม่ยอมรับ	ได้	2	คะแนน
ยอมรับ	ได้	3	คะแนน
ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	4	คะแนน

- ข้อความที่เป็นเชิงลบ ซึ่ง ได้แก่ ข้อ 3 , 4 , 6 , 11 , 12 , 18 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

ไม่ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	4	คะแนน
ไม่ยอมรับ	ได้	3	คะแนน
ยอมรับ	ได้	2	คะแนน
ยอมรับอย่างยิ่ง	ได้	1	คะแนน

ผู้วิจัยนำแบบวัดค่านิยมทางเพศไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรง แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขในข้อที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ซึ่งจากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นสมควรให้มีการลดข้อคำถามที่มีความซ้ำซ้อนกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ลดข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ จากข้อคำถาม 25 ข้อ เหลือข้อคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดดังกล่าวไปให้นักเรียนวัยรุ่นที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน ทดลองทำ และได้พูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบวัด แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาใหม่อีกครั้งในข้อที่นักเรียนวัยรุ่นไม่เข้าใจ เมื่อปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำแบบวัดค่านิยมทางเพศไปหาความเที่ยง (Reliability) โดยการทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Conbach ได้เท่ากับ 0.73

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่ผู้วิจัยเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้เตรียมแบบสอบถามจำนวน 400 ฉบับ เพื่อแจกให้กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา และระดับอาชีวศึกษา ระดับละ 200 ฉบับ จากนั้นผู้วิจัยได้ประสานงานกับอาจารย์แต่ละโรงเรียน พร้อมอธิบายรายละเอียดในการเก็บข้อมูล และนัดหมายวันที่จะเข้าไปทำการเก็บข้อมูลในโรงเรียน เมื่อถึงวันนัดหมายผู้วิจัยเข้าพบอาจารย์ที่ได้ประสานงานไว้ ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถาม และมอบแบบสอบถามให้กับอาจารย์ เพื่อให้อาจารย์ช่วยดำเนินการเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสาเหตุที่ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองได้นั้น เนื่องจากทางโรงเรียนไม่สะดวกและไม่สามารถหาชั่วโมงว่างในการรวบรวมนักเรียนทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ทำแบบสอบถามในช่วงเวลาเดียวกันได้ หลังจากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้นัดหมายวัน เวลากับอาจารย์แต่ละโรงเรียนเพื่อรวบรวมเก็บแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. สถิติพรรณนา ใช้บรรยายลักษณะข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่ข้อมูลทั่วไปอธิบายด้วยความถี่ และร้อยละ ส่วนคะแนนความรู้เรื่องเพศ คะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง คะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศของกลุ่มเพื่อน และคะแนนค่านิยมทางเพศอธิบายด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์หาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น และสร้างสมการการทำนายโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression) ด้วยวิธี Enter

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับ อาชีวศึกษา (ปวช.) ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 400 คน ซึ่งผลการศึกษา ในครั้งนี้ ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้ คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม คะแนนความรู้เรื่องเพศ คะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง คะแนนการยอมรับ ค่านิยมทางเพศของกลุ่มเพื่อน และคะแนนค่านิยมทางเพศ นำเสนอในลักษณะของจำนวน ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ ถดถอยพหุ (Multiple Regression) ด้วยวิธี Enter

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละของลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	200	50.0
หญิง	200	50.0
รวม	400	100.0
<u>ระดับการศึกษา</u>		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	200	50.0
อาชีวศึกษา	200	50.0
รวม	400	100.0
<u>อายุ</u>		
14	2	0.5
15	53	13.3
16	128	32.0
17	108	27.0
18	83	20.8
19	26	6.5
รวม	400	100.0
<u>สถานภาพสมรสของบิดามารดา</u>		
สมรส	282	70.5
หย่าร้างและฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่งงานใหม่	36	9.0
หย่าร้างแต่ไม่ได้แต่งงานใหม่	33	8.3
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต	28	7.0
สมรสแต่แยกกันอยู่เนื่องจากงาน	14	3.5
เสียชีวิตทั้งคู่	7	1.8
รวม	400	100.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
<u>อาชีพของบิดา</u>		
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	93	23.3
เอกชน/บริษัท	83	20.7
เกษตรกร	77	19.3
รับจ้างทั่วไป	70	17.5
รับราชการ	35	8.7
รัฐวิสาหกิจ	23	5.8
ไม่ได้ทำงาน	19	4.7
รวม	400	100.0
<u>อาชีพของมารดา</u>		
เกษตรกร	85	21.2
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	83	20.8
เอกชน/บริษัท	74	18.5
ไม่ได้ทำงาน	70	17.5
รับจ้างทั่วไป	60	15.0
รับราชการ	16	4.0
รัฐวิสาหกิจ	12	3.0
รวม	400	100.0
<u>ฐานะทางเศรษฐกิจ</u>		
ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน	311	77.8
5,000-14,999 บาท/เดือน	67	16.8
15,000 บาท/เดือนขึ้นไป	22	5.4
รวม	400	100.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
<u>แหล่งความรู้เรื่องเพศ</u>		
หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ	103	25.8
เพื่อน	100	25.0
หนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ	66	16.5
โทรทัศน์/วิดีโอ	58	14.4
ครู	48	12.0
พ่อแม่	16	4.0
พี่น้อง	6	1.5
อินเทอร์เน็ต	3	0.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นเพศชาย และเพศหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา (ปวช.) ในระดับต่างๆ กัน อายุ 16 ปี รองลงมาคือ อายุ 17 ปี 18 ปี 15 ปี และ 19 ปี ตามลำดับ มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 1 เท่านั้น ที่อายุ 14 ปี ส่วนใหญ่แล้ว บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ด้วยกัน ที่เหลือหย่าร้างและฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่งงานใหม่ หย่าร้างแต่ไม่ได้แต่งงานใหม่ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต แยกกันอยู่เนื่องจากงานและเสียชีวิตทั้งคู่ ตามลำดับเกือบ 1 ใน 4 ที่บิดาของกลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว รองลงมาคือ เอกชน/บริษัท เกษตรกร รับจ้างทั่วไป รับราชการ และรัฐวิสาหกิจตามลำดับ มีเพียงส่วนน้อย ร้อยละ 4.7 เท่านั้น ที่ไม่ได้ทำงาน สำหรับมารดาของกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร รองลงมาคือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว เอกชน/บริษัท ไม่ได้ทำงาน รับจ้างทั่วไป รับราชการ และรัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ

เกือบร้อยละ 80 ที่พบว่า บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง มีรายได้รวมกันต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท รองลงมาคือ 5,000-14,999 บาท/เดือน มีเพียงส่วนน้อย ร้อยละ 5.4 เท่านั้น ที่พบว่า มีรายได้มากกว่า 15,000 บาท/เดือน และพบว่าส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ และเพื่อน รองลงมาคือ หนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ โทรทัศน์/วิดีโอ ครู พ่อแม่ และพี่น้อง ตามลำดับ มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 1 เท่านั้น ที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากอินเทอร์เน็ต

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด ของค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครอง คะแนนความรู้เรื่องเพศ คะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง คะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และคะแนนค่านิยมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	Mean	S.D.	Max	Min
ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครอง	2185.5	1363.7	10000	500
คะแนนความรู้เรื่องเพศ	15.1	3.1	20	2
<u>คะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง</u>				
- การเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่	87.6	10.5	113	55
- การเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	67.0	16.2	117	35
- การเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	61.3	11.9	99	32
- การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	57.8	15.5	108	27
<u>คะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน</u>				
- การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก	11.8	1.5	16	6
- การแสดงความรักระหว่างเพศ	8.4	1.2	12	5
- การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส	11.5	1.5	16	6
- การให้คุณค่าของพรหมจรรย์	10.6	2.1	12	3
- การทำแท้ง	9.4	1.7	12	5
- การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	8.7	1.7	12	3
<u>คะแนนค่านิยมทางเพศ</u>				
- การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก	10.1	1.6	16	5
- การแสดงความรักระหว่างเพศ	7.6	1.4	12	3
- การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส	11.7	2.2	16	6
- การให้คุณค่าของพรหมจรรย์	10.5	1.4	12	5
- การทำแท้ง	8.7	1.4	12	3
- การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	8.9	1.9	12	3

จากตารางที่ 2 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองประมาณ 2,200 บาท/เดือน โดยที่ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่ำที่สุดคือ 500 บาท/เดือน ส่วนสูงที่สุดคือ 10,000 บาท/เดือน

สำหรับคะแนนความรู้เรื่องเพศนั้น จากข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดีคือ 15 คะแนน โดยที่คะแนนที่ต่ำที่สุดคือ 2 คะแนน ส่วนคะแนนที่สูงที่สุดคือ 20 คะแนน

ในด้านวิธีการเลี้ยงดูจากคำถามทั้งหมด 99 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยของวิธีการเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่เท่ากับ 87.6 มีคะแนนเฉลี่ยของวิธีการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมเท่ากับ 67.0 มีคะแนนเฉลี่ยของวิธีการเลี้ยงดูแบบรักตามใจเท่ากับ 61.3 และมีคะแนนเฉลี่ยของวิธีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเท่ากับ 57.8

ส่วนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน จากข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 11.8 มีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 8.4 มีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 11.5 มีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 10.6 มีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการทำแท้งในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 9.4 และมีคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ 8.7

และจากข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักเท่ากับ 10.1 มีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศเท่ากับ 7.6 มีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเท่ากับ 11.7 มีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์เท่ากับ 10.5 มีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการทำแท้งเท่ากับ 8.7 และมีคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เท่ากับ 8.9

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น

ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นนั้น ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 11 ตัวดังต่อไปนี้ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากบิดามารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความรู้เรื่องเพศ แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

ส่วนตัวแปรตาม คือ ค่านิยมทางเพศ ซึ่งในที่นี้ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ซึ่งได้แก่ตัวแปรอิสระทั้งหมด 11 ตัว กับตัวแปรตาม ซึ่งเป็นค่านิยมทางเพศทีละตัว โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression) ด้วยวิธี Enter ผลการวิจัยดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สำหรับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริ ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด มีเพียง 1 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย คือการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริของกลุ่มตัวอย่าง (n = 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน	.096	.337	.015	6.590**
Constant	6.756	1.422		4.750**
R ² = .208 SE = 1.52 F = 2.736**				

** P < .01

จากตารางที่ 3 พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน (AVAL) สามารถทำนายค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริ (VLOVE) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 20.8 (R² = .208) ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$VLOVE = 6.756 + .096 AVAL$$

เมื่อ VLOVE = ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริ
 AVAL = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริ โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริสูงขึ้นไปด้วย ซึ่งปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริได้ร้อยละ 20.8

สำหรับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศนั้น ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด มี 4 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย ซึ่งได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน อาชีพของมารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และระดับการศึกษา ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศของกลุ่มตัวอย่าง (n= 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน	.069	.013	.276	5.467**
มารดาที่เป็นเกษตรกร	-.698	.280	-.199	-2.492*
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	.017	.007	.198	2.338*
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่	-.018	.008	-.134	-2.212*
การศึกษาระดับอาชีวศึกษา	.330	.161	.115	2.051*
Constant	5.812	1.237		4.700**
R ² = .230 SE = 1.32 F = 3.099**				

** P < .01

* P < .05

จากตารางที่ 4 พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน (AVAL) มารดาที่เป็นเกษตรกร (MF) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (AUTH) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (AUT) และการศึกษาระดับอาชีวศึกษา (EDU) สามารถทำนายค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ (VKISS) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 23.0 (R² = .230) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่า ตัวทำนายที่มี β สูงสุด คือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$VKISS = 5.812 + .069 AVAL - .698 MF + .017 AUTH - .018 AUT + .330 EDU$$

- เมื่อ VKISS = ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศในกลุ่มเพื่อน
 AVAL = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน
 MF = มารดาที่เป็นเกษตรกร
 AUTH = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
 AUT = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่
 EDU = การศึกษาระดับอาชีวศึกษา

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และการศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ โดยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง จะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงขึ้นไปด้วย และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา จะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ส่วนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ และมารดาที่เป็นเกษตรกร มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ โดยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง และมีมารดาเป็นเกษตรกรจะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศต่ำ ซึ่งปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นสามารถทำนายค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศได้ร้อยละ 23.0

สำหรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้น ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด มี 2 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย ซึ่งได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และอาชีพของบิดา ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของกลุ่มตัวอย่าง (n = 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน	.197	.018	.485	10.802**
บิดาที่ทำงานเอกชน	-.842	.355	-.151	-2.369*
Constant	1.849	1.840		1.005
R ² = .361 SE = 1.89 F = 6.065**				

** P < .01

* P < .05

จากตารางที่ 5 พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน (AVAL) และบิดาที่ทำงานเอกชน (FA) สามารถทำนายค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส (VPRE) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 36.1 (R²=.361) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่าตัวทำนายที่มี β สูงสุด คือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายค่านิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$VPRE = 1.849 + .197 AVAL - .842 FA$$

เมื่อ VPRE = ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

AVAL = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

FA = บิดาที่ทำงานเอกชน

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าแสดงให้เห็นว่าการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงขึ้นไปด้วย ส่วนบิดาที่ทำงานเอกชน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยที่พบกลุ่มตัวอย่างที่บิดาทำงานเอกชน จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำ ซึ่งทั้งสองปัจจัยดังกล่าว สามารถทำนายค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้ร้อยละ 36.1

สำหรับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์นั้น ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด มี 2 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย ซึ่งได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน	.102	.012	.404	8.252**
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่	.017	.008	.132	2.239*
Constant	4.365	1.203		3.628**
R ² = .273 SE = 1.28 F = 3.910**				

** P < .01

* P < .05

จากตารางที่ 6 พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน (AVAL) และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (AUT) สามารถทำนายค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ (VVIR) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 27.3 (R²=.273) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่า ตัวทำนายที่มี β สูงสุด คือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$VVIR = 4.365 + .102 AVAL + .017 AUT$$

เมื่อ VVIR = ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์
 AVAL = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน
 AUT = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการ
อบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์
โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง และมีคะแนน
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง จะมีคะแนนค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์สูงขึ้น
ตามไปด้วย ซึ่งทั้งสองปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ได้ร้อยละ

27.3

สำหรับค่านิยมการทำแท้งนั้น ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด มี 5 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย ซึ่งได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการทำแท้งของกลุ่มตัวอย่าง (n = 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	.019	.008	.213	2.395*
บิดาที่เป็นเกษตรกร	-.708	.314	-.192	-2.252*
มารดาที่เป็นเกษตรกร	-.644	.320	-.182	-2.009*
หนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ	-.664	.261	-.170	-2.549*
หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ	-.470	.236	-.142	-1.988*
การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน	.032	.014	.129	2.430*
Constant	5.058	1.368		3.697**

$R^2 = .142$ $SE = 1.41$ $F = 1.770^{**}$

** P < .01

* P < .05

จากตารางที่ 7 พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (AUTH) บิดาที่เป็นเกษตรกร (FF) มารดาที่เป็นเกษตรกร (MF) หนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ (BOOK) หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ (MAGAZINE) และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน (AVAL) สามารถทำนายค่านิยมการทำแท้ง (VABO) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 14.2 ($R^2 = .142$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่า ตัวทำนายที่มี β สูงสุด คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม ดังนั้น ตัวแปรดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายค่านิยมการทำแท้งของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$\text{VABO} = 5.058 + .019 \text{ AUTH} - .708 \text{ FF} - .644 \text{ MF} - .470 \text{ BOOK} - .664 \text{ MAGAZINE} \\ + .032 \text{ AVAL}$$

เมื่อ VABO = ค่านิยมการทำแท้ง
 AUTH = การยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
 FF = บิดาที่เป็นเกษตรกร
 MF = มารดาที่เป็นเกษตรกร
 BOOK = หนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ
 MAGAZINE = หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ
 AVAL = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าวิธีการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการทำแท้ง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง และมีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งสูงขึ้นไปด้วย ส่วนบิดาที่เป็นเกษตรกรและมารดาที่เป็นเกษตรกร รวมถึงการได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ และได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการทำแท้ง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดาและมารดาเป็นเกษตรกร รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ และได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ ซึ่งปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นสามารถทำนายค่านิยมการทำแท้งได้ร้อยละ 14.2

สำหรับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น ผลจากการวิเคราะห์พบว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมดมี 4 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย ซึ่งได้แก่ ความรู้เรื่องเพศ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา และเพศ ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย การทดสอบค่า t (t-test) ของกลุ่มตัวอย่าง และตัวทำนายที่มีความสำคัญในการทำนายค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่าง (n = 400)

ตัวแปรทำนาย	B	SE _b	β	t
ความรู้เรื่องเพศ	.216	.032	.344	6.868**
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.029	.013	.232	2.300*
บิดาเป็นเกษตรกร	-.908	.402	-.182	2.261*
เพศ	-.422	.190	-.107	-2.211*
Constant	5.840	1.748		3.340*

R² = .254 SE = 1.80 F = 5.288**

** P < .01

* P < .05

จากตารางที่ 8 พบว่า ความรู้เรื่องเพศ (KNOW) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (UNI) บิดาที่เป็นเกษตรกร (FF) และเพศหญิง (FEMALE) สามารถทำนายค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (VMAS) ของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 25.4 (R²=.254) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่า ตัวทำนายที่มี β สูงสุด คือ ความรู้เรื่องเพศ ดังนั้นตัวแปรดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสร้างสมการการทำนายได้ดังต่อไปนี้

$$\text{VMAS} = 5.840 + .216 \text{ KNOW} + .029 \text{ UNI} - .908 \text{ FF} - .422 \text{ FEMALE}$$

เมื่อ VMAS = คำนิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
 KNOW = ความรู้เรื่องเพศ
 UNI = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 FFM = บิดาที่เป็นเกษตรกร
 FEMALE = เพศหญิง

จากสมการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าความรู้เรื่องเพศ และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความรู้เรื่องเพศสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูง จะมีค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนบิดาที่เป็นเกษตรกร และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีบิดาเป็นเกษตรกร จะมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง ก็มีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำกว่าเพศชาย ซึ่งปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นสามารถทำนายค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองได้ร้อยละ 25.4

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) และระดับอาชีวศึกษา (ปวช.) ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่อยู่ในเขตวัฒนา และเขตดุสิต จำนวน 400 คน โดยที่แบ่งเป็นระดับการศึกษาละ 200 คน และแต่ละระดับการศึกษาแบ่งเป็นเพศชาย 100 คน และเพศหญิง 100 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเองจากการทบทวนแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยที่แบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และส่วนที่ 2 ประกอบด้วยแบบวัดวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง แบบวัดความรู้เรื่องเพศ แบบวัดค่านิยมทางเพศ และแบบวัดการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการมอบแบบสอบถามให้อาจารย์ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยมอบให้อาจารย์ที่อยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา 200 ฉบับ และมอบให้อาจารย์ที่อยู่ในโรงเรียนระดับอาชีวศึกษาอีก 200 ฉบับ โดยที่ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถาม หลังจากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้นัดหมายวัน เวลากับอาจารย์แต่ละโรงเรียนเพื่อรวบรวมเก็บแบบสอบถาม แล้วนำมาแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลหาร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด เพื่อสรุปลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น และสร้างสมการการทำนายโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression) ด้วยวิธีการ Enter

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้ มีตัวแปรอิสระที่คาดว่าจะมีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น 11 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากบิดามารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความรู้เรื่องเพศ แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

ส่วนตัวแปรตาม คือ ค่านิยมทางเพศ ซึ่งในที่นี้ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

สรุปผลการวิจัย

เมื่อนำตัวแปรต่างๆ มาวิเคราะห์ความถดถอยพหุ (Multiple Regression) ด้วยวิธีการ Enter พบว่ามีตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตามแต่ละตัวมีดังต่อไปนี้

1. ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก มีเพียง 1 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนาย คือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน โดยที่ตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักสูงขึ้นไปด้วย โดยที่สามารถทำนายค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักได้ร้อยละ 20.8

2. ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปร ที่เข้าสู่สมการการทำนาย ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน อาชีพของมารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และระดับการศึกษา โดยที่พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และการศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง จะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงขึ้นไปด้วย และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษาจะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ส่วนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ และมารดาที่เป็นเกษตรกร มีความสัมพันธ์

เชิงลบกับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ โดยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง และมีมารดาเป็นเกษตรกรจะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศต่ำ ซึ่งปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นสามารถทำนายค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศได้ร้อยละ 23.0 โดยที่ตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

3. ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส มีตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร ที่เข้าสู่สมการการทำนาย ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และอาชีพของบิดา โดยที่พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงขึ้นไปด้วย ส่วนบิดาที่ทำงานเอกชน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ซึ่งแสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดาทำงานเอกชน จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำ ซึ่งทั้ง 2 ตัวแปรนั้น สามารถทำนายค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้ร้อยละ 36.1 โดยที่ตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

4. การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ มีตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร ที่เข้าสู่สมการการทำนาย ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ซึ่งทั้งสองตัวแปรนั้น มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง จะมีคะแนนค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์สูงขึ้นไปด้วย ซึ่งพบว่า ทั้งสองตัวแปรดังกล่าว สามารถทำนายค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ได้ร้อยละ 27.3 โดยที่ตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

5. ค่านิยมการทำแท้ง มีตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร ที่เข้าสู่สมการการทำนาย ได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ซึ่งพบว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการทำแท้ง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง และมีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งสูงขึ้นไปด้วย ส่วนบิดาที่เป็นเกษตรกรและมารดาที่เป็นเกษตรกร รวมถึงการได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ และได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการทำแท้ง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดาและมารดาเป็นเกษตรกร รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ และได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ ซึ่งพบว่า โดยตัวแปรต่างๆ นั้น

สามารถทำนายค่านิยมการทำแท้งได้ร้อยละ 14.2 โดยตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายคือ วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม

6. ค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปร ที่เข้าสู่สมการการทำนาย ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา และเพศ โดยที่พบว่าความรู้เรื่องเพศ และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความรู้เรื่องเพศสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูง จะมีค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนบิดาที่เป็นเกษตรกร และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีบิดาเป็นเกษตรกร จะมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง ก็มีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำกว่าเพศชาย ซึ่งตัวแปรต่างๆ นั้น สามารถทำนายค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองได้ร้อยละ 25.4 โดยที่ตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุดในการทำนายคือ ความรู้เรื่องเพศ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความถดถอยพหุ เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศในแต่ละด้านนั้น ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นมากที่สุด คือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน เนื่องจากปัจจัยดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ และค่านิยมการทำแท้ง โดยที่ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเชิงบวก ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีผลทำให้มีคะแนนค่านิยมการคบเพื่อนทางเพศของวัยรุ่นทั้ง 5 ด้านดังกล่าวสูงขึ้นตามไปด้วย แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับค่านิยมตามกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) ที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ โดยกล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะเริ่มขึ้นตั้งแต่แรกเกิด เด็กเล็ก ๆ จะมีการเรียนรู้ทางสังคมโดยการสังเกต และการเลียนแบบบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เมื่อเติบโตขึ้นครูและเพื่อนเริ่มมีบทบาทสำคัญในการวางแนวทางและปั้นแต่งพฤติกรรมของเด็กเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องของความเชื่อ เจตคติ ทัศนคติ และค่านิยมต่างๆ วัยรุ่นที่คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ดี ก็มีแนวโน้มการเรียนรู้พฤติกรรมไปในทางที่ดี ในทางตรงข้ามวัยรุ่นที่คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ก็มีแนวโน้มการเรียนรู้ของพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ดี การที่วัยรุ่นได้คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อน เป็นสิ่งผลักดันให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งจัดเป็นการเรียนรู้ทางสังคมแบบหนึ่ง (โสภณัท นุชนาด, 2542)

กลุ่มเพื่อนถือเป็นกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญที่สุดในช่วงวัยรุ่น โดยที่กลุ่มอ้างอิงถือเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดความคิด ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมของบุคคล วัยรุ่นเป็นวัยที่เห็นความสำคัญของกลุ่มเพื่อนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้น จึงให้การยอมรับค่านิยมตามกลุ่มเพื่อน ซึ่งสุชา จันทรเอม (2528) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ค่านิยมในกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบในเรื่องบรรทัดฐาน แบบแผนพฤติกรรม และเจตคติมากกว่าหน่วยทางสังคมอื่นๆ วัยรุ่นยึดถือบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยมและลักษณะนิสัยตลอดจนคุณธรรม จริยธรรมของวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความผูกพัน และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเพื่อสังสรรค์เที่ยวเตร่ด้วยกัน ถือว่าเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของวัยรุ่น นอกจากวัยรุ่นจะมีการสร้างระบบบรรทัดฐานบางอย่างของกลุ่มแล้ว การทำตามอย่างกันในเรื่องต่างๆ ก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะนอกจากจะเป็นการแสดงความเป็นพวกเดียวกันแล้ว ยังเป็นการดำรงสถานภาพของตนเอง เพื่อมิให้กลุ่มถูกล้อเลียนให้อับอายอีกด้วย โดยเฉพาะ

การมีแฟน หรือคู่รัก ซึ่งไม่สามารถทำได้อย่างเปิดเผยเมื่ออยู่กับครอบครัว แต่เมื่อออกมาอยู่ตามลำพังกับกลุ่มเพื่อน ที่ถือว่าการสร้างสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามถือเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร และยังถือกันว่าเป็นสิ่งแสดงถึงคุณค่าของตนเองในสายตาเพศตรงข้ามอีกด้วย

ส่วนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น พบว่าการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนไม่มีผลต่อค่านิยมดังกล่าว แต่กลับพบว่าความรู้เรื่องเพศเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า วัยรุ่นมักจะรับรู้เรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจากการมีความรู้เรื่องเพศมากกว่าการพูดคุยกับกลุ่มเพื่อน เพราะวัยรุ่นอาจเกิดความรู้สึกอาย ไม่กล้าพูดเรื่องราวเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองกับกลุ่มเพื่อน แต่กล้าที่จะพูดและปรึกษากับกลุ่มเพื่อนในเรื่องเพศอื่นๆ มากกว่า ไม่ว่าจะเป็นการคบหากับเพื่อนต่างเพศ การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ หรือแม้แต่การทำแท้ง

เมื่อพิจารณาค่านิยมทางเพศเป็นรายด้านแล้ว ยังพบว่ายังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศในแต่ละด้านดังรายละเอียดต่อไปนี้

ค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก

ผลการศึกษาพบว่า มีเพียงปัจจัยด้านการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนเท่านั้น ที่มีผลต่อค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก โดยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักสูงขึ้นไปตามไปด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นให้การยอมรับค่านิยมทางเพศตามกลุ่มเพื่อน เพราะกลุ่มเพื่อนถือเป็นกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญในช่วงชีวิตวัยรุ่น ดังที่ได้กล่าวถึงรายละเอียดแล้วในข้างต้น

ค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ

ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศ ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน อาชีพของมารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และระดับการศึกษา โดยที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง จะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงขึ้นไปตามไปด้วย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง และมีมารดาเป็นเกษตรกรจะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศต่ำ และยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษาจะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

ในส่วนของการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ที่มีผลต่อค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศนั้น ผู้วิจัยได้อธิบายไปแล้วในตอนต้นแล้วว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ

ค่านิยมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง เพราะกลุ่มเพื่อนถือเป็นกลุ่มอ้างอิงที่มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นต้องการแสดงให้เห็นว่า ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน ตลอดจนต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้น จึงให้การยอมรับค่านิยมทางเพศตามกลุ่มเพื่อน

ในด้านของวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง จะมีคะแนนค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูง อาจเป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการความเป็นอิสระทั้งในเรื่องของการกระทำและความคิด ดังที่สุพัตราสุภาพ (2529 : 19) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติของวัยรุ่นนั้นต้องการมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศ ถ้าขาดการแนะนำที่ถูกต้องหรือถูกกีดกัน ขัดขวาง อาจทำให้จิตใจหดหู่ ขุ่นมัว และเกิดพฤติกรรมต่อต้าน ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งสอน ยิ่งมีการควบคุมมากเท่าใด วัยรุ่นจะยิ่งรู้สึกต่อต้าน และมีพฤติกรรมในลักษณะที่ตรงกันข้าม ซึ่งการที่วัยรุ่นได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมาก ถูกควบคุมไม่ให้คบหา และแสดงออกในเรื่องเพศ ย่อมทำให้ขาดความเป็นอิสระ มีพฤติกรรมในลักษณะต่อต้าน กระทำให้สิ่งที่ขัดกับค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดีงามของไทย ซึ่งสอดคล้องกับทวิวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2527) ที่พบว่า ครอบครัวที่พยายามเข้มงวด กวดขันกับเด็กไม่ให้ติดต่อกับเพศตรงข้าม ถือว่าการคบเพื่อนต่างเพศอย่างสนิทสนมถือเป็นเรื่องน่าละอาย ทำให้วัยรุ่นเป็นคนเก็บกด ไม่สามารถแสดงออกตามใจปรารถนา เมื่อได้โอกาสที่ห่างจากการควบคุมก็จะปล่อยกายปล่อยใจโดยปราศจากการยับยั้ง จนทำให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ถ้าเป็นชายเมื่ออยู่ในที่ลับตาคน อาจก่อคดีความผิดทางเพศได้ง่าย และถ้าเป็นหญิงก็แอบหาโอกาสในการคบหาเพื่อนชาย อยู่ใกล้ชิดกันสองต่อสองในที่ลับตา หรือซิงสุกก่อนห้าม

และขณะเดียวกันนั้นก็พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูง จะมีคะแนนการยอมรับค่านิยมในเรื่องของการแสดงความรักระหว่างเพศต่ำ ซึ่งอาจเป็นเพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าว เป็นวิธีการเลี้ยงดูที่บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่น ให้ความสำคัญ และการอบรมบุตรหลานได้เต็มที่ พร้อมกับใช้การอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุผล ซึ่งให้เห็นถึงผลดีผลเสียที่ตามมาจากการกระทำ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ จึงทราบถึงผลจากการแสดงความรักระหว่างเพศว่าเป็นจุดเริ่มต้นนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลเสียต่างๆ ตามมา จึงทำให้มีการยอมรับค่านิยมในเรื่องดังกล่าวน้อย ดังที่ประเทิน มหาพันธ์ (2521 : 68 อ้างในมลวิภา ทรงวุฒิสิต, 2526) ได้กล่าวว่า การที่จะสร้างอุปนิสัยที่ดีในตัวเด็กนั้น ต้องได้รับการอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องเหมาะสม และได้รับความรักความอบอุ่นจากครอบครัว การสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก เป็นเสมือนเกราะป้องกันไม่ให้เกิดการทำผิด และละเมิดบรรทัดฐานของสังคม ความรัก ความอบอุ่นภายในครอบครัวเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งในการสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก ดังนั้นเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่สงบสุข ย่อมมีอุปนิสัยที่ดีประพฤติตนอยู่ในแบบแผนกฎเกณฑ์ของสังคม และเรื่องการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศ จึงอยู่ในกรอบประเพณีมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่รู้สึกว่าการคบครอบครัวไม่สงบสุข ในทางตรงกันข้าม

ครอบครัวที่ไม่อบอุ่น สมาชิกในครอบครัวจะแสวงหาความสุขนอกบ้าน ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ผิดๆ ดังนั้น ครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่น ย่อมมีส่วนที่ทำให้การปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นนอกกลุ่มออกจากศีลธรรม และประเพณีอันดีงาม

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบอีกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มารดาเป็นเกษตรกร ให้การยอมรับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศต่ำกว่ากลุ่มอาชีพอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า มารดาที่เป็นเกษตรกรส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในสังคมชนบท มีการยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีค่อนข้างเคร่งครัดในเรื่องของ การรักษานวลสงวนตัว การไม่แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย การไม่ชิงสุกก่อนห่าม และมีการถ่ายทอดค่านิยมในเรื่องดังกล่าวมาสู่บุตรหลาน ซึ่งถึงแม้ว่าบุตรหลานจะมีโอกาสเข้ามาศึกษาต่อในสังคมเมือง มีสิ่งช่วยใจต่างๆ มากมาย แต่ก็ยังคงยึดถือค่านิยมที่ได้ซึมซับมาจากการอบรมสั่งสอนของมารดา จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มารดาประกอบอาชีพเกษตรกรให้การยอมรับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศน้อย

ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาให้การยอมรับค่านิยมการแสดงความรักระหว่างเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษามีลักษณะการเรียนรู้ที่เคร่งเครียดน้อยกว่า มีเพียงการเตรียมตัวเพื่อสอบเลื่อนระดับชั้นเท่านั้น ไม่ต้องมีการสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเหมือนนักเรียนสายสามัญ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่า วัยรุ่นกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากเรื่องการเรียนรู้ เช่น ความรักในวัยรุ่น การคบหากับเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ตลอดจนการแสดงความรักต่อกัน ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาของพิศิษฐ์ ตันทวิช (2531) ที่พบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวนร้อยละ 83.30 ต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาวิทยาลัยสังกัดทบวงวิทยาลัยของรัฐในสายอาชีพที่มีเกียรติ ได้รับการยกย่องและการยอมรับจากสังคม สิ่งเหล่านี้จึงมีผลทำให้นักเรียนเกิดการแข่งขันกันในการศึกษา และไม่สนใจต่อการปฏิบัติในการคบเพื่อนต่างเพศในทางที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือ สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งสื่อเหล่านี้ได้เผยแพร่ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างกว้างขวาง ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ มองเห็นโทษและปัญหาที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศไปในทางบวก หรือยังยึดถือบรรทัดฐานเดิมของวัฒนธรรมและประเพณีไทย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536) ที่พบว่ากลุ่มนักเรียนช่างอุตสาหกรรมมีคะแนนเฉลี่ยในเรื่องค่านิยมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมทางเพศเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมน้อยที่สุด โดยที่พบว่า นักเรียนช่างอุตสาหกรรมเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศระหว่างศึกษาเป็นเรื่องน่าลอง และสามารถมีเพศสัมพันธ์ระหว่างศึกษาได้ เพราะมีอุปกรณ์คุมกำเนิดหลายวิธี

ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และอาชีพของบิดา โดยที่พบว่าปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงขึ้นไปด้วย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่บิดาทำงานเอกชน มีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำ

ในส่วนของ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนนั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างนำค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มาเป็นแนวทางในการกำหนดค่านิยมทางเพศของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) ที่พบว่า การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของเพื่อน มีทิศทางเดียวกันกับการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของกลุ่มตัวอย่าง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของธรรมบุญ กิติกุล (2542) ที่พบว่า การยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนายร้อยตำรวจ ซึ่งลักษณะของความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หากนักเรียนนายร้อยตำรวจมีการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในกลุ่มเพื่อนมาก จะทำให้นักเรียนนายร้อยตำรวจมีค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากด้วย ในทำนองเดียวกับผลการศึกษาของดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) ที่พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่เพื่อนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น

ส่วนผลการศึกษา ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดาที่ทำงานเอกชน จะมีคะแนนค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำนั้น อาจเป็นเพราะว่า บิดาที่ทำงานเอกชนเห็นว่า โอกาสทางการศึกษาที่ดี จะนำไปสู่อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีในอนาคต จึงอบรมสั่งสอนให้บุตรหลานเห็นคุณค่าในการประพฤติ ปฏิบัติตัวตามกรอบประเพณีที่ดั้งเดิม ใ้รักษานวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม ตลอดจนปลูกฝังให้บุตรหลานมีลักษณะที่มุ่งอนาคต สนใจแต่เรื่องของการเรียน เพื่อโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่บิดาทำงานเอกชน ให้การยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสน้อย ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของชุลีพร อินทรไพบูลย์ (2538) ณัฐวดี วิจิธรรม (2539) และระพีพรรณ ภู่กาพันธ์พงษ์ (2540) ที่พบว่า อาชีพของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรส ซึ่งการที่ผลการศึกษาออกมาขัดแย้งกันนั้น อาจเป็นเพราะความแตกต่างกันหลายๆ ด้านในการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาของการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน หรือแม้แต่แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน

ค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์ ได้แก่ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง โดยที่พบว่าปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูงจะมีคะแนนค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์สูงขึ้นตามไปด้วย

ในส่วนของ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนนั้น ผู้วิจัยได้อธิบายไปแล้วในส่วนต้น ส่วนผลการศึกษา ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่สูงจะมีคะแนนค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์สูงขึ้นตามไปด้วยนั้น อาจเป็นเพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ ผู้ปกครองให้ความรัก ความอบอุ่น มีเวลาในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานเต็มที่ มีการเลี้ยงดูแบบยึดบุตรหลานเป็นศูนย์กลาง ใช้การอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุผล ซึ่งให้เห็นว่าพรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีค่า ผู้หญิงที่ดีควรรักษาวงศ์วานตัวไม่ชิงสุกก่อนห่าม ควรรักษาพรหมจรรย์ไว้ได้จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน ผู้ชายที่ดีก็ควรให้เกียรติผู้หญิง โดยการไม่ทำลายความบริสุทธิ์ของผู้หญิง นอกจากนั้นแล้ว การที่อบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน โดยการชี้ให้เห็นถึงผลเสียจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างศึกษาว่าอาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งทำให้ให้เสียอนาคตทางการศึกษา ย่อมบุตรหลานทำให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างศึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำ และยึดมั่นให้ความสำคัญกับการรักษาพรหมจรรย์

ค่านิยมการทำแท้ง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการทำแท้ง ได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ และการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน โดยที่พบว่าปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง และมีคะแนนการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อนสูง จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งสูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่บิดาและมารดาเป็นเกษตรกร รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ และความรู้เรื่องเพศจากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ

ในประเด็นที่พบว่า การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน มีผลต่อค่านิยมการทำแท้งนั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการยอมรับค่านิยมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของคณิตา โพธิ์ชนะพันธ์ (2539) ที่พบว่า นักเรียนที่มีเพื่อนสนิทให้การยอมรับการทำแท้งสูง มีแนวโน้มที่จะยอมรับการทำแท้งสูง

ผลการศึกษาที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมสูง จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งสูงขึ้นไปด้วยนั้น อาจเป็นเพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่มีการควบคุมดูแลบุตรหลานที่เข้มงวดทำให้เด็กรู้สึกกลัว ไม่กล้าที่จะเปิดเผยความจริงกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง เมื่อเกิดการตั้งครรภ์โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ทางออกที่จะไม่ให้พ่อแม่ ผู้ปกครองทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ การทำแท้ง

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีบิดา และมารดาเป็นเกษตรกร มีคะแนนการยอมรับค่านิยมการทำแท้งต่ำ ซึ่งเป็นเพราะเกษตรกรส่วนใหญ่มีความเชื่อในเรื่องบุญบาป และเห็นว่า การทำแท้งเป็นการทำบาปอย่างหนึ่ง จึงได้อบรมสั่งสอนบุตรหลานในเรื่องบาปกรรมที่ตามมาจากการทำแท้ง จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีบิดา และมารดาเป็นเกษตรกรมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ

และผลการศึกษาที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ และหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ อาจเป็นเพราะสังคมไทยถือว่า การทำแท้งเป็นเรื่องผิดศีลธรรม เป็นบาป เพราะเป็นการทำลายชีวิตของเด็ก ประกอบกับการที่ยังไม่มีกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งอย่างเสรี และการทำแท้งก็ถือเป็นกระทำที่อันตรายหากไม่ได้เป็นการทำแท้งจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเพศ มักจะกล่าวถึงการทำแท้งในแง่ของกฎหมายว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และกล่าวถึงอันตรายจากการทำแท้งที่อาจส่งผลทำให้เกิดการติดเชื้อ และตกเลือดจนถึงขั้นเสียชีวิต การที่กลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้เรื่องเพศเกี่ยวกับการทำแท้งจากหนังสือ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะชี้ให้เห็นถึงการทำแท้งในแง่ลบ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมการทำแท้งต่ำ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาของจริญญา นิลแพทย์ (2541) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับการทำแท้งทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็นการทำแท้งในขณะที่ยังศึกษาอยู่ หรือการทำแท้งในกรณีที่ทำแท้งเมื่อมีการตั้งครรภ์ก่อนสมรส

ค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองได้แก่ ความรู้เรื่องเพศ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง อาชีพของบิดา และเพศ โดยที่พบว่าปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความรู้เรื่องเพศสูง และมีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูง จะมีค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสูงขึ้นไปด้วย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีบิดาเป็นเกษตรกรจะมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงก็มีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำกว่าเพศชาย

การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นการระบายอารมณ์ทางเพศที่ดีวิธีหนึ่ง เนื่องจากเป็นวิธีที่สามารถลดอัตราความเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเป็นวิธีการระบายอารมณ์ทาง

เพศที่ได้รับการยอมรับจากสังคม การที่กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความรู้เรื่องเพศสูง จะมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสูง เป็นเพราะการที่มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ทำให้ตระหนักถึงปัญหาต่างๆ ที่ตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งอาจทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ทำให้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การระบายนอกรวมทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นวิธีการระบายนอกรวมทางเพศที่ดีและปลอดภัยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาศาสตราจารย์ อุดมมา (2541) ที่พบว่า ความรู้เรื่องเพศมีอิทธิพลต่อค่านิยมทางเพศของนิสิต โดยที่มีความสามารถในการทำนายค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 23.6 ในทำนองเดียวกับการศึกษาของรัตนา พุ่มสวรรค์ (2544) ที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่มีความรู้เรื่องเพศที่แตกต่างกัน จะมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยที่พบว่า นักศึกษาที่มีความรู้ในระดับดี และระดับปานกลาง จะมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักศึกษาที่มีความรู้ที่อยู่ในระดับที่ไม่ดี และยังคงสอดคล้องกับผลการศึกษาศาสตราจารย์ วิชัญ รุ่งอุทัย (2523) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ที่พบว่า การมีความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ดีนั้น จะทำให้วัยรุ่นรู้จักการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมทางเพศได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมมากกว่าวัยรุ่นที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาในระดับต่ำ

ในขณะเดียวกันก็พบว่า วัยรุ่นที่มีคะแนนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูง จะมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสูง ซึ่งเป็นเพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าว เป็นวิธีการที่พ่อแม่ ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานโดยไม่มีการควบคุม และมักจะมีเวลาให้กับบุตรหลานน้อย เมื่อบุตรหลานอยู่บ้านตามลำพัง จึงมีความเป็นอิสระ สามารถทำอะไรก็ได้ตามใจตนเอง เพราะไม่ต้องถูกผู้ปกครองควบคุม เมื่อเกิดความต้องการทางเพศ วัยรุ่นกลุ่มนี้จึงมีแนวโน้มที่จะระบายนอกรวมทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

นอกจากนั้นแล้ว การที่บิดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเกษตรกร ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองต่ำ ซึ่งในสังคมชนบทบางแห่ง ยังคงมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองว่าอาจทำให้อ่อนเพลีย สูญเสียพลังในร่างกาย ทำให้เป็นสิ่ว หูหนวก ตาบอด เป็นไข้ เลือดออกทางจมูก หัวใจล้มเหลว เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ และที่ร้ายแรงที่สุดคือ การกลายเป็นคนวิกลจริต ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจได้รับการถ่ายทอดความเชื่อดังกล่าว จึงทำให้มีการยอมรับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองน้อย

และพบว่าเพศหญิงมีคะแนนค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองน้อยกว่าเพศชาย ซึ่งอาจเป็นเพราะเพศหญิงมีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองน้อยกว่าเพศชาย ซึ่งอาจเป็นเพราะความรู้สึกลาย หรือกระดากปาก และสื่อต่างๆ ที่เผยแพร่เกี่ยวกับวิธีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองยังมีน้อย และส่วนใหญ่ก็มักจะกล่าวถึงการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของเพศชายมากกว่าเพศหญิง จึงทำให้เพศหญิงอาจจะไม่ทราบถึงวิธีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาของนภดล ลิ้มสุรัตน์ (2521) ที่พบว่า นักเรียนชายมีการยอมรับ และสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งเป็นเพราะนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ถูกปลูกฝังให้อยู่ในกรอบของความเรียบร้อย การแสดงออกในเรื่องเพศมักอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่มากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงก็มีความต้องการทางเพศน้อยกว่านักเรียนชาย รวมถึงมีวิธีการหลีกเลี่ยงความต้องการทางเพศมากกว่านักเรียนชาย

การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก ถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปตามวัยของวัยรุ่น ซึ่งเมื่อวัยรุ่นมีการคบหากันในลักษณะดังกล่าว มักจะหาโอกาสอยู่ใกล้ชิดกัน มีการจับมือถือแขน อยู่กันตามลำพัง ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เอื้อต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้มากที่สุด ซึ่งผลพวงจากการมีเพศสัมพันธ์โดยขาดความรู้ และการป้องกันที่ผิดพลาด อาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ได้ และทางเลือกในการแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นทางหนึ่งก็คือ การทำแท้ง ดังนั้นในการคบเพื่อนต่างเพศ ควรมีการควบคุมให้มีการปฏิบัติตนที่ดี และอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม เพราะหากขาดการควบคุมแล้ว อาจนำไปสู่การกระทำที่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นได้ ดังที่พุทธทาสภิกขุ (2527 : 1) ได้กล่าวว่า “ ชายหญิงที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวปัจจุบัน มีปัญหาความทุกข์กายทุกข์ใจจากเรื่องเพศ และเสียชีวิตมากที่สุด ปมชีวิตที่ยุ่งเหยิงและวิกฤตการณ์มากมายเช่นนี้เกิดจากปัญหาทางเพศ และกามารมณ์ เช่น ปัญหาเด็กวัยรุ่นตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงานมีจำนวนมากขึ้นทุกปี ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ปัญหาโสเภณี ปัญหาสำส่อนทางเพศ เป็นต้น ”

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นคือการยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน ดังจะเห็นได้จาก ปัจจัยดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศถึง 5 ด้าน ซึ่งนอกจากนั้นแล้ว ยังพบว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง ความรู้เรื่องเพศ ระดับการศึกษา อาชีพของบิดา และมารดา ตลอดจนสื่อต่างๆ ซึ่งได้แก่ หนังสือเรียน และหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ ก็เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม และการมีความรู้เรื่องเพศที่ดีนั้น นำไปสู่การมีค่านิยมทางเพศที่เหมาะสมตามไปด้วย ดังนั้นในการปลูกฝังค่านิยมทางเพศที่ดีงามให้แก่วัยรุ่น จึงควรให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆ ดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1.1 บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ควรให้ความสำคัญกับการคบเพื่อนของวัยรุ่น โดยการทำความรู้จักกับกลุ่มเพื่อนที่บุตรหลานคบหาอยู่
- 1.2 ควรณรงค์ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งบิดา มารดา ครู อาจารย์ รวมถึงสื่อต่างๆ ให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ค่านิยมทางเพศที่เหมาะสม
- 1.3 ครอบครัวมีความสำคัญในการอบรมเลี้ยงดู ดังนั้นบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ควรตระหนักถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดู ควรให้ความรัก ความอบอุ่น ดูแลเอาใจใส่ เข้มงวดกวดขัน และให้ข้อคิดแก่เด็กในบางโอกาส ฝึกให้เด็กรู้จักคิด รู้จักใช้เหตุผล และยอมรับในความคิดความสามารถของเด็ก ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีส่วนช่วยให้เด็กพัฒนา และส่งเสริมตนเองให้มีค่านิยมทางเพศเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อไป

- 2.1 การวิจัยในครั้งนี้ ทำการศึกษาแต่เฉพาะวัยรุ่นตอนปลาย เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาเรื่องเพศตั้งแต่แรกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้นด้วย
- 2.2 การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นแต่เฉพาะทิศทางของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นเท่านั้น ควรมีการนำปัจจัยเหล่านี้ไปศึกษาในลักษณะอื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interviewing) เพื่อให้ได้รายละเอียดมากขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา ปญฺุฑท. (2541). ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์การแพทย์ และสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กรองทิพย์ จันแยม. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชน และสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมกรณีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2518). เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- เกียรติศักดิ์ อัยยานันท์. (2526). กระบวนการนำค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการไปสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน และเยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม. (2532). ทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ,สำนักงาน. (2529). วิทยากรกับการปลูกฝัง และสร้างเสริมค่านิยม. กรุงเทพฯ : ครูสภา ลาดพร้าว.
- คณิดา โปธิชนะพันธุ์. (2539). การยอมรับของวัยรุ่นต่อการทำแท้ง : ศึกษากรณีนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษา ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา เศรษฐบุตร. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์. ปริญญาโท การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จริยา พงศ์วิวัฒน์. (2526). การศึกษาความรู้ ทัศนคติ และความต้องการของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในเรื่องเพศศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- จริญญา นิลแพทย์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารด้านเนื้อหา
บันเทิง และบุคคลในวงการบันเทิงที่มีต่อทัศนคติในเรื่องความรัก และเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่น
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์
และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิระ จิงเจริญศิลป์. (2523). ค่านิยมในการคบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย.
ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จิรดา รัตนรังสี. (2521). ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศ และการเลือกคู่ครองของนิสิต
มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2538). พฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาการเจริญพันธุ์ และวางแผนประชากร มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ใจทิพย์ พวงทอง. (2540). การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กับ
การอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. (2527). พัฒนาการวัยรุ่น และบทบาทครู. กรุงเทพฯ : มิตรนรา.
- ชวนชม สกธวัฒน์. (2530). การศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับกา
เจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น.
ขอนแก่น : ภาควิชาเวชศาสตร์ชุมชน คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชัยโรจน์ ขุมมงคล และถนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมตต์. (2542). พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนชาย
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนชาย จังหวัดนครสวรรค์. วารสารส่งเสริมสุขภาพ
อนามัย และสิ่งแวดล้อม. 22 (กันยายน) : 91-97.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์. (2523). เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพฯ : บารมีการพิมพ์.
- ชาติ แจ่มนุช. (2538). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำส่อนทางเพศของเยาวชนชาย.
วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชุลีพร อินทรไพบูลย์. (2536). ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่น
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษา และ
งานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐวดี วิถีธรรม. (2539). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ดวงหทัย นุ่มนวน. (2546). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2528). ปัจจัยทางจิตวิทยาในวชนที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
- ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เต็มศิริ บุญยสิงห์. (2525). รายงานการประชุมสัมมนาเรื่องการนำค่านิยมที่พึงประสงค์ไปสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : กองวิจัยและแผนงาน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- ทิสนา แจมณี. (2545). ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2 ฉบับเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธรรมนุญ กิติกุล. (2542). ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนนายร้อยตำรวจ.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธีรภรณ์ สุวรรณดี. (2538). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้และทัศนคติต่อการทำแท้งของนักศึกษาหญิง ระดับอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพพร พานิชสุข. (2522). รายงานการวิจัยทัศนคติ และความต้องการของอาจารย์ และนักเรียนมัธยมศึกษาตรามค่าแห่งในเรื่องการสอนเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นภค ลิ้มสุรัตน์. (2521). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในส่วนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาฏสุคนธ์ อุเงิน. (2543). เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนในจังหวัดพะเยา.
ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นีออน กลิ่นรัตน์. (2525). ค่านิยม และระบบค่านิยมของอาจารย์ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัย.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- บุปผา สีมาวรพ์. (2518). การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- ประพิมพ์ร อันพาพรหม. (2543). การศึกษาค่านิยมและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2523). รายงานผลการวิจัยรัชดาภิเษกสมโภชเรื่องค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย (ม.ป.ท).
- ปรางพร พงษ์ประเสริฐ. (2539). ความรู้ และทัศนคติในเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยนาด บุญนาค และมรรยาท กิจสุวรรณ. (2526). การวิเคราะห์ค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมไทยในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ. 2325-2494) ระบบเครือญาติ การแต่งงานและครอบครัว. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนัส หันนาคินทร์. (2520). การสอนค่านิยม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. (2528). การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา มหาวิทยาลัย : การศึกษาเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรรณิ ภาณุวัฒน์สุข และรัตนา สำโรงทอง. (2542). พฤติกรรมทางเพศ และความคิดเห็นในเรื่องเพศของวัยรุ่นในชุมชนคลองเตย. วารสารโรคเอดส์ 11,4 : 207-216.
- พวงวรรณ จันทร์ตรี. (2539). ค่านิยมเรื่องการรักษาพรหมจารีของสตรีโสดที่ศึกษาอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตชุมชนหนึ่งของภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พัทยา สายหู. (2516). โลกสมมติ. กรุงเทพฯ : ศึกษิตสยาม.
- พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ. (2532). ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี. สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศิษฐ์ ตันทวิช. (2531). การศึกษาภาพอนาคตด้านอาชีพ และการยอมรับภาวะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และของนักเรียนในวิทยาลัยครูในเขตอีสานใต้. (ม.ป.ท.)
- พิมพ์มาศ คาปัญญา. (2538). จิตวิทยาพัฒนาการ. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- พุทธทาสภิกขุ. (2527). กามารมณ์และชีวิตสมรสตามอุดมคติของพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พัฒนเสศ.
- พูนศักดิ์ ประมงศ์. (2536). ค่านิยมทางเพศที่ควรปลูกฝัง. การประชาสงเคราะห์ 36,4 (ก.ค.- ส.ค.) : 8-11.
- เพ็ญแข แสงแก้ว. (2540). การวิจัยทางสังคมศาสตร์. ภาควิชาคณิตศาสตร์และสถิติ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เพ็ญศรี เปลี้นจำ. (2544). รายงานการวิจัยเรื่อง ค่านิยมทางเพศของนักศึกษาภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏเพชรบุรี. (ม.ป.ท.)
- มลวิภา ทรงวุฒิสีล. (2526). จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. (ม.ป.ท.)
- มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา. (2543). จิตวิทยาทั่วไป. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา. (2541). สังคมและวัฒนธรรมไทย. เชียงใหม่ : ภาควิชาสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มาลี สบายยิ่ง. (2545). ค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของเยาวชนชาย อำเภหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. วารสารประชากรศาสตร์ 18,1 (มีนาคม) : 1-15.
- มีนา เศรษฐสุวรรณ. (2521). ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูภาคใต้ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงต่อการทำแท้ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โยธิน สันคั่นสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวิน. (2524). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ระพีพรรณ ภู่มกาศพันธ์พงษ์. (2540). การยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- รัชนิกร เศรษฐโช. (2519). พฤติกรรม และทัศนคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัตนา พุ่มสวรรค์. (2544). ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- เรณู เจริญศรี. (2532). ทัศนคติของนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรัญญู กุลดิลก. (2541). ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิต
มหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา
ภาควิชาสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันทนีย์ วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชาญ รุ่งอุทัย. (2533). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นในเรื่องพฤติกรรมของวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิมลฤดี พงษ์หิรัญญ์. (2523). ความรู้และความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง
ต่อการทำแท้ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิลาวรรณ ทวีชศรี. (2546). การศึกษาเจตคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศ และการเปลี่ยนเจตคติต่อการ
คบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีราษฎร์ จังหวัดชุมพร. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศักดิ์ชัย ศรีสอน. (2533). การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และ
นิตยสารของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพจน์ กฤษ์สภาพ. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศ
ระหว่างทหารเกณฑ์และนักศึกษาชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา
อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สถิต วงศ์สุวรรณต์. (2529). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : เจริญรัตน์การพิมพ์.
- สร้อยวลัย สุขดา. (2543). ค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาใน
มหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา ภาควิชาพลศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายสุนีย์ อุดมณา. (2541). ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
สุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุชา จันท์เอม. (2521). สุขภาพจิต. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา.
- สุชาติ โสมประยูร. (2531). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนทรีย์ โคมิน และสนิท สมักรการ. (2522). รายงานการวิจัย ค่านิยม และระบบค่านิยมไทย
: เครื่องมือในการสำรวจวัด. กรุงเทพฯ : สำนักวิจัยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- สุปาจริย์ วิชัยโรจน์. (2529). การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีของนักศึกษามหาวิทยาลัย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2525). วัยรุ่นกับสังคม. วารสาร มศว. ปทุมวัน. 2 (ก.พ.) : 28-30.
- สุพัตรา สุภาพ. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรศักดิ์ เอื้อมณี. (2541). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะ
สมรสด้วยของนักศึกษามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
พัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- โสภณัท นุชนาถ. (2542). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี
- หทัยรัตน์ กิจบำรุง. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา
หญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อดิรัตน์ วัฒนไพลิน. (2527). การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตศรีนครินทรวิโรฒ.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อนุลักษณ์ นิตินธ์. (2525). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง การสมรส
การหย่าร้าง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขา
วิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อรุณ ปาละโค. (2526). การศึกษาเจตคติเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.5)
จังหวัดขอนแก่น และมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อารีย์ สมบูรณ์สุข. (2527). ความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน. มาตุภูมิ. 3 (ต.ค.) : 25.
- อุทัย หิรัญโต. (2526). สารานุกรมศัพท์สังคมวิทยา-มานุษยวิทยา. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร, 2526.
- อุทัย หิรัญโต. (2529). สังคมวิทยาประยุกต์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อุทิศ เชาวลิต. (2521). ทัศนคติเกี่ยวกับการสมรสของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Baumrind, A. (1971). Developmental psychology monography. Berkeley : University of California.
- Baumrind, D (1991) New direction in socialization research. American Psychologist , 7 , 639-652.
- Calderone, S. M. (1970). Sexuality and man. (n.p.)
- Cole, L. (1964). Psychology of adolescence. (n.p.)
- Crutchfield, R. S. (1966). Individual in society. Tokyo : Kongakusha .
- Feather, N. F. (1975). Value in education and socirty. New York : Collier Macmillan.
- Freud, S. (1970). Human sexual behavior. New York : John Wiley & Sons.
- Goldsen, R. K. (1960). What college students think.. New Jersey : Nostrand.
- Herlock, E. B. (1967). Adolescent development. (n.p.)
- Jenne, B. G., & Frank, F. F. (1990). Adolescents behavior and society. New York : Mc Graw-Hill .
- Kinsey, C. A. (1948). Sexual behavior in the human male. Philadelphia : W.B. saunder.
- Kirkendall, L. A. (1960). Understanding sex. (n.p.)
- Offer, D. (1971). Sexual behavior of a group of normal adolescents. (n.p.)
- Reiss, I. L. (1975). Human sexuality. (n.p.)
- Rocero. (1991). Premarital sex in costarica. Costarica : Appleton.
- Rogers, D. (1972). The psychology of adolescence. (n.p.)
- Rokeach, M. (1968). Beliefs,attitude and values : a theory of organization and change. London : Jossey-Bass.
- Stewart, E. W. (1978). Sociology : the human science. (n.p.)
- Thomas & Lewis. (1980). Social problem. (n.p.)
- William, R. M. (1951). American society : a sociological interpretation. New York : Alfred Knopf.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ผู้วิจัยขอความกรุณาให้ช่วยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ชัยวัฒน์ รองคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. คุณศิริวรรณ ศิริบุญ นักวิจัยประจำวิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. แพทย์หญิงสุธาทิพย์ ศิริจันทร์เพ็ญ อาจารย์ประจำภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย x ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับท่านเพียงข้อเดียว

1. เพศ

☐	1. ชาย	☐	2. หญิง
--------------------------	--------	--------------------------	---------
2. อายุ.....ปี
3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่

☐	1. มัธยมศึกษาตอนปลาย
☐	2. อาชีวศึกษา
4. รายได้ของบิดามารดารวมกัน/เดือน

☐	1. ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน
☐	2. 5,000-9,999 บาท/เดือน
☐	3. 10,000-14,999 บาท/เดือน
☐	4. 15,000-19,999 บาท/เดือน
☐	5. 20,000-24,999 บาท/เดือน
☐	6. 25,000-29,999 บาท/เดือน
☐	7. 30,000-34,999 บาท/เดือน
☐	8. 35,000-39,999 บาท/เดือน
☐	9. 40,000 บาท ขึ้นไป
5. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

☐	1. สมรส
☐	2. สมรสแต่แยกกันอยู่เนื่องจากงาน
☐	3. หย่าร้างแต่ไม่ได้แต่งงานใหม่
☐	4. หย่าร้างและและฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่งงานใหม่
☐	5. ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต
☐	6. เสียชีวิตทั้งคู่

6. อาชีพของบิดา

☐ 1. ไม่ได้ทำงาน	☐ 5. เกษตรกร
☐ 2. รับราชการ	☐ 6. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
☐ 3. ลูกจ้างเอกชน/บริษัท	☐ 7. รับจ้างทั่วไป
☐ 4. รัฐวิสาหกิจ	☐ 8. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. อาชีพของมารดา

☐ 1. ไม่ได้ทำงาน	☐ 5. เกษตรกร
☐ 2. รับราชการ	☐ 6. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
☐ 3. ลูกจ้างเอกชน/บริษัท	☐ 7. รับจ้างทั่วไป
☐ 4. รัฐวิสาหกิจ	☐ 8. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

8. ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยยังไม่ได้หักค่าใช้จ่าย
จำนวน.....บาท/เดือน

9. ท่านได้รับความรู้ ข้อมูลข่าวสารในเรื่องเพศจากแหล่งใดมากที่สุด

☐ 1. พ่อแม่	☐ 5. หนังสือที่เรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ
☐ 2. พี่น้อง	☐ 6. หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ (เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)
☐ 3. ครู	☐ 7. โทรทัศน์/วิดีโอ
☐ 4. เพื่อน	☐ 8. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านประโยคข้อความในแต่ละข้อให้เข้าใจ และพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับวิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วให้นักเรียนกาเครื่องหมาย x ลงในช่องว่างทางขวามือ

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
1. พ่อแม่/ผู้ปกครอง จะให้เวลาฉันเฉพาะเมื่อพ่อแม่/ผู้ปกครองเห็นว่าจำเป็นจริงๆ					
2. ฉันสามารถฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อแม่/ผู้ปกครองได้โดยไม่ถูกลงโทษ					
3. พ่อแม่/ผู้ปกครองยินดีรับฟังและให้คำปรึกษาแก่ฉันในทุกเรื่อง					
4. พ่อแม่/ผู้ปกครองตั้งระเบียบและกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดมาเพื่อให้ฉันปฏิบัติตาม					
5. พ่อแม่/ผู้ปกครองสนับสนุนให้ฉันคิดและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง					
6. พ่อแม่/ผู้ปกครองมักให้ฉันทำตามวิธีการของท่าน เพราะเห็นว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องและเหมาะสมกว่า					
7. ฉันรู้ว่าแม้ฉันทำผิด พ่อแม่/ผู้ปกครองจะพยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษฉัน					
8. พ่อแม่/ผู้ปกครองให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของฉัน					
9. ฉันต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่/ผู้ปกครองวางไว้ โดยไม่สามารถซักถาม หรือคัดค้านได้					
10. ฉันสามารถแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อพ่อแม่/ผู้ปกครอง โดยพ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ถือโทษ					
11. พ่อแม่/ผู้ปกครองแสดงความรักต่อฉันทั้งโดยคำพูด และการกระทำ					
12. พ่อแม่/ผู้ปกครองรักฉัน แต่เรามีเวลาทำกิจกรรมร่วมกันน้อยมาก					

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
13. พ่อแม่/ผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นและการตัดสินใจของฉัน					
14. เมื่อนั้นแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับพ่อแม่/ผู้ปกครอง พ่อแม่/ผู้ปกครองจะโกรธ					
15. แม้ฉันไม่ทำตามระเบียบของโรงเรียน พ่อแม่/ผู้ปกครองก็มักไม่ตำหนิ					
16. พ่อแม่/ผู้ปกครองคาดหวังให้ฉันมีความรับผิดชอบต่อตนเองได้ในกิจวัตรประจำวัน					
17. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะตั้งกฎเกณฑ์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ไม่ว่ากรณีใดๆ					
18. ฉันสามารถพูดแทรกขณะที่ผู้ใหญ่กำลังคุยกัน โดยพ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ตำหนิ					
19. พ่อแม่/ผู้ปกครองสนับสนุนให้กำลังใจในเรื่องเรียนของฉันสม่ำเสมอ					
20. พ่อแม่/ผู้ปกครองสนใจใฝ่ถามทุกข์สุขเฉพาะเวลาที่ฉันมีปัญหาหนัก					
21. พ่อแม่/ผู้ปกครองให้ฉันมีอิสระในการเลือกเครื่องแต่งกาย					
22. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะเป็นคนกำหนดให้ฉันทำสิ่งต่างๆ ตามความต้องการของท่านเสมอ					
23. ถ้าจำเป็นต้องลงโทษ พ่อแม่/ผู้ปกครองจะลงโทษนั้นสถานเบา					
24. พ่อแม่/ผู้ปกครองเชื่อว่าฉันดูแลตัวเองได้เมื่อท่านไม่อยู่					
25. พ่อแม่/ผู้ปกครองแสดงให้เห็นว่าท่านภูมิใจในตัวฉัน					
26. พ่อแม่/ผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่ฉันอย่างใกล้ชิด เมื่อฉันป่วย					
27. ถ้าฉันฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่/ผู้ปกครองได้วางไว้ ฉันจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง					

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
28. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่เคยบอกให้รู้ว่าต้องการให้ฉัน ประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร					
29. ฉันเรียกร้องทุกอย่างที่ต้องการจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง ได้เสมอ					
30. พ่อแม่/ผู้ปกครองเห็นว่าฉัน และพ่อแม่/ผู้ปกครองมี สิทธิในการแสดงความคิดเห็นเท่าเทียมกัน					
31. ฉันมักไม่ได้รับคำชมเมื่อทำอะไรถูกต้อง แต่จะได้ รับการลงโทษหรือตำหนิอย่างรุนแรงเมื่อทำอะไรผิด					
32. พ่อแม่/ผู้ปกครองปล่อยให้ฉันตัดสินใจเอง โดยไม่ ให้คำแนะนำหรือช่วยเหลือ					
33. พ่อแม่/ผู้ปกครองวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติตน ของฉันที่บ้านอย่างชัดเจน					
34. พ่อแม่/ผู้ปกครองชอบให้ฉันทำตามที่ท่านต้องการ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ					
35. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะเชื่อและทำตามที่ฉันบอก					
36. พ่อแม่/ผู้ปกครองเอาของเล่นของฉันไปให้คนอื่น โดยไม่ถามฉันก่อน					
37. ฉันจะถูกลงโทษถ้าขัดคำสั่งของพ่อแม่/ผู้ปกครองใน เรื่องต่างๆ					
38. ฉันชวนชายช่วยเหลือตนเองในการเรียนโดยพ่อ แม่/ผู้ปกครองไม่ได้ช่วยอะไร					
39. พ่อแม่/ผู้ปกครองวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการเรียนของ ฉันอย่างชัดเจน					
40. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่สนใจความเป็นอยู่ของฉัน					
41. พ่อแม่/ผู้ปกครองตั้งกฎเกณฑ์ว่าฉันต้องเรียนให้ได้ ระดับใด					
42. ฉันสามารถพูดกับพ่อแม่/ผู้ปกครองได้อย่างตรงไป ตรงมาว่าฉันจะทำตามที่ท่านคาดหวังได้แค่ไหน					

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
43. พ่อแม่/ผู้ปกครองทอดทิ้งฉันให้อยู่ตามลำพังบ่อยๆ					
44. พ่อแม่/ผู้ปกครองเห็นว่าความคิดของฉันเป็นเรื่องเหลวไหล					
45. พ่อแม่/ผู้ปกครองมักทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณด้อยกว่าคนอื่น					
46. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่สนใจดูแลเวลาฉันป่วย					
47. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะโกรธฉันมาก หากฉันไม่ทำตามที่ท่านบอก					
48. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่เคยมอบหมายงานใดๆ ให้ฉันรับผิดชอบ					
49. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ฉันสามารถปรึกษาพ่อหรือแม่ได้เสมอ					
50. หากฉันไม่ได้สิ่งที่ต้องการแล้วฉันแสดงความไม่พอใจพ่อแม่/ผู้ปกครองก็จะให้สิ่งนั้น					
51. พ่อแม่/ผู้ปกครองมักรื้อค้นของส่วนตัวของฉัน					
52. พ่อแม่/ผู้ปกครองมักใช้การข่มขู่และลงโทษกับฉัน					
53. พ่อแม่/ผู้ปกครองให้ฉันทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่สนใจว่าฉันจะทำได้หรือไม่					
54. ถ้าพ่อแม่/ผู้ปกครองรู้ว่าฉันไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของโรงเรียน พ่อแม่/ผู้ปกครองจะลงโทษอย่างรุนแรง					
55. เมื่อมีความเห็นไม่ตรงกัน พ่อแม่/ผู้ปกครองกับฉันจะพูดคุยทำความเข้าใจกัน					
56. พ่อแม่/ผู้ปกครองช่วยให้ฉันสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ท่านวางไว้					
57. ฉันจะทำตามกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่/ผู้ปกครองตั้งไว้หรือไม่ก็ได้					
58. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่สนใจว่าฉันจะสอบได้หรือสอบตก					

การกระทำหรือท่าที	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
59. พ่อแม่/ผู้ปกครองเข้มงวดกับฉันมากจนฉันรู้สึกว่าคุณไม่รัก					
60. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่รักและไม่ต้องการฉัน					
61. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะแสดงความยินดีเมื่อฉันทำอะไรสำเร็จ					
62. พ่อแม่/ผู้ปกครองให้ฉันตัดสินใจได้เองเรื่องการไปโรงเรียน ถ้าฉันไม่อยากไปก็ไม่ต้องไป					
63. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะโกรธมากถ้าฉันทำสิ่งที่ขัดกับความต้องการของท่าน					
64. พ่อแม่/ผู้ปกครองส่งเสริมให้ฉันแต่งกายตามระเบียบของโรงเรียน					
65. พ่อแม่/ผู้ปกครองปล่อยให้ฉันไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ได้ทุกครั้งที่คุณ โดยไม่ทักท้วง					
66. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่สนใจว่าฉันคบใครเป็นเพื่อน					
67. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะให้สิ่งของที่ท่านต้องการจะให้ โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของฉัน					
68. พ่อแม่/ผู้ปกครองเพิกเฉยไม่ชมเชยเมื่อฉันทำความดี					
69. เมื่อฉันทำอะไรผิดพลาด พ่อแม่/ผู้ปกครองมักจะว่ากล่าวตักเตือน และให้กำลังใจมากกว่าคำหยาบ					
70. ฉันมีอิสระในการเลือกซื้อของเล่นและสิ่งของต่างๆ ได้ตามใจชอบ					
71. ไม่ว่าฉันจะคิดอย่างไร พ่อแม่/ผู้ปกครองก็ไม่สนใจความคิดเห็นของฉัน					
72. พ่อแม่/ผู้ปกครองจะสอบถามเหตุผลหากฉันกลับบ้านผิดเวลา					
73. ฉันจะกลับบ้านเวลาใด พ่อแม่/ผู้ปกครองก็ตามใจ					

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
74. พ่อแม่/ผู้ปกครองแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวฉันเลย					
75. พ่อแม่/ผู้ปกครองต้องการให้ฉันประสบความสำเร็จ แต่ไม่เคยให้กำลังใจ					
76. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ยินดียินร้ายกับทุกข์สุข และความปลอดภัยของฉัน					
77. เมื่อสอบได้คะแนนไม่ดี ฉันจะไม่ถูกตำหนิ แต่พ่อแม่/ผู้ปกครองจะช่วยหาวิธีแก้ไข					
78. ฉันสามารถเลือกการไปเที่ยวกับเพื่อนแทนการดูหนังสือในช่วงสอบได้ โดยพ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ตำหนิ					
79. พ่อแม่/ผู้ปกครองคำนึงถึงความต้องการของท่านมากกว่าความต้องการของฉัน					
80. แม้ฉันจะทำได้ตามที่พ่อแม่/ผู้ปกครองต้องการ ท่านก็ไม่แสดงความชื่นชมหรือภูมิใจในตัวฉัน					
81. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่เคยไปพบครูในวันประชุมผู้ปกครอง					
82. พ่อแม่/ผู้ปกครองต้องการให้ฉันปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้โดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ					
83. พ่อแม่/ผู้ปกครองวางกฎเกณฑ์น้อยมากสำหรับฉัน					
84. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นฉันจะถูกตำหนิทันที โดยพ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ยอมฟังคำชี้แจงของฉัน					
85. ฉันไม่อยากปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่/ผู้ปกครองแม้จะมีเรื่องหนักใจ					
86. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่ให้อิสระฉันในการเลือกคบเพื่อน					
87. พ่อแม่/ผู้ปกครองเข้าข้างฉันเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น					
88. เมื่อนั้นทำสิ่งที่ไม่ถูกใจพ่อแม่/ผู้ปกครอง พ่อแม่/ผู้ปกครองจะลงโทษฉันอย่างรุนแรง					

การกระทำหรือทำที่	ตรง มาก	ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย
89. เมื่อพ่อแม่/ผู้ปกครองสั่งให้ฉันทำอะไร ฉันต้องทำตามเสมอ					
90. พ่อแม่/ผู้ปกครองปล่อยให้ฉันทำอะไรก็ได้ตามสบาย ตราบเท่าที่ฉันอยู่กับบ้าน					
91. เมื่อนั้นแสดงความคิดเห็น พ่อแม่/ผู้ปกครองมักจะ ตัดบท และไม่รับฟัง					
92. ฉันมีโอกาสพูดคุยกับพ่อแม่/ผู้ปกครองน้อยมาก					
93. ฉันจะแสดงความคิดเห็นได้ต่อเมื่อพ่อแม่/ผู้ปกครอง อนุญาต					
94. เมื่อนั้นทำผิด ฉันไม่เคยโดนตำหนิไม่ว่ากรณีใดๆ					
95. พ่อแม่/ผู้ปกครองจงใจทำร้ายจิตใจของฉัน					
96. พ่อแม่/ผู้ปกครองเข้มงวดกับฉันในการปฏิบัติตนที่ บ้าน					
97. พ่อแม่/ผู้ปกครองทำในสิ่งที่ฉันต้องการทันที ไม่ว่า ท่านจะว่างหรือไม่					
98. พ่อแม่/ผู้ปกครองตั้งกฎเกณฑ์ให้ฉันปฏิบัติตามโดย ไม่อธิบายเหตุผล					
99. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวท่านให้ฉัน ฟัง					

การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง (โปรดทำเครื่องหมาย x ในช่องคำตอบที่ท่านเลือกเพียงข้อเดียว)

ข้อความ	ยอมรับ อย่างยิ่ง	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ	ไม่ยอมรับ อย่างยิ่ง
1. เพื่อนของท่านมองว่า เป็นเรื่องที่ยอมรับได้ ถ้าคูรักรักรุ่นจะเดินจับมือถือแขนกัน				
2. เพื่อนของท่านมองว่า การที่คูรักรักรุ่นเดินโอบกอดกันในที่สาธารณะถือว่าการกระทำที่ไม่เหมาะสม				
3. เพื่อนของท่านมองว่า เป็นธรรมดาถ้าคูรักรักรุ่นจะกอดจูบกันในที่ลับตาคน				
4. เพื่อนของท่านมองว่า เป็นเรื่องไม่เสียหาย ถ้า <u>วัยรุ่นชาย</u> จะมีคูรักรักในวัยเรียน				
5. เพื่อนของท่านมองว่า เป็นเรื่องไม่เสียหาย ถ้า <u>วัยรุ่นหญิง</u> จะมีคูรักรักในวัยเรียน				
6. เพื่อนของท่านมองว่า การมีคูรักรักในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ				
7. เพื่อนของท่านมองว่า การที่ในวัยเรียนยังไม่มีคูรักรักถือว่าเป็นเรื่องที่ดี				
8. เพื่อนของท่านมองว่า การที่ผู้หญิงรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะแต่งงานถือว่าเป็นสิ่งที่ดี				
9. เพื่อนของท่านมองว่า โดยทั่วไปผู้ชายมักต้องการแต่งงานกับหญิงสาวบริสุทธิ์				
10. เพื่อนของท่านมองว่า ผู้ชายที่ดีคือผู้ชายที่ไม่ทำลายความบริสุทธิ์ของผู้หญิง				
11. เพื่อนของท่านมองว่า ไม่แปลกถ้าคูรักรักในวัยเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน				
12. เพื่อนของท่านมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาถ้าผู้ชายจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน				

13. เพื่อนของท่านมองว่าการที่ผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เลวร้าย				
14. เพื่อนของท่านมองว่า การที่ฝ่ายชายขอมิเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงก่อนแต่งงาน ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เห็นแก่ตัว				
15. เพื่อนของท่านมองว่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองถือเป็นเรื่องที่ไม่เลวร้าย				
16. เพื่อนของท่านมองว่า ไม่แปลกถ้าผู้หญิงจะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง				
17. เพื่อนของท่านมองว่า ไม่แปลกถ้าผู้ชายจะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง				
18. เพื่อนของท่านมองว่า ผู้หญิงที่ตั้งท้องในวัยเรียนสามารถทำแท้งได้เพื่อไม่ให้เสียการเรียน				
19. เพื่อนของท่านมองว่า ผู้หญิงที่ตั้งท้องโดยไม่พร้อมแล้วไปทำแท้งสมควรถูกตำหนิ				
20. เพื่อนของท่านมองว่า การทำแท้งเป็นบาป				

ความรู้เรื่องเพศ

คำชี้แจง โปรดใช้เครื่องหมาย x หน้าข้อความที่ท่านคิดว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

1. การปฏิสนธิคืออะไร
 - () ก. การที่อสุจิเข้าไปผสมกับไข่
 - () ข. การที่อสุจิเข้าไปฝังตัวในมดลูก
 - () ค. การที่ไข่เริ่มแบ่งตัวเพื่อสร้างทารก
 - () ง. การที่ไข่เริ่มแบ่งตัวเพื่อรอการผสม
2. โอกาสในการตั้งครรภ์จะเกิดขึ้นในกรณีใดมากที่สุด
 - () ก. การสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอดของฝ่ายหญิง
 - () ข. การที่ทั้งฝ่ายชาย และฝ่ายหญิงถึงจุดสุดยอดพร้อมกัน
 - () ค. การที่ฝ่ายชายหลั่งน้ำอสุจิในช่องคลอดฝ่ายหญิงในระยะที่ไข่ตก
 - () ง. การสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอดขณะที่ฝ่ายหญิงมีประจำเดือน
3. ประโยชน์ของถุงยางอนามัยในข้อใดไม่ถูกต้อง
 - () ก. ป้องกันไม่ให้หลังอสุจิเร็วเกินไป
 - () ข. ป้องกันการตั้งครรภ์
 - () ค. ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 - () ง. ป้องกันไม่ให้อสุจิผสมกับไข่
4. การป้องกันการตั้งครรภ์โดยใช้วิธีการนับระยะปลอดภัย ในกรณีที่มีประจำเดือนรอบ 28 วันมาสม่ำเสมอ หมายถึงอะไร
 - () ก. มีเพศสัมพันธ์ได้ภายใน 7 วันก่อนมีประจำเดือน
 - () ข. มีเพศสัมพันธ์ได้ภายใน 7 วันระหว่างที่มีประจำเดือน
 - () ค. มีเพศสัมพันธ์ก่อนมีประจำเดือน 7 วัน และหลังหมดประจำเดือน 7 วัน
 - () ง. มีเพศสัมพันธ์ก่อนมีประจำเดือน 7 วัน และหลังมีประจำเดือนวันแรก 7 วัน
5. วิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ดีที่สุดคืออะไร
 - () ก. การสวนล้างช่องคลอดภายหลังการร่วมเพศ
 - () ข. การฉีดวัคซีนป้องกัน
 - () ค. การใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด
 - () ง. การไม่ร่วมเพศสำล่อน

6. ข้อใดกล่าวถึงวิธีการหลีกเลี่ยงการติดเชื้อเอดส์ได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก
 - () ข. การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์
 - () ค. การมีเพศสัมพันธ์กับคนรู้จัก
 - () ง. การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่มีประจำเดือน
7. ข้อใดกล่าวถึงผู้ติดเชื้อเอดส์ได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์สามารถแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นได้ แม้ไม่ปรากฏอาการ
 - () ข. ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์ไม่ควรทำงานร่วมกับผู้อื่น
 - () ค. ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์ควรระวังไม่ให้ยุ่งกัด
 - () ง. ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์สามารถร่วมเพศทางปากได้
8. ข้อใดกล่าวถึงโรคเอดส์ได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. ปัจจุบันมีวัคซีนป้องกันการติดเชื้อเอดส์ได้ผลดี
 - () ข. จะมีโอกาสติดเชื้อเอดส์ได้สูงมากถ้าอาศัยอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์
 - () ค. โรคเอดส์แบ่งเป็น 3 กลุ่มอาการ คือ กลุ่มที่ติดเชื้อ , กลุ่มอาการสัมพันธ์กับเอดส์ และกลุ่มโรคเอดส์
 - () ง. การไปบริจาคโลหิตทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้
9. ข้อใดเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันการตั้งครรภ์ เมื่อมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้สวมถุงยางอนามัย
- () ก. ใช้น้ำฉีดล้างสวนช่องคลอดทันที
 - () ข. รับประทานยาปรับประจำเดือน
 - () ค. รับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินให้เร็วที่สุดหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์
 - () ง. ไปพบแพทย์เพื่อฉีดยาคุมกำเนิด
10. ผลกระทบของการทำแท้งคืออะไร
- () ก. เสี่ยงต่อการติดเชื้อในกระแสเลือด
 - () ข. เสี่ยงต่อการเกิดภาวะช็อค
 - () ค. เสี่ยงต่อการตกเลือด
 - () ง. ถูกทุกข้อ
11. ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องเกี่ยวกับวัยรุ่น
- () ก. เพศชายจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศหญิง
 - () ข. เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ร่างกาย และจิตใจจะเจริญเติบโตถึงขีดสุด
 - () ค. เป็นวัยที่เริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม
 - () ง. วัยรุ่นไม่ควรคบหากับเพื่อนต่างเพศ

12. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หมายถึงอะไร
- () ก. พฤติกรรมที่ช่วยลดความต้องการทางเพศของตนเอง
 - () ข. พฤติกรรมที่แสดงว่ามีความต้องการทางเพศมากเกินไป
 - () ค. พฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่ควรทำ
 - () ง. พฤติกรรมที่ผู้กระทำเป็นผู้ที่มีความผิดปกติทางด้านจิตใจ
13. วิธีบำบัดความต้องการทางเพศที่ปลอดภัยที่สุดคืออะไร
- () ก. การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ
 - () ข. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองด้วยวิธีการที่เหมาะสม
 - () ค. การโทรศัพท์ไปพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อนต่างเพศ
 - () ง. การดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศเพื่อลดความต้องการทางเพศ
14. ข้อใดกล่าวผิด
- () ก. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทำได้เฉพาะวัยรุ่น และคน โสดเท่านั้น
 - () ข. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ช่วยให้เข้าใจกระบวนการตอบสนองทางเพศของตนเอง
 - () ค. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทำได้ทั้งเพศชาย และเพศหญิง
 - () ง. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นวิธีการระบายอารมณ์ทางเพศที่ดีวิธีหนึ่ง
15. ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. ผู้หญิงที่เยื่อพรหมจรรย์ฉีกขาด แสดงว่าผ่านการร่วมเพศมาแล้ว
 - () ข. เยื่อพรหมจรรย์ ไม่ได้เป็นเครื่องชี้วัดความบริสุทธิ์ของผู้หญิง
 - () ค. เยื่อพรหมจรรย์ ฉีกขาดได้จากการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น
 - () ง. การที่ผู้หญิงมีเลือดไหลออกมาจากช่องคลอด แสดงว่าเยื่อพรหมจรรย์ฉีกขาด
16. ข้อใดกล่าวผิด
- () ก. พวกรักร่วมเพศเป็นได้เฉพาะเพศชายเท่านั้น
 - () ข. พวกพูดลามกทางโทรศัพท์เป็นพวกเก็บกดทางเพศ ไม่กล้าเผชิญหน้า
 - () ค. ในปัจจุบันไม่ถือว่าพวกรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติ
 - () ง. พวกชอบอวดอวัยวะเพศมักเป็นพวกผู้ชาย และชอบอวดอวัยวะเพศแก่ผู้หญิงหรือเด็ก
17. ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. ความรักที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก คือรักแท้
 - () ข. ความรักเป็นความผูกพันทางใจ สามารถเกิดขึ้นได้กับคนทุกเพศทุกวัย
 - () ค. ความรัก คือ การยินยอม และการเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง
 - () ง. ความรัก คือ ความพึงพอใจที่เรามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

18. เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ข้อใดต่อไปนี้เป็นจริง
- () ก. มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงเพียงครั้งเดียว เธอก็อาจตั้งท้องได้
 - () ข. มีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ไม่ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน
 - () ค. มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ประจำเดือนไม่มาอีกแล้ว เธอก็อาจตั้งท้องได้
 - () ง. มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง หรือคนรู้จัก ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน
19. ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องที่สุด
- () ก. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน จะช่วยให้สามารถเลือกคูครองที่ดีได้
 - () ข. การที่ฝ่ายหญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก โดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน เป็นการยืนยันความรักที่มีต่อฝ่ายชาย
 - () ค. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ไม่ได้เป็นหลักประกันในความรัก
 - () ง. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เป็นการแสวงหาความสุขทางเพศอย่างหนึ่ง
20. ข้อใดคือผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส
- () ก. ฝ่ายหญิงอาจตั้งครรภ์ได้
 - () ข. ต้องแต่งงานในขณะที่ยังไม่พร้อม
 - () ค. อาจได้รับเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 - () ง. ถูกทุกข้อ

คำนิยามทางเพศ

คำชี้แจง ข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้เป็นข้อความใดถูกหรือผิด แต่เป็นข้อความที่ต้องการทราบความคิดเห็นที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด เมื่ออ่านข้อความแต่ละข้อแล้ว ให้พิจารณาและเขียนเครื่องหมาย x ลงในช่องว่างทางขวามือว่า นักเรียนเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากหรือน้อยเพียงใด

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. เป็นเรื่องไม่เสียหาย ถ้าวัยรุ่นชายจะมีคูรักรในขณะเรียนหนังสือ				
2. เป็นเรื่องเสียหาย ถ้าวัยรุ่นหญิงจะมีคูรักรในขณะเรียนหนังสือ				
3. การมีคูรักรในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ				
4. การไม่มีคูรักรในวัยเรียนถือว่าเป็นเรื่องที่ดี				
5. เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ถ้าคูรักรวัยรุ่นจะเดินจับมือถือแขนกัน				
6. การที่คูรักรวัยรุ่นเดินโอบกอดกันในที่สาธารณะถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี				
7. เป็นธรรมดาถ้าคูรักรวัยรุ่นจะกอดจูบกันในที่ลับตาคน				
8. ไม่แปลก ถ้าคูรักรจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน				
9. เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าผู้ชายจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน				
10. การที่ผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานถือว่าเป็นเรื่องที่เสียหาย				
11. การที่ฝ่ายชายขอมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงก่อนแต่งงานถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เห็นแก่ตัว				
12. การที่ผู้หญิงรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะแต่งงานถือว่าเป็นสิ่งที่ดี				

13. โดยทั่วๆ ไปผู้ชายมักต้องการแต่งงานกับหญิงสาวบริสุทธิ์				
14. ผู้ชายที่ดีคือผู้ชายที่ไม่ทำลายความบริสุทธิ์ของผู้หญิง				
15. ผู้หญิงที่ตั้งท้องโดยที่ไม่พร้อมแล้วไปทำแท้งสมควรจะถูกตำหนิ				
16. การทำแท้งเป็นบาป				
17. ผู้หญิงที่ท้องในวัยเรียนสามารถทำแท้งได้เพื่อไม่ให้เสียการเรียน				
18. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองถือเป็นเรื่องไม่เสียหาย				
19. ไม่แปลกถ้าผู้หญิงจะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง				
20. ไม่แปลกถ้าผู้ชายจะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง				

ภาคผนวก ค

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมทางเพศแต่ละด้าน

เมื่อ

x1 = เพศ

x2 = ระดับการศึกษา

x3 = สถานภาพสมรส

x4 = อาชีพของบิดา

x5 = อาชีพของมารดา

x6 = ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครอง

x7 = แหล่งความรู้เรื่องเพศ

x8 = ฐานะทางเศรษฐกิจ

x9 = ความรู้เรื่องเพศ

x10 = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่

x11 = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

x12 = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ

x13 = วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

x14 = การยอมรับค่านิยมทางเพศในกลุ่มเพื่อน

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่อริของกลุ่มตัวอย่าง

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14
Y1	1.000														
X1	.137	1.000													
X2	.078	.000	1.000												
X3	.070	.012	-.037	1.000											
X4	.050	.110	.101	-.085	1.000										
X5	.047	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X6	.027	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X7	-.116	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X8	-.018	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X9	.026	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X10	-.026	.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X11	-.091	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X12	-.180	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X13	-.149	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	
X14	.190	.043	.068	-.060	-.009	-.070	.009	-.084	.085	.139	.086	-.135	-.157	-.184	1.000

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการแสดงความร้ระหว่างเพศ

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14
Y1	1.000														
X1	.031	1.000													
X2	.143	.000	1.000												
X3	.002	.012	-.037	1.000											
X4	.008	.110	.101	-.085	1.000										
X5	-.037	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X6	-.059	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X7	-.154	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X8	-.020	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X9	.062	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X10	-.024	-.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X11	-.087	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X12	-.172	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X13	-.192	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	
X14	.374	.043	.068	-.060	-.009	-.070	.009	-.084	.085	.139	.086	-.135	-.157	-.184	1.000

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14
Y1	1.000														
X1	.052	1.000													
X3	.092	.000	1.000												
X4	-.052	.012	-.037	1.000											
X5	.116	.110	.101	-.085	1.000										
X6	-.084	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X7	-.053	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X8	-.049	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X9	-.048	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X10	.124	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X11	.091	-.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X12	-.169	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X13	-.178	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X14	-.211	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการให้คุณค่าของพรหมจรรย์

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14
Y1	1.000														
X1	.061	1.000													
X2	.061	.000	1.000												
X3	.004	.012	-.037	1.000											
X4	-.063	.110	.101	-.085	1.000										
X5	-.070	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X6	.018	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X7	-.101	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X8	-.034	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X9	.020	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X10	.146	-.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X11	-.056	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X12	-.083	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X13	-.131	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	
X14	.121	.043	.068	-.060	-.009	-.070	.009	-.084	.085	.139	.086	-.135	-.157	-.184	1.000

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการทำแท้ง

	Y1	x1	x2	x3	x4	x5	x6	x7	x8	x9	x10	x11	x12	x13	x14
Y1	1.000														
X1	-.038	1.000													
X2	.072	.000	1.000												
X3	-.018	.012	-.037	1.000											
X4	-.043	.110	.101	-.085	1.000										
X5	.014	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X6	-.027	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X7	-.005	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X8	.013	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X9	.083	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X10	.014	-.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X11	.121	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X12	.024	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X13	.087	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	
X14	-.008	.043	.068	-.060	-.009	-.070	.009	-.084	.085	.139	.086	-.135	-.157	-.184	1.000

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับค่านิยมการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14
Y1	1.000														
X1	-.194	1.000													
X2	-.089	.000	1.000												
X3	.010	.012	-.037	1.000											
X4	-.097	.110	.101	-.085	1.000										
X5	.022	.009	-.064	.094	.315	1.000									
X6	-.079	.040	.251	.033	-.023	-.020	1.000								
X7	.003	.029	-.071	-.015	.035	.122	.074	1.000							
X8	.079	-.166	-.133	-.096	-.084	-.084	.281	-.035	1.000						
X9	.327	-.079	.126	.015	-.030	-.020	-.033	-.003	.007	1.000					
X10	-.021	-.005	.133	.001	.054	.008	.092	-.011	.016	.008	1.000				
X11	.029	-.040	-.222	-.014	-.050	.016	-.078	.060	.011	-.213	-.315	1.000			
X12	.087	-.156	-.116	.043	-.042	.061	.018	.071	.054	-.187	.272	.272	1.000		
X13	.126	-.121	-.208	.023	-.029	.031	-.093	.063	.032	-.143	-.321	.096	.516	1.000	
X14	-.010	.043	.068	-.060	-.009	-.070	.009	-.084	.085	.139	.086	-.135	-.157	-.184	1.000

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุพัตรา บุญญาอนุภาพวงศ์ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต สาขา
วิชาสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปีการศึกษา 2544
และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2545